

การศึกษาความสามารถในการใช้ภาษามือไทยของนักศึกษาโปรแกรมวิชา
การศึกษาพิเศษ โดยการใช้โปรแกรมการอบรมภาษามือไทยขั้นพื้นฐาน

พวงผกา จันยาวงค์

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

พ.ศ. 2558

ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

วิทยานิพนธ์

เรื่อง

การศึกษาความสามารถในการใช้ภาษามือไทยของนักศึกษาโปรแกรมวิชา
การศึกษาพิเศษ โดยการใช้โปรแกรมการอบรมภาษามือไทยขั้นพื้นฐาน

พวงผกา จันยาวงค์

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

พ.ศ. 2558

ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

THESIS

**A STUDY ON THE THAI SIGN LANGUAGE ABILITY OF COLLEGE STUDENTS
IN SPECIAL EDUCATION PROGRAM USING THE BASIC
THAI SIGN LANGUAGE TRAINING PROGRAM**

PEOUNGPAKA JANAWONG

**A THESIS SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT OF THE REQUIREMENTS FOR
THE DEGREE OF MASTER OF EDUCATION PROGRAM IN SPECIAL EDUCATION
OF GRADUATE SCHOOL SONGKHLA RAJABHAT UNIVERSITY**

2015

COPYRIGHT OF SONGKHLA RAJABHAT UNIVERSITY

ใบรับรองวิทยานิพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ

ชื่อวิทยานิพนธ์

การศึกษาความสามารถในการใช้ภาษามือไทยของนักศึกษาโปรแกรมวิชา
การศึกษาพิเศษ โดยการใช้โปรแกรมการอบรมภาษามือไทยขั้นพื้นฐาน
A STUDY ON THE THAI SIGN LANGUAGE ABILITY OF COLLEGE
STUDENTS IN SPECIAL EDUCATION PROGRAM USING THE BASIC
THAI SIGN LANGUAGE TRAINING PROGRAM

ผู้วิจัย

นางสาวพวงผกา จันยาวงศ์

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ได้พิจารณาเห็นชอบโดย

..... อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก และ
(รองศาสตราจารย์ ดร.พัชรี จิวพัฒนกุล) ประธานกรรมการบริหารหลักสูตร

..... อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม
(ดร.รุจิราพรรณ คงช่วย)

..... กรรมการและเลขานุการหลักสูตร
(ดร.โสภณ ชัยวัฒนกุลวานิช)

..... กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ
(ดร.นัทธี บุญจันทร์)

..... กรรมการจากบัณฑิตวิทยาลัย
(ดร.ศรุตพิงศ์ ภูวัชรวรานนท์)

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา รับรองวิทยานิพนธ์แล้ว

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จูล จุลสุวรรณณ์)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ชื่อวิทยานิพนธ์	การศึกษาความสามารถในการใช้ภาษามือไทยของนักศึกษาโปรแกรมวิชาการศึกษาพิเศษ โดยการใช้โปรแกรมการอบรมภาษามือไทยขั้นพื้นฐาน
ผู้วิจัย	นางสาวพวงผกา จันยวงค์ ปีการศึกษา 2558
ปริญญา	ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา การศึกษาพิเศษ
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก	รองศาสตราจารย์ ดร.พัชรี จิวพัฒนกุล
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม	ดร.รุจิราพรรณ คงช่วย

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาความสามารถในการใช้ภาษามือไทยของนักศึกษาโปรแกรมวิชาการศึกษาพิเศษ โดยการใช้โปรแกรมการอบรมภาษามือไทยขั้นพื้นฐาน 2) เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษามือไทยของนักศึกษาโปรแกรมวิชาการศึกษาพิเศษ ก่อนและหลังการสอนโดยใช้โปรแกรมการอบรมภาษามือไทยขั้นพื้นฐาน และ 3) ศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาโปรแกรมวิชาการศึกษาพิเศษต่อโปรแกรมการอบรมภาษามือไทยขั้นพื้นฐาน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยได้แก่นักศึกษาชั้นปีที่ 4 โปรแกรมวิชาการศึกษาพิเศษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ซึ่งกำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 ที่จะต้องฝึกประสบการณ์ในโรงเรียนที่มีการจัดการศึกษาให้แก่บุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จำนวน 14 คน โดยการเลือกแบบเจาะจง ใช้เวลาในการทดลอง จำนวน 30 ชั่วโมง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แผนจัดการเรียนรู้โดยใช้โปรแกรมการอบรมภาษามือไทยขั้นพื้นฐาน จำนวน 15 แผน แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษามือไทยก่อนและหลังเรียน และแบบสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษาต่อโปรแกรมการอบรมภาษามือไทยขั้นพื้นฐาน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่ามัธยฐาน (Median) ค่าพิสัย ควอไทล์ (Inter - Quartile Range) และทดสอบสมมุติฐานโดยใช้สถิติวิลคอกซัน The Wilcoxon Matched Pairs Signed-Ranks Test

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ 1) ความสามารถในการใช้ภาษามือไทยของนักศึกษาโปรแกรมวิชาการศึกษาพิเศษ โดยการใช้โปรแกรมการอบรมภาษามือไทยขั้นพื้นฐานอยู่ในระดับดีมาก 2) ความสามารถในการใช้ภาษามือไทยของนักศึกษาโปรแกรมวิชาการศึกษาพิเศษ หลังการใช้โปรแกรมการอบรมภาษามือไทยขั้นพื้นฐานสูงกว่าก่อนการสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ 3) ความพึงพอใจของนักศึกษาโปรแกรมวิชาการศึกษาพิเศษต่อการ ใช้โปรแกรมการอบรมภาษามือไทยขั้นพื้นฐาน โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.73$)

Thesis Title	A Study on The Thai Sign Language Ability of College Students in Special Education Program Using The Basic Thai Sign Language Training Program
Researcher	Miss.Peoungpaka Janyawong Academic year: 2015
Degree	Master of Education Program in Special Education
Advisors	Associate Professor Dr.Pacharee Chewpatanagul Dr.Rujirapun Kongchuay

Abstract

The purposes of this study were to 1) investigate the Thai sign language ability of college students in Special Education Program using the basic Thai sign language training program, 2) compare the Thai sign language ability of college students in Special Education Program before and after using the basic Thai sign language training program, and 3) examine the satisfaction of college students in Special Education Program on the basic Thai sign language training program. Participants in this study were 14 purposively selected 4th year students in the Special Education program, Faculty of Education, Songkhla Rajabhat University, in the second semester, 2014 academic year. Those students were required to teach in schools for students with hearing impairment as their field experience. The training lasted for 30 hours. The research instruments were 15 lesson plans using the basic Thai sign language training program, the Thai sign language ability test, and the satisfaction questionnaire on the basic Thai sign language training program. Statistics used in this study were median, inter-quartile range, and the Wilcoxon Matched Pairs Signed Ranks Test.

The findings of this study revealed that 1) the Thai sign language ability of college students in the Special Education Program using the basic Thai sign language training program was at a very good level; 2) the Thai sign language ability of college students in Special Education Program after using the basic sign Thai language training program was significantly higher than that of those students before receiving the program at .01 level; and 3) the satisfaction of college students in Special Education Program with the basic Thai sign language training program was at the highest level ($\bar{x} = 4.73$)

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาช่วยเหลือจาก รองศาสตราจารย์ ดร.กุลยา ก่อสุวรรณ อาจารย์ผู้ล่วงลับไปแล้ว ที่กรุณาถ่ายทอดความรู้ แนวคิด วิธีการ คำแนะนำ ข้อเสนอแนะ จนประสบความสำเร็จด้วยดี จึงขอกราบขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

กราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.พัชรี จิวพัฒนกุล อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ประธานกรรมการบริหารหลักสูตร และ ดร.รุจิราพรรณ คงช่วย อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม ที่กรุณาให้ความช่วยเหลือ ตรวจสอบแก้ไขวิทยานิพนธ์ตลอดจนข้อบกพร่องต่าง ๆ จนทำให้วิทยานิพนธ์ สำเร็จด้วยดี ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

กราบขอบพระคุณคณาจารย์ประจำหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ที่ให้โอกาสผู้วิจัยซึ่งเป็นบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเข้าเรียนในระดับมหาบัณฑิต รวมทั้งผู้ที่มีส่วนร่วมในการให้ความกรุณาช่วยเหลือ ประสานงานในเรื่องต่าง ๆ นอกจากนี้ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณสำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน (ก.พ.) ที่ได้ให้การสนับสนุนเงินทุนการศึกษาตลอดหลักสูตร ทำให้ผู้วิจัยสามารถทำ วิทยานิพนธ์จนประสบความสำเร็จด้วยดี

กราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์จำเนียง สิมขันติกานนท์ ดร.จิตประภา ศรีอ่อน ดร.นงนภัสต์ มากชูชิต ดร.จุไรศิริ ชูรัมย์ ดร.โสภณ ชัยวัฒนกุลวานิช และ คุณหทัยรัตน์ ศรีชัยชนะ ที่กรุณาสละเวลาเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้

กราบขอบพระคุณผู้บริหาร ถ่ามภาษามือ และบุคลากรจากสถาบันพัฒนาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลาทุกคน ที่อำนวยความสะดวกเป็นอย่างดีในการเก็บรวบรวมข้อมูล และ ขอขอบคุณนักศึกษาโปรแกรมวิชาการศึกษาพิเศษที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทุกคน ที่ทำให้วิทยานิพนธ์ ประสบความสำเร็จด้วยดี

กราบขอบพระคุณผู้บริหาร วิทยาลัยราชสุตา มหาวิทยาลัยมหิดล ที่มีวิสัยทัศน์ในการส่งเสริม บุคลากรให้มีความก้าวหน้าทางวิชาการ พัฒนาตนเอง เพื่อพัฒนาองค์กร ได้กรุณาสนับสนุนเอื้อเพื่อ เวลาในการศึกษาและวิจัยจนบรรลุเป้าหมายการศึกษาในครั้งนี้

คุณค่าและประโยชน์ที่พึงมีจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นกตัญญูคุณเวทิตาแต่ บิดา มารดา บุรพาจารย์ รวมไปถึงบุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับทุกท่านที่ให้ความรัก ความห่วงใย ตลอดจน ผู้มีพระคุณทุกท่าน

พวงผกา จันยาวงศ์

มกราคม 2559

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	(1)
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	(2)
กิตติกรรมประกาศ.....	(3)
สารบัญ.....	(4)
สารบัญตาราง.....	(6)
สารบัญภาพ.....	(7)
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	6
สมมติฐานของการวิจัย.....	6
ขอบเขตของการวิจัย.....	7
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	9
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	10
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	12
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	13
บุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน.....	14
ภาษามือไทย.....	31
การใช้โปรแกรมการอบรมให้ความรู้.....	48
นักศึกษาโปรแกรมวิชาการศึกษาพิเศษ.....	53
แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความพึงพอใจ.....	57

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	66
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	66
แบบแผนการวิจัย.....	67
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	67
การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ.....	68
วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	73
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	74
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ผลการวิจัยข้อมูล.....	75
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	77
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	77
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	77
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	82
สรุป.....	82
อภิปรายผล.....	83
ข้อเสนอแนะ.....	87
บรรณานุกรม.....	89
ภาคผนวก.....	98
ภาคผนวก ก ราชานามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ.....	99
ภาคผนวก ข หนังสือขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ.....	101
ภาคผนวก ค การหาคุณภาพเครื่องมือ.....	107
ภาคผนวก ง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	114
ประวัติผู้วิจัย.....	249

สารบัญญัตินี้

ตาราง		หน้า
1	แสดงประเภทการสูญเสียการได้ยิน.....	16
2	แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้โปรแกรมการอบรมภาษามือไทยขั้นพื้นฐาน.....	68
3	แสดงปฏิทินในการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	73
4	จำนวนคะแนน คำมัธฐาน และค่าพิสัยควอไทล์ความสามารถในการใช้ ภาษามือไทยของนักศึกษาโปรแกรมวิชาการศึกษาพิเศษ โดยการใช้โปรแกรมการอบรมภาษามือไทยขั้นพื้นฐาน.....	78
5	การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษามือไทยของนักศึกษา โปรแกรมวิชาการศึกษาพิเศษ ก่อนและหลังการสอน โดยการใช้โปรแกรมการอบรมภาษามือไทยขั้นพื้นฐาน.....	79
6	ความพึงพอใจของนักศึกษาโปรแกรมวิชาการศึกษาพิเศษ ต่อการใช้โปรแกรมการอบรมภาษามือไทยขั้นพื้นฐาน.....	80
7	ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) จากการประเมิน แผนการจัดการเรียนรู้ โดยการใช้โปรแกรมการอบรมภาษามือไทยขั้นพื้นฐาน.....	108
8	ผลการพิจารณาความสอดคล้อง (IOC) ของแบบทดสอบวัดความสามารถ ในการใช้ภาษามือไทย จำนวน 2 ชุด คือ การรับรู้เข้าใจภาษามือ.....	109
9	ผลการพิจารณาความสอดคล้อง (IOC) ของแบบทดสอบวัดความสามารถ ในการใช้ภาษามือไทย คือ การใช้ภาษามือ.....	111
10	ผลการพิจารณาความสอดคล้อง(IOC) ของแบบสอบถามความพึงพอใจ ต่อโปรแกรมการอบรมภาษามือไทยขั้นพื้นฐาน.....	112
11	การเปรียบเทียบระหว่างอบรมภาษามือไทยขั้นพื้นฐานของ วิทยาลัยราชสุดากับโปรแกรมอบรมภาษามือไทยขั้นพื้นฐาน.....	115

สารบัญภาพ

ภาพ	หน้า
1 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	9
2 แสดงการรับเข้าและเรียนรู้จากสัมพัทธ์ทั้ง 5 เข้าใจ เรียนรู้ จดจำไว้ในสมองใหญ่ แล้วกระจายออกไปใช้งาน.....	20
3 แบบสะกดนิ้วมือไทย.....	35
4 แสดงการสะกดนิ้วมือที่เป็นพยัญชนะ.....	35
5 การแสดงการสะกดนิ้วมือของพยัญชนะที่อยู่ในกลุ่มเดียวกัน.....	36
6 แสดงการสะกดนิ้วมือเป็นคำ.....	36
7 แสดงการสะกดนิ้วมือเป็นตัวเลข.....	36
8 แสดงทำนิ้วมือภาษามือไทย 1 และ 2.....	39

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการสื่อสารของมนุษย์ทุกเชื้อชาติ เพื่อสร้างความเข้าใจและสร้างความสัมพันธ์ระหว่างกันของคนในสังคม ก่อให้เกิดการปฏิสัมพันธ์ที่ดีระหว่างคนในสังคม ช่วยให้คนในสังคมอยู่กันอย่างปกติสุข นอกจากนี้ภาษายังช่วยในการติดต่อสื่อสารจากบุคคลกลุ่มหนึ่ง ไปยังบุคคลอีกกลุ่มหนึ่งได้ ทำให้เกิดความผูกพันระหว่างกัน ยิ่งไปกว่านั้น ภาษายังเป็นวัฒนธรรมอย่างหนึ่งของมนุษย์ที่ถ่ายทอดกันมาจากรุ่นสู่รุ่น เราสามารถศึกษาวัฒนธรรมตลอดจนเอกลักษณ์ของชนชาติต่าง ๆ ได้ จากการศึกษาภาษาของชนชาตินั้น ซึ่งภาษาช่วยให้มนุษย์สามารถสืบทอดพัฒนาการเรียนรู้ และรับรู้วัฒนธรรมของตนเองและสังคมได้ ภาษาประกอบด้วยผู้ส่งสาร สื่อ สาร ผู้รับสาร และปฏิริยาตอบกลับของผู้รับสาร ระบบการสื่อสารที่เกิดขึ้นนี้จะขาดส่วนใดส่วนหนึ่งไปไม่ได้ สำหรับบุคคลใดที่มีข้อจำกัดในการส่งสารและรับสาร ก็จะส่งผลกระทบต่อปัญหาด้านการสื่อสารและปัญหาอื่น ๆ ตามมาอีกด้วย (คณะกรรมการวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร, 2552) นอกจากการสื่อสารจะเป็นประโยชน์กับคนปกติที่มีการได้ยินชัดเจนแล้ว ยังเป็นประโยชน์กับบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินอีกด้วย ซึ่งการสื่อสารไม่ได้เป็นเพียงการสื่อสารเนื้อหาหรือข้อมูล แต่ยังเป็นการถ่ายทอดความรู้สึก ความคิดของบุคคลด้วย หากบุคคลสามารถสื่อสารให้ผู้อื่นเข้าใจได้อย่างมีประสิทธิภาพแล้ว ปัญหาความขัดแย้งต่าง ๆ ระหว่างบุคคลก็จะลดน้อยลง (ศรียา นิยมธรรม, 2541: 164)

บุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เป็นบุคคลที่สูญเสียการได้ยินมาแต่กำเนิด หรือภายหลังบุคคลเหล่านี้บางคนอาจมีปัญหาการได้ยินไม่รุนแรงนัก ยังมีการได้ยินหลงเหลืออยู่บ้าง บางคนต้องใช้เสียงที่ดังกว่าปกติจึงจะได้ยิน บุคคลประเภทนี้เรียกว่า คนหูตึง แต่บางคนได้ยินน้อยมากหรือไม่ได้ยินเลย แม้จะมีเสียงดังมากก็ตาม บุคคลประเภทนี้เรียกว่า คนหูหนวก ซึ่งอย่างไรก็ตาม บุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมักมีปัญหาด้านการสื่อสาร และฟังผู้อื่นพูดไม่เข้าใจ เพราะบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินไม่สามารถสื่อความหมายโดยการพูด การฟังได้เช่นเดียวกับคนปกติ จึงต้องใช้วิธีการสื่อสารอื่นทดแทน เช่น สื่อสารโดยการใช้นิ้วมือ การอ่านริมฝีปาก หรือภาษาลักษณ์ เป็นต้น บุคคลที่ไม่คุ้นเคยกับบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมักคิดว่าบุคคลเหล่านี้มีระดับสติปัญญาต่ำ แต่จากงานวิจัยจำนวนมากพบว่า ระดับสติปัญญาของบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีหลากหลายคล้ายบุคคลปกติทั่วไป เพียงแต่การสื่อสาร วิธีการเรียนการสอน ตลอดจน

วิธีการวัดผลของบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินอาจจะไม่เหมาะสม จึงทำให้ความสามารถในการเรียนของคนเหล่านี้ค่อนข้างแตกต่างกว่าบุคคลที่มีการได้ยินปกติ (ผดุง อารยะวิญญู, 2542: 44)

ประเทศไทยมีพระราชบัญญัติการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ พ.ศ. 2551 ได้ระบุเรื่องสิทธิของคนพิการเกี่ยวกับบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มีสิทธิและโอกาสได้รับการศึกษาอย่างมีคุณภาพทุกระดับ และทุกรูปแบบของการจัดการศึกษาตามความต้องการของคนพิการอย่างเท่าเทียมกัน (สำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ, 2553: 3-4) รูปแบบการจัดการศึกษาที่มีความเหมาะสมกับบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินอีกรูปแบบหนึ่ง คือ การจัดการศึกษาแบบสองภาษา ใช้ปรัชญาที่ว่าบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีสิทธิเรียนรู้โดยภาษามือซึ่งเป็นภาษาแรกของตน และมีสิทธิในการเรียนภาษาพูด อ่าน และเขียนในฐานะที่เป็นภาษาที่สอง และเป็นภาษาของคนส่วนใหญ่ในสังคมของตน (Pardo, 1994: 23 อ้างถึงใน อุณาวรรณ มั่นใจ และคณะ, 2544: 13) การสอนทักษะเหล่านี้จะมีประสิทธิภาพเพียงใดขึ้นอยู่กับความสามารถในการรับรู้ของบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินแต่ละบุคคล การสอนแบบสองภาษาในบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินได้นำมาใช้ในหลายประเทศโดยเฉพาะในยุโรป ออสเตรเลีย และประเทศอเมริกาในระยะ 15-16 ปีที่ผ่านมา (จิตประภาศรีอ่อน และคณะ, 2547)

ปัจจุบันการสอนแบบสองภาษาได้เข้ามามีบทบาทกับการจัดการศึกษาสำหรับบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในประเทศไทย ซึ่งหลาย ๆ สถาบันการศึกษาได้นำมาใช้ให้เหมาะสมกับการจัดการศึกษาสำหรับบุคคลที่มีความต้องการพิเศษ ไม่ว่าจะเป็น โรงเรียนเฉพาะความพิการ ที่สอนบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ตลอดจนจนสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาที่ผลิตบัณฑิตครูทางการศึกษาพิเศษ ซึ่งนักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในสาขาวิชาการศึกษาพิเศษจำเป็นต้องมีความรู้ความเข้าใจในกระบวนการการเรียนรู้ของบุคคลที่มีความต้องการพิเศษแต่ละประเภท และควรมีความรู้ความเข้าใจในวิธีการจัดการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับบุคคลเหล่านั้นด้วย รวมถึงควรมีความสามารถในการใช้ภาษาที่ใช้ในการสื่อสารกับบุคคลที่มีความต้องการพิเศษเป็นอย่างดี เพื่อส่งผลให้การจัดการเรียนการสอนบุคคลที่มีความต้องการพิเศษเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ สำหรับบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินนั้น การจัดการเรียนการสอนจำเป็นต้องใช้ภาษามือในการสื่อสาร การเรียนรู้ภาษามือจึงมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งกับผู้ที่ทำหน้าที่ในการจัดการเรียนการสอนให้กับบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เพราะหากครูผู้สอนไม่สามารถใช้ภาษามือสื่อสารกับบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินได้อย่างถูกต้องแล้วนั้น จะส่งผลกระทบต่อการเรียนรู้ของบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเป็นอย่างมาก ก่อให้เกิดความยากลำบากในการเรียนและการดำเนินชีวิต เพราะฉะนั้นผู้ที่จัดการเรียนการสอนสำหรับบุคคลเหล่านี้จึงควรได้รับการฝึกฝนการใช้ภาษามือ

จนเกิดทักษะ เพื่อสามารถนำไปสื่อสารและถ่ายทอดความรู้ต่าง ๆ ให้กับบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินต่อไป

สถาบันอุดมศึกษาที่มีการผลิตนักศึกษาในโปรแกรมวิชา/ภาควิชาการศึกษาพิเศษ คณะครุศาสตร์/ศึกษาศาสตร์ ควรตระหนักถึงความสำคัญในการใช้ภาษามือสื่อสารกับบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เพื่อให้ นักศึกษามีความสามารถในการสื่อสารกับบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ซึ่งจะส่งผลต่อการจัดการเรียนการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา เป็นสถาบันการศึกษาแห่งหนึ่งที่มีหน้าที่โดยตรงในการผลิตครูทางการศึกษาพิเศษ ปัจจุบันมีนักศึกษาที่เรียนในสาขานี้ในชั้นปีที่ 4 และ 5 บางส่วนจะต้องออกไปฝึกประสบการณ์การสอนกับบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน นักศึกษาเหล่านี้จำเป็นต้องมีความรู้ความเข้าใจและมีทักษะเกี่ยวกับการจัดการศึกษาสำหรับบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเป็นอย่างดี สิ่งหนึ่งที่จะช่วยให้นักศึกษากลุ่มนี้สามารถสื่อสารกับบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินได้ นั่นคือ ทักษะการใช้ภาษามือไทย ซึ่งนักศึกษาเหล่านี้ต้องมีความสามารถในการใช้ภาษามือไทยได้อย่างคล่องแคล่ว จากการที่ผู้วิจัยได้ทำการสำรวจเบื้องต้นกับนักศึกษาชั้นปีที่ 4 โปรแกรมวิชาการศึกษาพิเศษ พบว่า นักศึกษาหลายคนรู้สึกไม่มั่นใจในการใช้ทักษะภาษามือของตนเอง และรู้สึกกังวลใจที่จะต้องสอนบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เนื่องจากยังสื่อสารด้วยภาษามือไม่คล่อง ไม่รู้จักหรือจำคำศัพท์ที่จำเป็นเพื่อใช้ในการสื่อสารกับเด็กไม่ได้ ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อจัดการเรียนการสอนบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเป็นอย่างมาก

อย่างไรก็ตาม การเรียนรู้ภาษามือที่ดีจะต้องมีกระบวนการเรียนรู้ที่ถูกต้อง เพราะภาษามือเป็นภาษาที่แสดงออกโดยใช้ท่าทาง มีการสร้างคำขึ้นมาทั้งจากรากฐานศัพท์ที่มาจากธรรมชาติ จากวัฒนธรรมของแต่ละพื้นที่ และจากการสะกดนิ้วมือในการเรียนรู้ภาษามือนั้น หากผู้เรียนได้มีโอกาสเรียนรู้กับผู้สอนซึ่งเป็นบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน หรือมีโอกาสได้ฝึกการใช้ภาษามือในการสื่อสารกับบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จะช่วยให้ผู้เรียน เรียนรู้ภาษามือได้อย่างเข้าใจ รวมถึงได้เรียนรู้การแสดงความรู้สึกทางสีหน้า สายตา และท่าทางประกอบด้วย ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งในการสื่อสารด้วยภาษามือ ยิ่งไปกว่านั้น การสื่อสารของผู้เรียนที่มีการได้ยินปกติจะได้รับการตรวจสอบจากบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่ได้สนทนาด้วย จากข้อมูลของหนังสือ Signing naturally ของ Ella Mae Lentz, Ken Mikos, & Cheri Smith และ My ASL Book ของ Don Bangs พบว่า มีสิ่งหนึ่งที่ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจภาษามืออย่างเป็นระบบมากขึ้น นั่น คือ การเรียงลำดับเนื้อหาที่มีการสอนการสะกดนิ้วมือก่อนการสอนคำศัพท์แล้วได้เห็นภาพไปด้วย จะช่วยทำให้ทราบที่มาของรากศัพท์ภาษามือ สามารถจำคำศัพท์ภาษามือ ตลอดจนมีความเข้าใจในเนื้อหาตามลำดับมากขึ้น (Lentz, Mikos, & Smith, 1992; Bangs, 2011)

ดังนั้น นักศึกษาจำเป็นจะต้องได้รับการสอนด้วยวิธีการที่ถูกต้องชัดเจน มีขั้นตอนการสอนที่เริ่มจากง่ายไปยากและดำเนินการอย่างเป็นระบบ การเรียนรู้จากภาษามือไทยขั้นพื้นฐานสำหรับบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินและบุคคลที่มีการได้ยินที่พัฒนาโดยวิทยาลัยราชสุดา ก็เป็นวิธีการหนึ่งที่จะช่วยในการพัฒนาภาษามือของทั้งบุคคลที่มีการได้ยินและบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน การอบรมภาษามือไทยขั้นพื้นฐาน ๆ นี้ มีเนื้อหาการอบรมที่เน้นการฝึกปฏิบัติภาษามือไทยขั้นพื้นฐาน ผู้เรียนสามารถนำความรู้ที่ได้ไปใช้ในการสื่อสารกับบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และจากประสบการณ์ของผู้วิจัยในการทำงานกับบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มาเป็นเวลากว่า 12 ปี พบว่า การสะกดคำเป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยให้บุคคลที่มีการได้ยินปกติ โดยเฉพาะผู้ที่ทำหน้าที่เป็นผู้สอน ทำการสอนได้ดีขึ้น นอกจากนี้การสะกดคำยังจำเป็นสำหรับผู้ใช้ภาษามือในการสื่อสาร เนื่องจากการใช้ภาษามือเพียงอย่างเดียวอาจทำให้เกิดการเข้าใจที่คลาดเคลื่อนได้ เช่น การสะกดชื่อตัวเอง และสถานที่สำคัญ ๆ ที่ไม่มีชื่อในภาษามือ หรือคำที่มีความหมายเหมือนกัน แต่เขียนเป็นภาษาไทยต่างกัน เช่น คำว่า “บุคคล” และคำว่า “มนุษย์” มีความหมายคล้ายกัน มีการใช้ภาษามือเหมือนกันจึงจำเป็นต้องมีการสะกดนิ้วมือเพื่ออธิบายเพิ่มเติม ดังนั้นการสะกดนิ้วมือตัวพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ต่าง ๆ จึงเป็นเรื่องจำเป็นที่ผู้สอนทุกคนจะต้องสามารถสะกดนิ้วมือไทยได้อย่างคล่องแคล่ว และการสะกดนิ้วมือจำเป็นที่จะต้องสะกดนิ้วมือเป็นพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ตามหลักในการเขียน การสื่อความหมายด้วยการสะกดนิ้วมือโดยปกติมักใช้เวลามากกว่าภาษามือ เช่นคำว่า “โรงเรียน” ผู้ที่จะทำการสะกดต้องสะกดตัวอักษรทีละตัวเช่นเดียวกับวิธีการพิมพ์ดีด คือ โ-ร-ง-ร-ี-ย-น และมักใช้ร่วมกับภาษามือ คำที่นิยมใช้ในการสะกดนิ้วมือได้แก่ชื่อเฉพาะ เช่น ชื่อ คน ชื่อสถานที่ และศัพท์เทคนิคทางวิชาการต่าง ๆ (หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ, 2544: ฉ-ช)

นอกจากนี้ การเรียนรู้ภาษามือได้ดีนั้น จำเป็นต้องมีสื่อที่ช่วยในการเรียนรู้ให้ผู้เรียนได้เข้าใจมากขึ้น รวมถึงสามารถทบทวนความรู้ด้วยตนเองได้ สื่อวีดิทัศน์เป็นสื่อประกอบการสอนที่สำคัญมากอย่างหนึ่ง เพราะวีดิทัศน์ช่วยให้นักเรียนได้เรียนรู้ทั้งที่เป็นภาพนิ่ง ภาพเคลื่อนไหว สี เสียง และตัวอักษรประกอบที่จะช่วยทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ชัดเจนและรวดเร็วขึ้น (ชนพร กิจสุทธิ, 2553: 2) นอกจากนี้ควรเน้นการเรียนรู้จากประสาทสัมผัสหลายด้าน ดังนั้นการนำวีดิทัศน์มาเป็นสื่อประกอบการสอนจึงเป็นเทคนิคที่ดีในการช่วยให้นักเรียนนำไปใช้ในการทบทวนบทเรียน และใช้ในการสอนเสริมได้ด้วยตนเอง (สิริมา ภิญาญอนันตพงษ์, 2545: 10 อ้างถึงใน ชนพร กิจสุทธิ, 2553: 2)

นอกจากนี้การใช้สื่อวีดิทัศน์ยังทำให้ผู้เรียนสามารถเลือกภาพเคลื่อนไหวตามที่ต้องการได้ โดยการบังคับให้เลื่อนดินหน้า ถอยหลัง ดูภาพซ้ำ ทำให้เข้าใจในเรื่องที่เรียนมากขึ้น (กิดานันท์ มลิทอง, 2543: 25) การควิทัศน์ที่แสดงถึงการสนทนาระหว่างบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินด้วยกัน ในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น จะช่วยทำให้นักศึกษาเข้าใจภาษามือและจำคำศัพท์และประโยคที่สื่อสารเป็นภาษามือได้ดีขึ้น ยิ่งไปกว่านั้น การเรียนรู้การสะกดนิ้วมือไทยด้วยภาพนิ่งเพียงอย่างเดียวอาจทำให้มีการผิดพลาดในตำแหน่งหรือทิศทางเล็ก ๆ น้อย ๆ ได้ แต่หากผู้เรียนได้เห็นการเคลื่อนไหวของทั้งมือโดยตรง เข้าใจได้ง่าย และสามารถสื่อสารได้ชัดเจนยิ่งขึ้น การนำวีดิทัศน์มาใช้เป็นสื่อในการสอนการสะกดนิ้วมือไทยจึงนับว่าเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นอย่างมาก

ในการช่วยให้นักศึกษาสามารถใช้ภาษามือได้อย่างคล่องแคล่วนั้น จำเป็นต้องได้รับการฝึกอย่างมากและหลากหลาย แบบฝึกหัดนอกจากจะเป็นสื่อการเรียนอย่างหนึ่งที่จะช่วยให้เกิดการเรียนรู้แล้วยังเป็นเครื่องมือวัดผลและประเมินผลการเรียนอีกด้วย การที่ผู้เรียนได้มีโอกาสในการทำแบบฝึกหัดต่าง ๆ มากขึ้น ทำให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะที่ได้เรียนไปแล้วให้มีความชำนาญยิ่งขึ้น ดังเช่นที่ สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2537: 146) ได้กล่าวว่า แบบฝึกหัดเป็นสิ่งสำคัญในการเรียนการสอน เพราะต้องใช้แบบฝึกหัดในการฝึกฝนทักษะเนื้อหาที่เรียน ไปแล้ว ให้ยังคงอยู่ไม่ลืมเลื่อนไปผู้วิจัยจึงได้นำแบบฝึกหัดจากหลักสูตรการใช้ภาษามือแบบเบ็ดเสร็จขั้นพื้นฐาน (สถาบันส่งเสริมมาตรฐานการศึกษานอกโรงเรียน กรมการศึกษานอกโรงเรียน กระทรวงศึกษาธิการ, 2541:11-14) มาปรับใช้ให้เหมาะกับเนื้อหาที่สอน ซึ่งจะทำให้โปรแกรมการอบรมภาษามือไทยขั้นพื้นฐานมีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

การส่งเสริมเจตคติทางบวกก็เป็นวิธีการอย่างหนึ่งที่จะช่วยให้บุคคลเกิดการยอมรับความบกพร่องและเข้าใจความบกพร่องได้มากขึ้น สำหรับในวัยเด็กนั้น การส่งเสริมเจตคติทางบวกอาจมีลักษณะเป็นเกม หรือนิทาน ดังเช่นงานวิจัยของ ภคินีพิชญ์ ภู่อิม (2553) ที่ได้นำเกมและนิทานมาใช้ในการส่งเสริมเจตคติทางบวกของนักเรียนปกติต่อการเรียนร่วมกับบุคคลที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา แต่สำหรับผู้ใหญ่แล้วกิจกรรมสร้างความตระหนักเป็นกิจกรรมที่ถูกนำมาใช้อย่างหลากหลาย ทั้งนี้เพื่อจะช่วยให้บุคคลนั้นมีเจตคติที่ดีต่อบุคคลที่มีความบกพร่องมากยิ่งขึ้น (Disabled World, 2014) กิจกรรมเหล่านี้มักเกี่ยวข้องกับการสร้างสถานการณ์ให้บุคคลทั่วไปได้อยู่ในสภาพของบุคคลที่มีความบกพร่อง เพื่อให้เขาได้เข้าใจสภาพของบุคคลที่มีความบกพร่องด้วยตนเอง สำหรับนักศึกษาซึ่งเป็นบุคคลที่มีการได้ยิน หากได้ถูกจัดสถานการณ์ให้อยู่ในสภาพเฉกเช่นบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ก็จะเข้าใจถึงสภาพของบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และพยายามใช้ภาษามือในการสื่อสารมากขึ้น

ดังนั้น ผู้วิจัยซึ่งเป็นบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และเป็นครูของบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมาก่อน ตระหนักถึงความสำคัญในเรื่องนี้ จึงมีความประสงค์จะจัดทำโปรแกรมการอบรมภาษาไทยขั้นพื้นฐานให้แก่ศึกษากลุ่มนี้ โดยคาดหวังว่าโปรแกรมการอบรมภาษาไทยขั้นพื้นฐานที่ได้นำกระบวนการสอนมาจากการสอนภาษาไทยขั้นพื้นฐานของวิทยาลัยราชสุดา ร่วมกับการสร้างความตระหนักถึงความบกพร่องทางการได้ยิน การใช้วีดิทัศน์ในการสอนการสะกดนิ้วมือ และการได้ทำแบบฝึกหัดอย่างหลากหลาย จะทำให้นักศึกษามีความสามารถในการใช้ภาษาไทยได้ดียิ่งขึ้น และช่วยทำให้นักศึกษารู้สึกมั่นใจในการสอนเด็กเหล่านี้มากขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยเรื่องการศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาโปรแกรมวิชาการศึกษาศึกษาพิเศษ โดยการใช้โปรแกรมการอบรมภาษาไทยขั้นพื้นฐาน มีวัตถุประสงค์ ดังนี้

1. เพื่อศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาโปรแกรมวิชาการศึกษาศึกษาพิเศษหลังการใช้โปรแกรมการอบรมภาษาไทยขั้นพื้นฐาน
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาโปรแกรมวิชาการศึกษาศึกษาพิเศษ ก่อนและหลังการสอน โดยใช้โปรแกรมการอบรมภาษาไทยขั้นพื้นฐาน
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาโปรแกรมวิชาการศึกษาศึกษาพิเศษ ต่อโปรแกรมการอบรมภาษาไทยขั้นพื้นฐาน

สมมติฐานของการวิจัย

1. ความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาโปรแกรมวิชาการศึกษาศึกษาพิเศษหลังการใช้โปรแกรมการอบรมภาษาไทยขั้นพื้นฐานอยู่ในระดับดี
2. ความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาโปรแกรมวิชาการศึกษาศึกษาพิเศษหลังการสอนโดยใช้โปรแกรมการอบรมภาษาไทยขั้นพื้นฐานสูงกว่าก่อนการสอน
3. ความพึงพอใจของนักศึกษาโปรแกรมวิชาการศึกษาศึกษาพิเศษต่อการใช้โปรแกรมอบรมภาษาไทยขั้นพื้นฐานอยู่ในระดับมาก

ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษาความสามารถในการใช้ภาษามือไทยของนักศึกษาโปรแกรมวิชาการศึกษาพิเศษ โดยการใช้โปรแกรมการอบรมภาษามือไทยขั้นพื้นฐาน ผู้วิจัยกำหนดขอบเขตการวิจัย ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร

ประชากรเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 4 โปรแกรมวิชา/ภาควิชาการศึกษาพิเศษ คณะครุศาสตร์/ศึกษาศาสตร์ในสถาบันอุดมศึกษา ที่จะต้องออกไปฝึกประสบการณ์ในโรงเรียนที่มีการจัดการศึกษา สำหรับบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 4 โปรแกรมวิชาการศึกษาพิเศษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ซึ่งกำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 ที่จะต้องฝึกประสบการณ์ในโรงเรียนที่มีการจัดการศึกษาสำหรับบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จำนวน 14 คน โดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

2. ขอบเขตตัวแปร

2.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ โปรแกรมการอบรมภาษามือไทยขั้นพื้นฐาน

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

2.2.1 ความสามารถในการใช้ภาษามือไทย

2.2.2 ความพึงพอใจต่อโปรแกรมการอบรมภาษามือไทยขั้นพื้นฐาน

3. ขอบเขตเนื้อหา

เนื่องจากโปรแกรมการอบรมภาษามือไทยขั้นพื้นฐานนี้ ผู้วิจัยมีความประสงค์จะให้ผู้เข้าอบรมภาษามือไทย เข้าใจถึงลักษณะธรรมชาติของไวยากรณ์ภาษามือไทย และการสะกดนิ้วมือไทยเพื่อนำไปใช้ในการสื่อความหมายได้อย่างถูกต้อง เนื้อหาที่เรียน ผู้วิจัยได้เลือกเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันและสิ่งทีนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินควรรู้จัก โดยปรับมาจากแผนการสอนภาษามือไทยขั้นพื้นฐานสำหรับผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และผู้ที่มีการได้ยินของวิทยาลัยราชสุดา มหาวิทยาลัยมหิดล หลักสูตรการใช้ภาษามือแบบเบ็ดเสร็จขั้นพื้นฐาน หนังสือ Signing naturally และ My ASL Book ซึ่งเนื้อหาที่จะสอนมีดังต่อไปนี้

3.1 ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับภาษามือไทย ได้แก่ ความหมาย ลักษณะ โครงสร้าง และหลักในการสื่อสารด้วยภาษามือไทย

3.2 คำศัพท์ที่ใช้ในชีวิตประจำวัน 8 หมวด ดังนี้

3.2.1 แนะนำตัว/การสะกดนิ้วมือไทย

3.2.2 คำศัพท์เกี่ยวกับคณิตศาสตร์พื้นฐาน

1) รูปทรง ขนาด/ตำแหน่ง

2) ตัวเลข จำนวน ลำดับที่

3) วัน เดือน ปี เวลา

4) เงิน

3.2.3 คำศัพท์เกี่ยวกับบุคคล ได้แก่ สมาชิกในครอบครัว

3.2.4 คำศัพท์เกี่ยวกับเครื่องแต่งกาย

3.2.5 คำศัพท์เกี่ยวกับ สัตว์ และผลไม้

3.2.6 คำศัพท์เกี่ยวกับอุปกรณ์การเรียน สี

3.2.7 คำศัพท์เกี่ยวกับการเดินทาง

1) สถานที่

2) ยานพาหนะ

3.2.8 คำศัพท์เกี่ยวกับชื่อ 14 จังหวัดในภาคใต้

3.3 การสื่อสารด้วยภาษามือไทยเป็นประโยค และการสื่อสารอย่างต่อเนื่องหลาย ๆ ประโยค

4. ขอบเขตระยะเวลา

ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 ตั้งแต่วันที่ 20 เมษายน ถึง 3 พฤษภาคม 2558 ใช้อบรมเวลาสัปดาห์ละ 5 วัน ๆ ละ 2 ชั่วโมง จำนวน 3 สัปดาห์ รวมเวลา 30 ชั่วโมง

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ตัวแปรต้น

โปรแกรมการอบรมภาษาไทยขั้นพื้นฐาน	
เนื้อหา	วิธีการสอน
1. ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับภาษาไทย	1. การบรรยาย
2. คำศัพท์ที่ใช้ในชีวิตประจำวัน	2. การสาธิต
2.1 แนะนำตัว/การสะกดนิ้วมือไทย	3. กิจกรรม
2.2 คำศัพท์เกี่ยวกับคณิตศาสตร์พื้นฐาน	สร้างความคิดรวบยอด
2.2.1 รูปทรง ขนาด/ตำแหน่ง	ตระหนัก
2.2.2 ตัวเลข จำนวน ลำดับที่	4. การฝึกปฏิบัติ
2.2.3 วัน เดือน ปี เวลา	สนทนา
2.2.4 เงิน	5. เกม
2.3 คำศัพท์เกี่ยวกับบุคคล ได้แก่ สมาชิกในครอบครัว	6. แบบฝึกหัด
2.4 คำศัพท์เกี่ยวกับเครื่องแต่งกาย	
2.5 คำศัพท์เกี่ยวกับสัตว์ และผลไม้	
2.6 คำศัพท์เกี่ยวกับอุปกรณ์การเรียน สี	
2.7 คำศัพท์เกี่ยวกับการเดินทาง	
2.7.1 สถานที่	
2.7.2 ยานพาหนะ	
2.8 คำศัพท์เกี่ยวกับประเทศไทย ได้แก่ ชื่อ 14 จังหวัดในภาคใต้	
3. การสื่อสารด้วยภาษาไทย เป็นประโยค และการสื่อสารอย่างต่อเนื่อง	

ตัวแปรตาม

-
- 1. ความสามารถในการใช้ภาษาไทย
 - 2. ความพึงพอใจที่มีต่อการใช้โปรแกรมการอบรมภาษาไทยขั้นพื้นฐาน

ภาพ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

นิยามศัพท์เฉพาะ

การศึกษาความสามารถในการใช้ภาษามือไทยของนักศึกษาโปรแกรมวิชาการศึกษาพิเศษ โดยการใช้โปรแกรมการอบรมภาษามือไทยขั้นพื้นฐาน มีนิยามศัพท์เฉพาะดังนี้

1. นักศึกษาโปรแกรมวิชาการศึกษาพิเศษ หมายถึง นักศึกษาชั้นปีที่ 4 โปรแกรมวิชาการศึกษาพิเศษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ที่จะต้องไปฝึกประสบการณ์ในโรงเรียนที่มีการจัดการศึกษาสำหรับบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่สมัครใจเข้ารับการอบรมใน โปรแกรมการอบรมภาษามือไทยขั้นพื้นฐาน

2. โปรแกรมการอบรมภาษามือไทยขั้นพื้นฐาน หมายถึง เนื้อหา กระบวนการการจัดกิจกรรม การสอนภาษามือไทยขั้นพื้นฐานสำหรับนักศึกษาโปรแกรมวิชาการศึกษาพิเศษ เพื่อให้สามารถสื่อสารกับบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งโปรแกรมการอบรมภาษามือไทยขั้นพื้นฐานนี้ ประกอบด้วย เนื้อหา วิธีสอน ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.1 เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นการนำเนื้อหาจากการสอนภาษามือไทยขั้นพื้นฐาน จากวิทยาลัยราชสุดา มาจัดเรียงลำดับเนื้อหาใหม่ให้สอดคล้องกับกระบวนการเรียนรู้ ซึ่งประกอบด้วย

2.1.1 ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับภาษามือไทย

2.1.2 คำศัพท์ที่ใช้ในชีวิตประจำวัน

1) แนะนำตัว/การสะกดนิ้วมือไทย

2) คำศัพท์เกี่ยวกับคณิตศาสตร์พื้นฐาน

2.1) รูปทรง ขนาด/ตำแหน่ง

2.2) ตัวเลข จำนวน ลำดับที่

2.3) วัน เดือน ปี เวลา

2.4) เงิน

3) คำศัพท์เกี่ยวกับบุคคล ได้แก่ สมาชิกในครอบครัว

4) คำศัพท์เกี่ยวกับเครื่องแต่งกาย

5) คำศัพท์เกี่ยวกับสัตว์ และผลไม้

6) คำศัพท์เกี่ยวกับอุปกรณ์การเรียน สี

7) คำศัพท์เกี่ยวกับการเดินทาง

7.1) สถานที่

7.2) ยานพาหนะ

8) คำศัพท์เกี่ยวกับประเทศไทย ได้แก่ ชื่อ 14 จังหวัดในภาคใต้

2.1.3 การสื่อสารด้วยภาษาไทย เป็นประโยค และการสื่อสารอย่างต่อเนื่อง

2.2 วิธีการสอน หมายถึง การจัดกระบวนการการเรียนรู้ที่เป็นขั้นตอนที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งมีกิจกรรมดังต่อไปนี้

2.2.1 การบรรยาย หมายถึง กระบวนการการสอนตามเนื้อหาและใช้สื่อที่ได้กำหนดไว้ในกรอบแนวคิด กระบวนการสอนเริ่มตั้งแต่การนำเข้าสู่บทเรียน การสอนเนื้อหาสาระใช้ภาษาไทย ที่ผู้สอนใช้ในการช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์โดยการบอกเล่า พูด ชักถาม อธิบายทั้งสิ่งที่ต้องการสอนสำหรับผู้เรียน

2.2.2 การสาธิต หมายถึง ผู้สอนแสดงท่าทางมือเป็นตัวอย่างให้แก่ผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนมีความเข้าใจท่าทางมือได้อย่างถูกต้อง โดยแสดงบทบาทการสนทนาด้วยภาษาไทยและการแสดงท่าทางมือประกอบการสอนคำศัพท์ เช่น การสอนคำศัพท์ การสะกดนิ้วมือ ในการสะกดพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ซึ่งต้องใช้การสาธิตท่าทางมือให้มีความหมายเจาะจงชัดเจนยิ่งขึ้น ร่วมกับการสาธิตการใช้ชีวิตที่ผู้วิจัยจัดทำขึ้นมาประกอบการสอน เพื่อให้ผู้เรียนได้เห็นลักษณะของมืออย่างชัดเจน ขณะที่สอนผู้เรียนจะต้องปฏิบัติไปด้วย และการสาธิตสื่อการสอน วัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ประกอบการสอน ได้แก่ วัสดุในการอุดหู รูปภาพบัตรภาพ บัตรคำและวัตถุจำลอง วัสดุที่สนักการสะกดนิ้วมือไทย

2.2.3 กิจกรรมสร้างความตระหนัก เริ่มตั้งแต่การสร้างความตระหนักให้ผู้เรียนได้เข้าใจธรรมชาติ ความรู้สึก และข้อจำกัดของบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน แล้วยังทำให้ผู้เรียนจำเป็นต้องใช้ภาษาไทยในการสื่อสารขณะที่ทำกิจกรรมการเรียนการสอนอีกด้วย กิจกรรมนี้จัดโดยการให้ผู้เรียนใช้วัสดุในการอุดหู เพื่อลดการได้ยิน อุดหูทั้งสองข้างของผู้เรียน ทำให้มีการได้ยินน้อยลงที่สุด ประกอบกับล่ามจะใช้เสียงเบาในการช่วยแปล ทำให้ผู้เรียนอาจไม่ค่อยได้ยินหรือได้ยินไม่ชัดเจน และอาจเกิดความอึดอัดใจ ซึ่งกิจกรรมนี้จะเริ่มใช้ใน วันแรกของการอบรม โดยใช้เวลาเพียง 30 นาที

2.2.4 การฝึกปฏิบัติสนทนา หมายถึง การฝึกปฏิบัติสนทนาด้วยการใช้ภาษาไทย และมีกิจกรรมต่าง ๆ ประกอบด้วย เช่น ปรบมือตามจังหวะ ร้องเพลง ทายปริศนา เล่าประสบการณ์ ให้แสดงท่าทาง สนทนาชักถาม ซึ่งกิจกรรมการเรียนการสอนเหล่านี้ ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนได้จดจ่อกับการเรียนรู้และเข้าใจในเนื้อหามากขึ้น ช่วยให้ผู้เรียนได้กล้าแสดงออกมา

2.2.5 เกม หมายถึง มุ่งให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ โดยให้เกิดความสนุกสนาน ซึ่งผู้สอนนำเกมมาใช้ผสมกับการสอน เป็นเกมที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนเข้าใจการสื่อสารและการตอบคำถามด้วยภาษาไทย เกมมีการแข่งขัน มีผู้ชนะและผู้แพ้ เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้น สนุกสนาน และท้าทายความสามารถ ไม่เครียด และเกิดการเรียนรู้ดีขึ้น

2.2.6 แบบฝึกหัด มีลักษณะเป็น ใบงานที่ผู้วิจัยได้ดัดแปลงมาจากแบบฝึกหัดที่เป็น ใบงานของวิทยาลัยราชสุดา หลักสูตรการใช้ภาษามือแบบเบ็ดเสร็จขั้นพื้นฐาน และหนังสือ Signing Naturally มาปรับใช้ให้เหมาะกับเนื้อหาที่สอน ซึ่งทำให้ผู้เรียนได้มีโอกาสในการฝึกอย่างหลากหลาย เพราะต้องใช้แบบฝึกหัดในการฝึกฝนทักษะเนื้อหาที่เรียน ไปแล้ว ให้ยังคงอยู่ไม่ลืมเลื่อนไป

3. ความสามารถในการใช้ภาษามือไทย หมายถึง การใช้มืออาจเป็นข้างเดียว หรือทั้งสองข้าง แสดงออกเป็นสัญลักษณ์ของคำศัพท์ วลี ประโยค และการอธิบายหรือเล่าเรื่อง ได้อย่างถูกต้องตามหลัก ไวยากรณ์ภาษามือไทย โดยพิจารณาจากตำแหน่ง ทิศทาง การเคลื่อนไหว และสีหน้า วัตถุประสงค์จากแบบ ประเมินความสามารถในการใช้ภาษามือไทยที่มีลักษณะแบบ Rubric ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

4. ความพึงพอใจของนักศึกษา หมายถึง ความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบต่อการจัดการการเรียนรู้อ จากโปรแกรมการอบรมภาษามือไทยขั้นพื้นฐาน ซึ่งสามารถวัดจากแบบสอบถามความพึงพอใจที่ ผู้วิจัยสร้างขึ้น

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัยในครั้งนี้ มีดังนี้

1. นักศึกษาโปรแกรมวิชาการศึกษาพิเศษ ชั้นปีที่ 4 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา มีความสามารถในการใช้ภาษามือไทยขั้นพื้นฐาน เพื่อใช้สื่อสารในการจัดการเรียนการสอนกับบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ได้อย่างคล่องแคล่วมากขึ้น
2. ครู อาจารย์ ผู้ที่เกี่ยวข้องในการจัดการศึกษาสำหรับบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน สามารถนำไปใช้ในการพัฒนาทักษะภาษามือไทย สำหรับนักศึกษาโปรแกรมวิชาการศึกษาพิเศษ ในรุ่นต่อ ๆ ไป และสถาบันต่าง ๆ ต่อไป

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่องการศึกษาความสามารถใช้ภาษามือไทยของนักศึกษาโปรแกรมวิชาการศึกษาพิเศษ โดยการใช้โปรแกรมการอบรมภาษามือไทยขั้นพื้นฐานครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เสนอเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและนำเสนอตามรายละเอียด ดังนี้

1. บุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
 - 1.1 ความหมายของบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
 - 1.2 พฤติกรรมของบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
 - 1.3 พัฒนาการของบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
 - 1.4 ผลกระทบจากความบกพร่องทางการได้ยิน
 - 1.5 วัฒนธรรมของบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
 - 1.6 การจัดการศึกษาสำหรับบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
 - 1.7 วิธีการสอนเพื่อการสื่อสารสำหรับบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
 - 1.8 สื่อการสอนสำหรับบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
2. ภาษามือไทย
 - 2.1 ประวัติความเป็นมาของภาษามือ
 - 2.2 ความหมายของภาษามือไทย
 - 2.3 โครงสร้างและไวยากรณ์ของภาษามือไทย
 - 2.4 การใช้ภาษามือไทย
 - 2.5 หลักสูตรแกนกลางขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษามือไทย
3. การใช้โปรแกรมการอบรมให้ความรู้
 - 3.1 ความหมายของโปรแกรมการฝึกอบรมให้ความรู้
 - 3.2 องค์ประกอบของโปรแกรมการฝึกอบรม
 - 3.3 ขั้นตอนการสร้างโปรแกรมการอบรม
4. นักศึกษาโปรแกรมวิชาการศึกษาพิเศษ
 - 4.1 ประวัติการผลิตครูการศึกษาพิเศษ
 - 4.2 หลักสูตรของโปรแกรมวิชาการศึกษาพิเศษ
 - 4.3 คุณลักษณะของวิชาชีพครู

5. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความพึงพอใจ
 - 5.1 ความหมายความพึงพอใจ
 - 5.2 ทฤษฎีความพึงพอใจ
 - 5.3 วิธีสร้างความพึงพอใจในการเรียน
 - 5.4 การวัดความพึงพอใจ
 - 5.5 คุณลักษณะเครื่องมือวัดความพึงพอใจ
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

บุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ได้ศึกษาในประเด็น ความหมายของบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน พฤติกรรมของบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน พัฒนาการของบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ผลกระทบจากความบกพร่องทางการได้ยิน วัฒนธรรมของบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน การจัดการศึกษาสำหรับบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน วิธีการสอนเพื่อการสื่อสารสำหรับบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน สื่อการสอนสำหรับบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน การศึกษาค้นคว้ามีรายละเอียดดังนี้

1. ความหมายของบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

สำนักงานส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการแห่งชาติ (2550: 3) ได้ให้ความหมายบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินไว้ว่า บุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินสามารถแบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ หูหนวก หมายถึง การที่บุคคลมีข้อจำกัดในการปฏิบัติกิจกรรมในชีวิตประจำวันหรือการเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางสังคม ซึ่งเป็นผลมาจากการที่ความบกพร่องในการได้ยินไม่สามารถรับข้อมูลผ่านทาง การได้ยิน เมื่อตรวจการได้ยิน โดยใช้คลื่นความถี่ที่ 500 เฮิรตซ์ 1,000 เฮิรตซ์ และ 2,000 เฮิรตซ์ ในหูข้างที่ได้ยินดีกว่า จะสูญเสียการได้ยินที่ระดับ 90 เดซิเบลขึ้นไป หูตึง หมายถึง การที่บุคคลมีข้อจำกัดในการปฏิบัติกิจกรรมในชีวิตประจำวันหรือการเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางสังคม ซึ่งเป็นผลมาจากการมีความบกพร่องในการได้ยิน เมื่อตรวจวัดการได้ยิน โดยใช้คลื่นความถี่ที่ 500 เฮิรตซ์ 1,000 เฮิรตซ์ และ 2,000 เฮิรตซ์ ในหูข้างที่ได้ยินดีกว่า จะสูญเสียการได้ยินที่ระดับน้อยกว่า 90 เดซิเบลลงมาจนถึง 40 เดซิเบล

คณะอนุกรรมการคัดเลือกและจำแนกความพิการเพื่อการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ (2543: 26–27 อ้างถึงใน เกษุร วงศ์ก้อม, 2553: 27–28) ได้กำหนดลักษณะของบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินไว้ว่า บุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน หมายถึง บุคคลที่สูญเสียการได้ยินตั้งแต่ระดับรุนแรงจนถึงระดับน้อยอาจแบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ หูหนวก หมายถึง บุคคลที่สูญเสียการได้ยินมากจนไม่สามารถรับข้อมูลผ่านทาง การได้ยิน ไม่ว่าจะใส่หรือไม่ใส่เครื่องช่วยฟังก็ตาม โดยทั่วไป หากตรวจการได้ยิน จะสูญเสียการได้ยินประมาณ 90 เดซิเบลขึ้นไป หูตึง หมายถึง บุคคลที่มีได้ยินเล็กน้อยที่จะรับข้อมูลผ่านทาง การได้ยิน โดยทั่วไปจะแก้ไขได้โดยการใส่เครื่องช่วยฟัง และหากตรวจการได้ยินพบว่ามี การสูญเสียการได้ยินเกินกว่า 26 เดซิเบล แต่ไม่ถึง 90 เดซิเบล เมื่อเปรียบเทียบระดับได้ยินของบุคคลที่มีการได้ยิน บุคคลเหล่านี้จะ ได้ยินเมื่อเสียงดังไม่เกิน 25 เดซิเบล แต่สำหรับบุคคลที่หูตึงจะเริ่มได้ยินเสียงที่ดังมากกว่า 26 เดซิเบลขึ้นไปจนถึง 90 เดซิเบล

นอกจากนี้ Moores (1987: 40–41 อ้างถึงใน อรนุช ลิมตศิริ, 2553: 72) ได้อธิบายว่า เด็กที่มีการได้ยินปกติจะ ได้ยินเสียงตั้งแต่ 0–26 เดซิเบล ส่วนเด็กที่ ได้ยินสูงตั้งแต่ 27 ถึง 70 เดซิเบล จะมีการสูญเสียการได้ยินที่เรียกว่า หูตึง ส่วนเด็กที่สูญเสียการได้ยินมากกว่า 71 เดซิเบล ซึ่งอยู่ในขั้นรุนแรงมาก และรุนแรงมากที่สุด เรียกว่า หูหนวก

ส่วน Davis (1964 อ้างถึงใน ศรียา นิยมธรรม, 2541: 23–24) ได้กล่าวว่า บุคคลปกติเริ่มได้ยินเสียงต่าง ๆ เมื่อเสียงดังไม่เกิน 25 เดซิเบล แต่บุคคลหูตึงจะเริ่ม ได้ยินเสียงเมื่อเสียงดังมากกว่านั้น เช่น 40 เดซิเบล 70 เดซิเบล หรือ 90 เดซิเบล เป็นต้น บุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ซึ่งวัดการได้ยินจากเสียงบริสุทธิ์ที่มีความถี่ 500 1,000 และ 2,000 เฮิทซ์ ในหูข้างที่ดีกว่าจะมีระดับการได้ยินดังตาราง 1

ตาราง 1 แสดงประเภทการสูญเสียการได้ยิน

ค่าเฉลี่ยระดับเริ่มได้ยินเสียงบริสุทธิ์ ที่ความถี่ 500 1,000 2,000 เฮิรตซ์ ในหูข้างที่ดีกว่า	ระดับ การได้ยิน	ความสามารถในการเข้าใจ
0-25 ไม่เกินเดซิเบล	ปกติ	ได้ยินเสียงพูด เสียงกระซิบเบา ๆ ไม่ลำบาก ในการรับฟังเสียงคำพูด
26-40 เดซิเบล	หูตึง เล็กน้อย	ไม่ได้ยินเสียงพูดเบา ๆ แต่ได้ยินเสียงพูดปกติ
41-55 เดซิเบล	หูตึง ปานกลาง	ไม่ได้ยินเสียงพูดปกติ ต้องดังกว่าปกติ จึงจะได้ยิน
56-70 เดซิเบล	หูตึงมาก	พูดเสียงดังแล้วยังไม่ได้ยิน
71-90 เดซิเบล	หูตึงรุนแรง	ต้องตะโกนหรือใช้เครื่องขยายเสียง จึงได้ยินและได้ยินไม่ชัด
91 เดซิเบลขึ้นไป	หูหนวก	ตะโกนหรือขยายเสียงพูดแล้วยังไม่ได้ยิน และไม่เข้าใจความหมาย

จากที่กล่าวมาข้างต้นจึงพอสรุปได้ว่า บุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน หมายถึง การที่บุคคลที่มีระดับการได้ยินตั้งแต่ 26 เดซิเบลขึ้นไป ซึ่งต้องได้ยินเสียงดังกว่าปกติ จนกระทั่งถึงมากกว่า 90 เดซิเบล ซึ่งไม่ได้ยินเสียงเลยแม้จะใช้เครื่องขยายเสียงก็ตาม ความบกพร่องทางการได้ยินแบ่งเป็น 2 ระดับ คือ หูตึง คือ การได้ยินเสียงที่ดังตั้งแต่ 26 เดซิเบลถึงไม่เกิน 90 เดซิเบล แต่สำหรับคนหูหนวกนั้นแม้เสียงดังเกิน 90 เดซิเบล จะไม่สามารถได้ยินหรือเข้าใจความหมายของเสียงที่ได้ยินได้ ทำให้เกิดข้อจำกัดในการปฏิบัติกิจกรรมในชีวิตและเข้าสังคม เช่น ฟังผู้อื่นพูดไม่เข้าใจ และพูดไม่ได้

2. พฤติกรรมของบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

นักการศึกษาพิเศษและวงการการศึกษาต่างได้อธิบายถึงพฤติกรรมของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินไว้ดังต่อไปนี้

ผดุง อารยะวิญญู (2542: 23–25) ได้อธิบายถึงพฤติกรรมของบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินว่า ปัญหาของบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน คือ ปัญหาด้านการพูด อาจจะพูดได้น้อยหรือพูดไม่ได้เลย ซึ่งขึ้นอยู่กับระดับการสูญเสียการได้ยิน และอายุของบุคคลที่มีการสูญเสียการได้ยินเป็นครั้งแรก รวมถึงโอกาสที่จะได้รับการฝึกพูด บุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจะพูดไม่ชัด ต้องใช้ภาษาท่าทางหรือภาษามือ เช่น บุคคลที่สูญเสียการได้ยินตั้งแต่กำเนิดอาจจะมีปัญหาในการพูดมากกว่าบุคคลที่สูญเสียการได้ยินภายหลังจากมีภาษาพูดแล้ว นอกจากนี้บุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีภาษาค่อนข้างจำกัด การพูด พูดไม่ถูกหลักไวยากรณ์ เรียงคำเป็นประโยคสลับที่ ผิดหลักภาษา ส่งผลกระทบต่อความสามารถทางการเรียน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนค่อนข้างต่ำกว่าเด็กปกติ ซึ่งอาจเป็นผลมาจากไม่สามารถเรียนรู้เนื้อหาที่ครูสอนอย่างเต็มที่ บุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน อาจมีปัญหาในการปรับตัว เนื่องจากไม่สามารถสื่อสารกับบุคคลปกติให้เข้าใจได้ เกิดความคับข้องใจ และส่งผลต่อพฤติกรรมที่แสดงออกอย่างไม่เหมาะสม สำหรับความสามารถทางสติปัญญา ผู้ที่ไม่คุ้นเคยกับบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินอาจคิดว่าบุคคลประเภทนี้เป็นนักเรียนที่มีสติปัญญาต่ำ แต่ความจริงแล้วจากรายงานการวิจัยจำนวนมากพบว่า ระดับสติปัญญาของบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีความหลากหลายคล้ายกับเด็กปกติทั่วไป บางคนอาจมีความสามารถสูงหรือฉลาดถึงขั้นเป็นอัจฉริยะก็ได้

ส่วนกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ (2544: 11–12) ได้อธิบายถึงพฤติกรรมของบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินได้เป็น 2 ด้าน คือ ด้านการแสดงออกทางภาษาของบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน พฤติกรรมที่แสดงออก ได้แก่ ใช้ภาษาพูดค่อนข้างน้อย มักจ้องมองหน้าผู้ที่สนทนาด้วย ไม่มีปฏิกิริยาต่อเสียงดัง เสียงพูด เสียงดนตรี หรืออาจมีเป็นบางครั้ง หากเสียงนั้นพอได้ยิน เมื่อพูดมักออกเสียงแปลก ๆ เช่น มักเปล่งเสียงสูงเสมอกัน อาจมีการใช้เสียง เอ้อ อ้า โดยไม่สามารถออกเสียงเป็นคำที่มีความหมายได้ แต่ส่งเสียงเพื่อเรียกความสนใจจากผู้อื่น และด้านการแสดงออกทางอารมณ์และสังคมของบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มีลักษณะและพฤติกรรมดังนี้ สายตาไวต่อการเคลื่อนไหวสิ่งของต่าง ๆ รอบตัว มักหันไปมองบ่อย ๆ สิ่งต่าง ๆ บ่อย ๆ ทำให้ดูเหมือนกับเด็กสมาธิสั้น มักดูเหมือนเด็กค่อนข้างซนและชอบเล่นรุนแรง ชอบให้ผู้ใหญ่แสดงความรักโดยการสัมผัส โดยการกอด อุ้ม ลูบศีรษะ เป็นต้น อาจมีปัญหาในการพัฒนาด้านอารมณ์และสังคม

พูนพิศ อมาตยกุล (2545: 44-46) ซึ่งเป็นแพทย์ที่เป็นนักการศึกษาอีกท่านหนึ่ง ได้กล่าวถึง พฤติกรรมของบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่สูญเสียการได้ยินมาตั้งแต่กำเนิด และพูดไม่ได้ไว้อย่างน่าสนใจดังนี้ คือ คนหูหนวกมักจ้องตา จ้องปากและหน้า และเวลาสื่อสาร เด็กหูหนวกส่วนมากดูร้ายแรงและมักใช้การยิ้มเป็นการสื่อสาร ยิ้มแสดงความเป็นเพื่อนหรือเป็นมิตร จะเป็นเด็กที่ยิ้มเก่งมาก การสื่อสารด้วยภาษามือ ใช้ตามองเห็นทำให้เข้าใจคิดว่า ภาษามือจึงเป็นภาษาแม่ของคนหูหนวกแต่กำเนิด ดังนั้นภาษามือจึงเป็นวัฒนธรรมของคนหูหนวกอย่างแท้จริง คนหูหนวกมักเข้าใจว่า คนอื่นชอบฟังทั้ง ๆ ที่ไม่ได้เป็นเช่นนั้น คนหูหนวกจึงเกลียดคนที่ช่างฟัง ไม่ชอบคนนิทา มักเข้าใจผิดกับคนทั่วไปอยู่บ่อย ๆ ดังนั้นเพื่อให้เข้าใจรายละเอียดต่าง ๆ จึงจำเป็นต้องใช้ล่ามภาษามือเป็นตัวกลางในการสื่อสาร ซึ่งจะช่วยให้คนหูหนวกมีชีวิตที่สะดวกขึ้น มักจะชี้ระวางว่าคนอื่นกำลังนิทา ว่าให้เสียหาย คนหูหนวกมักชอบคนที่ใช้ภาษามือสื่อสาร รู้คำศัพท์น้อย อ่านได้น้อย เขียนได้น้อย เมื่ออ่านแล้วไม่เข้าใจ เขียนก็ลำดับไม่ถูกต้อง ทำให้ในการสอบข้อเขียนของคนหูหนวกจึงเป็นปัญหา และมักสอบตกบ่อย ๆ คนหูหนวกมักไม่ชอบอ่านหนังสือ เพราะอ่านแล้วเข้าใจยาก ทำให้คนหูหนวกส่วนใหญ่ขาดโอกาสทางการศึกษา คนหูหนวกมักต้องการเพื่อนที่คุยภาษาเดียวกันได้ ต้องมีเพื่อนหูหนวกที่สามารถสนทนาด้วยภาษามือด้วยกันได้ในที่ทำงาน ก็จะทำงานอย่างสบายใจ ต้องใช้ประสาทตาและสัมผัสที่ผิวกายชัดเจน เช่น ต้องใช้โทรศัพท์หรือนาฬิกาปลุกชนิดสั่นสะเทือน คนหูหนวกจึงเป็นคนตาไว มองเห็นแต่ไกล และสามารถรับรู้แรงสะเทือนได้เร็วและดีมาก เพราะไม่ได้ยิน เวลาทำงานบ้าน เช่น ล้างจาน จะทำเสียงดังมากจนต้องถูกเตือนบ่อย ๆ คนหูหนวกมักเป็นคนใจเหงาม เพราะโอกาสในการสนทนากับคนที่ใช้ภาษาเดียวกันน้อย จึงมักไม่อยากอยู่บ้าน หากย้ายไปอยู่บ้านเดียวกันกับเพื่อนหูหนวกจะมีความสุขมากกว่า คนหูหนวกบางคนชอบฟังเพลงที่มีเสียงเบส เสียงกลองดัง ๆ และสามารถทำจังหวะเพลงในใจได้ รวมทั้งสามารถเต้นรำได้ไม่ผิดจังหวะ พ่อแม่ลูกหูหนวกเป็นทุกข์ตามมา เพราะลูกเชื่อเพื่อนหูหนวกมากกว่าพ่อแม่ปกติ และคนหูหนวกแต่กำเนิด ปฏิเสธเครื่องช่วยฟังและนักฝึกสอนการพูด โปรดดูรูปเขียนที่แสดงว่า คนหูหนวกที่ถูกบังคับให้ใช้เครื่องช่วยฟังเสียงไม่ต้องการเครื่องดังกล่าวและต้องการที่จะขจัดทิ้งไป

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า บุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจะมีพฤติกรรมที่ชอบจ้องมองหน้าผู้ที่สนทนาด้วย การใช้ภาษาเป็นสิ่งจำเป็นและสำคัญสำหรับคนกลุ่มนี้ เพราะเป็นสื่อที่ทำให้เขาได้สามารถสื่อสารกับคนอื่น ๆ ได้ บุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมักชอบรวมตัวกันเป็นกลุ่มเนื่องจากมีโอกาสได้สื่อสารแลกเปลี่ยนกับเพื่อนที่สามารถสื่อสารด้วยวิธีเดียวกัน อย่างไรก็ตาม บุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมักมีปัญหาในการปรับตัว ชี้ระวาง ทำให้มีการแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม ส่งผลต่อการสร้างสัมพันธภาพกับผู้อื่นได้

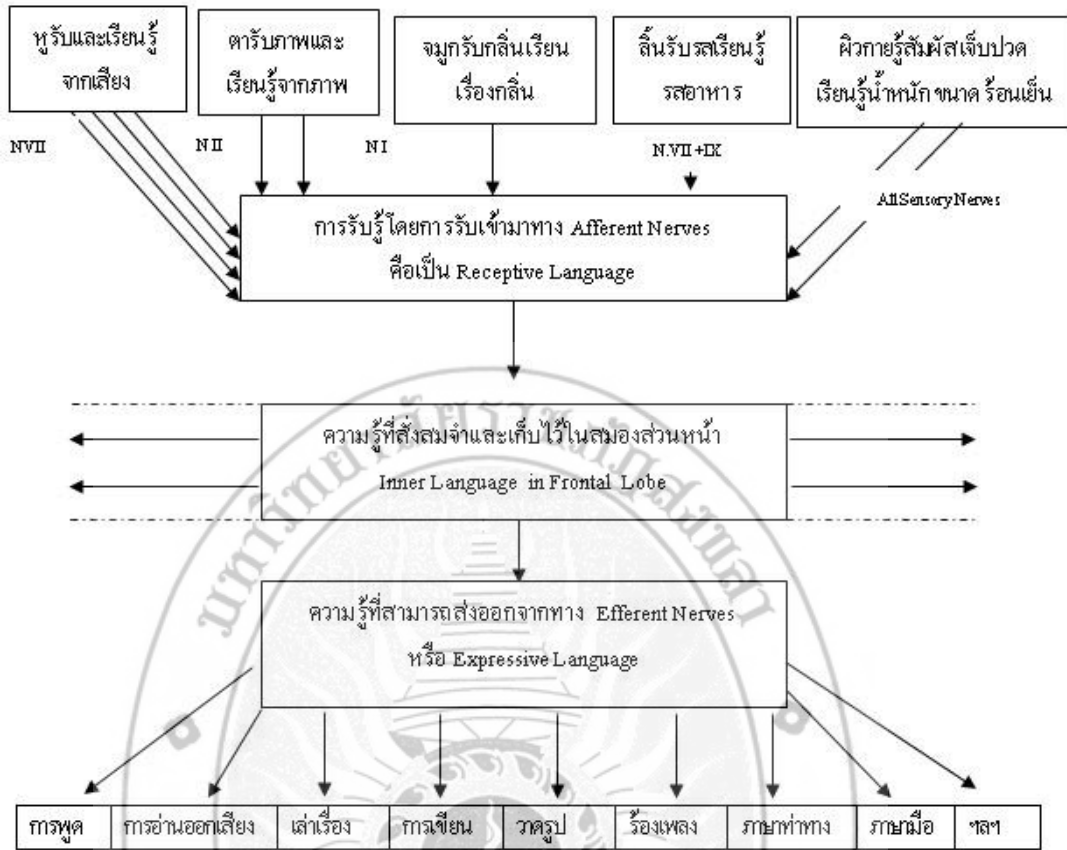
3. พัฒนาการของบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

นักการศึกษาพิเศษหรือนักการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ได้กล่าวถึงพัฒนาการของบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินได้อย่างสอดคล้องกัน ดังนี้

ศรียา นิยมธรรม (2541: 69) ได้กล่าวถึงพัฒนาการทางสติปัญญาของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินไว้ว่า บุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจะเริ่มแสดงพัฒนาการที่ล่าช้าในช่วงปลายของวัยก่อนเข้าเรียน เนื่องจากความบกพร่องทางภาษาทำให้เกิดปัญหาการประมวลข้อมูลและขาดประสบการณ์การเรียนรู้ ส่งผลต่อการพัฒนาความคิดของเด็ก ส่วนเด็กปกติที่ได้พูด ได้สนทนาบ่อย ๆ ทำให้เด็กได้เรียนรู้คำศัพท์ ได้คิด ได้สื่อสาร ซึ่งมีผลต่อการพัฒนาพฤติกรรม สติปัญญา และรวมถึงพัฒนาการสังคมโดยรวม

วรรณา จิตรักมัน (2555: 18-19) และ สุภัทสรสา จตุโชคอุดม (2553: 42) ต่างได้อธิบายถึงพัฒนาการของบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่คล้ายคลึงกันว่า เด็กจะมีพัฒนาการทางร่างกายเหมือนคนทั่วไป แต่พัฒนาการทางการสื่อสารนั้น ไม่อาจเทียบเท่าคนปกติทั่วไป ซึ่งพัฒนาการทางการสื่อสารของบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจะมีปัญหามากน้อยเพียงไรนั้นขึ้นอยู่กับระดับการสูญเสียการได้ยิน ยิ่งสูญเสียการได้ยินมากเท่าใดยิ่งมีปัญหาในการพัฒนาการสื่อสารมากขึ้นเท่านั้น เช่น มีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ในวงจำกัด เรียงคำเป็นประโยคที่ผิดหลักภาษา ปัญหาทางภาษาของบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินคล้ายคลึงกับปัญหาในการพูด คือ ยิ่งสูญเสียการได้ยินมากเท่าใด ยิ่งมีปัญหาในทางภาษามากขึ้นเท่านั้น วิธีการสื่อสารจึงจำเป็นต้องใช้ภาษามือและภาษาท่าทางเพื่อใช้ในการสื่อสาร และจำเป็นต้องอาศัยประสาทสัมผัสส่วนที่เหลือ คือ สายตา และการสัมผัสแทน ทำให้วิธีการรับรู้ทางภาษาของบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินนั้นแตกต่างไปจากบุคคลปกติ

พูนพิศ อมาตยกุล สุมาลี ดิฉงกิจ และ พิมพา ขจรธรรม (2555: 116) ได้อธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับกระบวนการที่ส่งผลต่อพัฒนาการทางภาษา คือ Receptive Language ซึ่งหมายถึง ภาษาที่รับรู้ผ่านหูเพื่อเข้าไปสู่ Inner Language ซึ่งหมายถึง ภาษาที่เกิดจากการสะสมความรู้ทางภาษาที่เก็บไว้ภายในสมองก่อให้เกิดความจำและความคิด จากนั้นสมองก็สั่งการและถ่ายทอดออกมาเป็น Expressive Language คือ ภาษาที่ส่งออกมาจากสมองอันได้แก่ การพูด การอ่านออกเสียง ไปจนถึงการใช้ภาษามือ และภาษาท่าทางดังภาพ 2

ภาพ 2 แสดงการรับเข้าและเรียนรู้จากสัมผัสทั้ง 5 เข้าใจ เรียนรู้ จดจำไว้ในสมองใหญ่ และกระจายออกไปใช้งาน
 ที่มา: พูนพิศ อมาตยกุล และคณะ, 2555: 117

ภาพ 2 แสดงกระบวนการทางภาษาปกติที่บุคคลรับรู้สิ่งเร้าต่าง ๆ จากประสาทสัมผัสทั้ง 5 และรับเข้ามาในสมอง จากนั้นสมองก็ทำหน้าที่แปลความหมายและส่งออกมาในช่องทางต่าง ๆ เช่น การอ่าน การพูด การเล่าเรื่อง การวาดภาพ การใช้ท่าทาง เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม การสื่อสารสำหรับบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินนั้น ปัญหาที่สำคัญประการหนึ่งคือ การรับรู้จากการได้ยิน ซึ่งได้ยินเสียงน้อยมากจนกระทั่งได้ยินแต่ไม่สามารถเข้าใจความหมายของสิ่งที่ได้ยินได้ ทำให้กระบวนการเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ จากการได้ยินขาดหายไป นอกจากนี้ปัญหาการได้ยินจะส่งผลในการรับรู้แล้ว ยังส่งผลในการสื่อสาร ถ่ายทอดให้แก่บุคคลอื่นด้วย เนื่องจากไม่ได้ยินเสียงทำให้ไม่สามารถเลียนเสียงภาษาพูดได้ ดังนั้นจึงจำเป็นต้องใช้ช่องทางอื่นในการสื่อสารคือ การสื่อสารด้วยภาษามือ และภาษาสีหน้า ท่าทางแทน

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า โดยทั่วไปนั้นบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีพัฒนาการทางร่างกาย การเคลื่อนไหว และสติปัญญาปกติเช่นเดียวกับคนทั่วไป แต่เนื่องจากปัญหาของความบกพร่องทางการได้ยินทำให้มีพัฒนาการทางภาษาล่าช้า ส่งผลให้การเรียนรู้ต่าง ๆ ล่าช้าไปด้วย

4. ผลกระทบจากความบกพร่องทางการได้ยิน

นักการศึกษาที่ให้ความสนใจบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่สำคัญกลุ่มหนึ่ง Hunt; & Marshall (1999: 268–276 อ้างถึงใน สุภัทสรา จตุโชคอุดม, 2553: 22–23) ได้กล่าวถึงบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินว่า บุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจะมีอุปสรรคต่อการเรียนภาษา ทำให้ไม่สามารถที่จะสื่อสารกับคนปกติได้ ซึ่งปัญหานี้จะมีผลกระทบกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินและครอบครัว ดังนี้

4.1 ผลกระทบต่อตัวเด็กโดยตรงจากการที่มีความบกพร่องทางการได้ยินนั้น ทำให้บุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินได้รับผลกระทบ ดังต่อไปนี้

4.1.1 พัฒนาการทางภาษา สำหรับเด็กทั่วไปที่มีการได้ยินปกติ เด็กจะเรียนรู้จากเสียงพูดของบุคคลรอบข้างทำให้เด็กเข้าใจความหมายและสามารถพูดออกมาได้ ยิ่งไปกว่านั้น เด็กได้เรียนรู้จากการเรียนเมื่อถึงวัยเรียน ทำให้เด็กได้รับประสบการณ์ต่าง ๆ มากมาย แต่หากเป็นบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินตั้งแต่แรกเกิด เด็กจะไม่สามารถได้ยินเสียงต่าง ๆ หรือเข้าใจความหมายของสิ่งต่าง ๆ ได้ยากหรือไม่ได้เลย ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อพัฒนาการทางภาษาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ สิ่งเหล่านี้ทำให้บุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินขาดประสบการณ์ในด้านต่าง ๆ จำเป็นต้องเรียนรู้จากการใช้ภาษามือเท่านั้น

4.1.2 พัฒนาการทางสติปัญญา จากการศึกษาวิจัยพบว่า บุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีระดับสติปัญญาเช่นเดียวกับคนปกติ แต่เนื่องจากมีความบกพร่องทางการได้ยินทำให้ความเข้าใจในภาษาและการใช้ภาษามีความจำกัด จึงมักถูกตัดสินว่ามีสติปัญญาที่ล่าช้ากว่าคนปกติ

4.1.3 ทักษะทางด้านสังคม บุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินถ้าเข้าไปเรียนในโรงเรียนที่สอนด้วยการพูดเป็นหลักทำให้บุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีความล่าช้ากว่าเด็กปกติในกลุ่มเดียวกัน 1–3 ปี ทั้งนี้เนื่องจากปัญหาความไม่เข้าใจภาษาทำให้ต้องใช้เวลาในการเรียนรู้มากกว่าเด็กคนอื่น ซึ่งส่งผลให้พัฒนาการทางสังคมและทักษะทางสังคมล่าช้าไปด้วย

4.2 ผลกระทบต่อครอบครัว ในกรณีที่บุคคลมีความบกพร่องทางการได้ยินตั้งแต่กำเนิด ผู้ปกครองหลายคนมักไม่สังเกตในขณะที่ลูกยังเป็นทารก บางคนอาจสงสัยว่าลูกมีความบกพร่องทางการได้ยินเมื่ออายุ 1-2 ขวบขึ้นไป เนื่องจากลูกไม่พูดหรือเรียกแล้วไม่หันตามเสียงเรียก ซึ่งลักษณะเช่นนี้ทำให้ผู้ปกครองมีความวิตกกังวลมาก และเมื่อได้รับการวินิจฉัยว่าลูกมีความบกพร่องทางการได้ยินก็ไม่สามารถทำใจยอมรับได้ ผู้ปกครองอาจปฏิเสธ ไม่เชื่อ จึงพยายามพาลูกไปตรวจโดยผู้เชี่ยวชาญคนอื่น ๆ ต่อไป ซึ่งหากเป็นเช่นนี้จะทำให้การช่วยเหลือล่าช้ามากขึ้น

สรุปได้ว่า บุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินตั้งแต่แรกเกิด จะได้รับผลกระทบจากความบกพร่องทางการได้ยิน ซึ่งจะไม่สามารถได้ยินเสียงต่าง ๆ หรือเข้าใจความหมายของสิ่งต่าง ๆ ได้ยาก ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อพัฒนาการทางภาษาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ สิ่งเหล่านี้ทำให้บุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินขาดประสบการณ์ในด้านต่าง ๆ จนทำให้เกิดผลกระทบในด้านอื่นตามมา คือ ผลกระทบด้านพัฒนาการทางสติปัญญา ทักษะทางสังคม และผลกระทบต่อครอบครัว

5. วัฒนธรรมของบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

สำหรับวัฒนธรรมของบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินนั้น มีการกล่าวกันมากมาย ซึ่งนักการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับบุคคลเหล่านี้ได้อธิบายถึงวัฒนธรรมของคนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน หรือคนหูหนวก ไว้ต่าง ๆ ดังนี้

กำพล สุวรรณรัตน์ (2548: 155-157) ได้เสนอแนะวัฒนธรรมสำหรับคนหูหนวกที่คนปกติควรทราบและควรปฏิบัติต่อบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยสรุปได้ดังนี้

- 1) ไม่เรียกคนหูหนวกและคนหูตึงว่าคนใบ้ เพราะการใช้คำว่า “ใบ้” อาจเป็นการดูถูกเปรียบเทียบกับคนที่ไร้สมองไม่สามารถเรียนหนังสือได้ และไม่สามารถติดต่อสื่อสารกับบุคคลอื่นได้เลย
- 2) อย่าประเมินความสามารถของคนหูหนวกต่ำเกินไป และไม่ควรถือเปรียบและดูถูกคนหูหนวก
- 3) อย่าบังคับให้คนหูหนวกต้องพูดด้วยปาก เพราะจะทำให้เขาอึดอัด คับข้องใจอย่างมาก แต่เมื่อต้องสื่อสารกับคนหูหนวกไม่ควรทำปากแน่นคำพูดมากเกินไป เพราะอาจทำให้คนหูหนวกเกิดความสับสน
- 4) ไม่ควรล้อเลียน หรือขบขันเมื่อเห็นคนหูหนวกใช้ภาษามือ
- 5) ไม่ควรพูดซ้ำคำเดิม ถ้าคนหูหนวกไม่ค่อยเข้าใจ ท่านควรเปลี่ยนไปใช้คำอื่นแทน

6) อย่าหันหลังให้คนหูหนวกขณะพูด หรือหันหลังกับดวงไฟบริเวณที่มีแสงสว่าง เพราะคนหูหนวกมีประสาทตาที่ไวต่อแสงมากและมองริมปากไม่ชัดเจน หากเป็นไปได้ควรหลีกเลี่ยงการใส่เครื่องประดับแวววาวเพราะทำให้เขาแสบตาได้ง่าย

7) ไม่จำเป็นต้องขอโทษกับคนหูหนวกในกรณีที่ท่านใช้ภาษามือไม่ชำนาญ เพราะคนหูหนวกจะทราบเองว่าท่านเพิ่งเริ่มหัดใช้ภาษามือ

8) ไม่ควรแสดงความห่วงใยคนหูหนวกมากเกินไป เพราะต้องให้คนหูหนวกเรียนรู้ในการปรับตัวให้เข้ากับสังคมทั่วไป ตลอดจนเพื่อสร้างความมั่นใจและการช่วยเหลือตนเอง

9) ไม่ควรใช้สัญญาณมือที่มีท่าทางบ่งบอกว่าเป็นการเรียกสัตว์ชนิดหนึ่งชนิดใดมาใช้กับคนหูหนวก เช่น การทำปาก จู๊ ๆ ในลักษณะเดียวกันกับการเรียกสุนัข เพื่อเรียกคนหูหนวก

10) และควรปฏิบัติกับคนหูหนวก โดยควรเรียกชื่อคนหูหนวกเป็นภาษามือ และควรให้เกียรติคนหูหนวกในความเป็นมนุษย์ชาติเท่าเทียมกัน

11) เมื่อต้องการติดต่อกับคนหูหนวกให้ถามก่อนว่า จะติดต่อสื่อสารด้วยวิธีใดจึงจะดีที่สุด ใช้ภาษามือหรือภาษาเขียน และควรเตรียมกระดาษและปากกาพร้อมที่จะใช้ และเต็มใจใช้ทุกครั้งเมื่อสื่อสารกับคนหูหนวก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีที่คน ๆ นั้นมีหูหนวกภายหลังหรือไม่รู้ภาษามือ

12) ควรสังเกตสีหน้าของคนหูหนวกด้วย เนื่องจากคนหูหนวกจะสื่อสารโดยการใช้ภาษามือร่วมกับการแสดงสีหน้าประกอบเสมอ

13) ควรทดลองใช้วิธีการสื่อสารแบบต่าง ๆ เช่น เขียน การใช้ปากพูด ทำท่ามือที่พอจะสื่อสารได้ โดยธรรมชาติถ้าการสื่อสารด้วยภาษามือล้มเหลว ควรทดลองใช้วิธีอื่น เช่น การเขียน

14) ควรสื่อความซ้ำ ๆ ซ้ำ ๆ ในกรณีที่จำเป็น โดยเฉพาะในเรื่องที่ยุ่ยากซับซ้อน และควรตรวจสอบความถูกต้องของข้อความที่สนทนากัน ด้วยการให้คนหูหนวกทำท่ามือซ้ำตามความหมายที่ท่านได้พูดไปแล้ว นอกจากนี้ควรให้เวลา อุดหนุน เป็นมิตร และทำตามสบายขณะมีการสื่อสารกับคนหูหนวก

15) ควรเรียนภาษามือเพื่อสื่อสารกับคนหูหนวกโดยเฉพาะท่านที่มีเพื่อน ญาติ หรือพี่น้องที่เป็นคนหูหนวก ซึ่งท่านมีส่วนช่วยให้คนหูหนวกได้รับข่าวสารเพิ่มขึ้น และมีการพัฒนาทางความรู้ ความคิดเพิ่มขึ้น

16) ควรมองตรง ไปที่คนหูหนวกตลอดเวลาขณะที่สนทนากัน

17) ถ้าคนหูหนวกไม่เข้าใจคำแรก จงใช้คำอื่นที่มีความหมายใกล้เคียงกัน ควรยืดหยุ่นตามสถานการณ์ เช่น คำว่า บ้าน มีภาษามือหลายแบบ

18) ควรสนับสนุนให้คนหูหนวกได้รับการศึกษามากที่สุด ให้เข้าสังคมและพบเห็นสิ่งต่าง ๆ มากที่สุด เช่น การเข้าร่วมอบรมสัมมนาชมนิทรรศการ หรือการเข้าสังคมแบบต่าง ๆ

19) โปรดจัดให้มีสัญญาณไฟเพื่อใช้กับคนหูหนวกแทนการใช้เสียง เช่น ในกรณีที่ต้องการเคาะประตูเพื่อเรียก ให้ติดตั้งเป็นสัญญาณไฟแทน

จิตประภา ศรีอ่อน และคณะ (2551: 9) ได้กล่าวถึงวัฒนธรรมของคนหูหนวกว่าเป็นการมองโลกของในความคิดของคนหูหนวก โดยผ่านการรับรู้ทางตาและการสื่อสาร โดยการใช้ภาษามือซึ่งมีลักษณะที่เป็นรูปธรรมมากกว่านามธรรม ทำให้แตกต่างคนทั่วไปที่มองโลกผ่านการรับรู้ทางการได้ยิน การเห็น และจากภาษาพูด วัฒนธรรมคนหูหนวกเป็นวิถีชีวิตของคนหูหนวกในการใช้ชีวิตในสังคม เช่น การใช้ภาษามือเป็นภาษาพูด การใช้ตาในการรับรู้ข้อมูลข่าวสารผ่านภาษามือ เป็นต้น ซึ่งอาจเปรียบได้กับสังคมอื่นที่มีวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน เช่น สังคมของประเทศแถบทางตะวันตกมีวัฒนธรรมในการทักทายโดยการจับมือ ในขณะที่สังคมไทยมีวัฒนธรรมการทักทายโดยการยกมือไหว้ ดังนั้น หากมองในมุมมองเช่นนี้สังคมของคนหูหนวกก็มีวัฒนธรรมเช่นกัน และการทักทายของคนหูหนวกทำได้โดยการใช้ภาษามือทักทาย

ในทำนองเดียวกันกับคำอธิบายของ มุกดา พัฒนะเอนก (2553: 21-22) ได้เน้นถึงวัฒนธรรมของคนหูหนวกที่คนทั่วไปควรรับรู้ ได้แก่ การให้เกียรติและให้กำลังใจ ไม่ควรดูถูกเขา แต่ควรพยายามศึกษาวัฒนธรรมของบุคคลเหล่านี้ให้เข้าใจ เพื่อที่จะสามารถสื่อสารกับเขาเหล่านี้ได้อย่างเหมาะสม

ดังนั้นสรุปได้ว่า วัฒนธรรมของบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินหรือคนหูหนวกนั้นมีลักษณะคล้ายคลึงกันกับวัฒนธรรมของคนในสังคมอื่น คนที่จะติดต่อสื่อสารกับบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินนั้น จำเป็นต้องเรียนรู้วัฒนธรรมของคนเหล่านี้ให้เข้าใจ เพื่อจะได้ปฏิบัติได้อย่างถูกต้องเหมาะสม

6. การจัดการศึกษาสำหรับบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

การจัดการศึกษาสำหรับบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน หรือคนหูหนวกนั้น ได้เริ่มขึ้นโดยกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ได้ตั้งหน่วยทดลองสอนคนหูหนวกเป็นครั้งแรก ในวันที่ 10 ธันวาคม 2494 ที่โรงเรียนเทศบาล 17 คือ ที่โรงเรียนวัดโสมนัสวิหาร โดยมี ม.ร.ว.เสริมศรีเกษมศรี เป็นผู้รับผิดชอบโครงการ และจัดการเรียนการสอนด้วยวิธีสอนพูด (Oral Method) ใช้การฝึกพูดและการอ่านริมฝีปาก ต่อมาในปี พ.ศ. 2496 เมื่อนักเรียนหูหนวกมีจำนวนเพิ่มขึ้นจึงได้ย้ายมาเปิดเป็นโรงเรียนสอนคนหูหนวกแห่งแรกและใช้ชื่อว่า โรงเรียนสอนคนหูหนวกดุสิต จังหวัดพระนคร ในที่ดินที่คุณหญิงโตะ นเรนดิบัญญัติชากิจ บริจาคให้ ปัจจุบัน โรงเรียนสอนคนหูหนวกนี้ได้เปลี่ยนชื่อเป็นโรงเรียนเศรษฐเสถียร และในปี พ.ศ. 2497 คุณหญิงกมลมา ไกรฤกษ์ ได้นำภาษามือ ตัวอักษรสะกดนิ้ว และวิธีสอนแบบรวม (Combined Method) ซึ่งเป็นวิธีการสอนที่ใช้ทั้งภาษามือและการสอนพูดรวมกัน

มาสอนในโรงเรียนสอนคนหูหนวก (สำนักพัฒนาการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม เขตการศึกษา 1, 2544: 5)

ต่อมาในปี พ.ศ. 2504 กระทรวงศึกษาธิการก็ได้ตั้งโรงเรียนสอนคนหูหนวกขึ้นอีกแห่งคือ โรงเรียนสอนคนหูหนวกทุ่งมหาเมฆ และได้ขยายการจัดตั้งโรงเรียนสอนคนหูหนวกไปสู่ภูมิภาคอีกหลายจังหวัด เช่น ขอนแก่น ตาก สงขลา ชลบุรี เชียงใหม่ และชลบุรี ในช่วงแรกของการจัดการศึกษาสำหรับคนหูหนวกเน้นการจัดในลักษณะของสถาบันเฉพาะทาง ต่อมาในปี พ.ศ. 2513 ได้มีการนำเด็กอนุบาลปกติเข้ามาเรียนร่วมกับเด็กอนุบาลหูตึง และในปี พ.ศ. 2516 ได้ส่งเด็กอนุบาลเข้ามาเรียนร่วมในระดับชั้นประถมศึกษาในโรงเรียนปกติที่โรงเรียนพญาไท (เบญจา ชลธารันนท์, 2538: 38) ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2520 เป็นต้นมา กระทรวงศึกษาธิการได้ขยายโครงการเรียนร่วมสำหรับบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินไปหลายแห่งทั้งในกรุงเทพมหานครและส่วนภูมิภาค อย่างไรก็ตามรูปแบบการจัดการศึกษาสำหรับบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในปัจจุบันยังจัดการศึกษาทั้งในโรงเรียนเฉพาะทาง เช่น โรงเรียนโสตศึกษาทั่วประเทศ จำนวน 20 โรงเรียน กระจายอยู่ตามภูมิภาคต่าง ๆ ในประเทศไทย โครงการเรียนร่วมระหว่างบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินกับเด็กปกติ เช่น โรงเรียนพระตำหนักสวนกุหลาบ และ โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์จิตต์อารี ในพระอุปถัมภ์ของสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี โครงการเรียนร่วมระหว่างบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินกับเด็กปกติ เช่น โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์จิตต์อารี ในพระอุปถัมภ์ของสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี และ การศึกษานอกระบบโรงเรียน (กศน.) ของบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินสำหรับสอนคนหูหนวกผู้ใหญ่ที่ไม่มีโอกาสทางการศึกษาในระบบ (โสภณ ชัยวัฒนกุลวานิช, 2556: 52)

7. วิธีการสอนเพื่อการสื่อสารสำหรับบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

ในการสอนบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ผู้สอนนอกจากจะต้องมีความรู้ความเข้าใจธรรมชาติ วัฒนธรรมของบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินแล้ว จำเป็นต้องมีความรู้และทักษะในการสอนบุคคลเหล่านี้ด้วย วิธีการสอนบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินนั้นมีหลากหลาย

ผดุง อารยะวิญญู (2542: 34-37) ได้เสนอแนะไว้ดังนี้

1) การสอนพูด (Speech) เป็นวิธีที่ใช้ได้กับบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินไม่มากนัก เช่น เด็กหูตึงเล็กน้อยถึงหูตึงปานกลาง เนื่องจากบุคคลเหล่านี้ยังมีการได้ยินอยู่บ้าง ทำให้มีความสามารถพอที่จะฝึกได้

2) ภาษามือ (Sign Language) เหมาะสำหรับบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมาก หรือหูหนวก เด็กเหล่านี้ไม่สามารถสื่อสารกับผู้อื่นได้ด้วยการพูด จึงจำเป็นต้องใช้ภาษามือแทน

3) การสะกดตัวอักษรด้วยนิ้วมือ (Finger Spelling) เป็นระบบการสื่อสารอย่างหนึ่งของคนหูหนวกที่ช่วยในการสื่อสารคำที่ไม่มีในภาษามือ เช่น ชื่อคน ชื่อสถานที่ เป็นต้น

4) การอ่านริมฝีปาก (Lip Reading) หมายถึง การที่บุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินพยายามเดาคำพูดโดยการสังเกตจากลักษณะการเคลื่อนไหวริมฝีปากของผู้พูด เพื่อให้เข้าใจความหมายตรงกันในเรื่องผู้พูดกล่าวถึง

5) ทำเนาะคำพูด (Cued Speech) เป็นระบบการสื่อสารอย่างหนึ่งของบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยผู้พูดที่มีการได้ยินแสดงท่ามือในลักษณะต่าง ๆ ประกอบคำพูด เพื่อให้บุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเข้าใจความหมายของการพูดได้ดียิ่งขึ้น โดยใช้ท่ามือเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

6) การสื่อสารรวม (Total Communication) เป็นระบบการสื่อสารอย่างหนึ่งของบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยใช้วิธีสื่อสารหลายวิธีรวมกันกับคำพูด หรือใช้วิธีพูดรวมกับภาษามือและภาษาท่าทางอื่น ๆ ซึ่งผู้พูดจะพูดและใช้ภาษามือไปพร้อมกับการพูด และในขณะเดียวกันก็อาจแสดงความรู้สึกออกทางสีหน้าและใช้ท่าทางอื่น ๆ ประกอบ

ส่วน วารี ธีระจิตร (2537: 50-56 อ้างถึงใน สำนักพัฒนาการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม เขตการศึกษา 1, 2544: 12-13) นักการศึกษาอีกคนหนึ่ง ได้จัดประเภทการสอนบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่ใช้กันทั่วไปในประเทศไทยไว้ 5 วิธีที่คล้ายกัน ดังนี้

1) วิธีสอนพูด (Oral Method) เป็นวิธีการสอนที่ยึดหลักที่ว่าให้ผู้สอนพูดกับเด็กมากที่สุด ให้เด็กเห็นความสำคัญของการพูด ทักษะที่เกี่ยวข้องกับการพูดได้แก่ การพูด ทักษะที่เกี่ยวข้องกับการพูดได้แก่ การดู คือ โดยการอ่านริมฝีปากของผู้พูดด้วยเป็นสิ่งสำคัญ

2) วิธีสอนแบบรวม (Combined Method) หมายถึง วิธีสอนที่ใช้การพูดภาษามือ การอ่านริมฝีปาก การใช้เครื่องช่วยฟัง และการเขียนกระดานดำประกอบกันไปในขณะที่สอน

3) วิธีสอนต่างวิธี สอนพร้อม ๆ กัน สลับกันไป (Simultaneous Method) เป็นการที่ใช้การพูด การใช้ภาษามือ การใช้เครื่องช่วยฟัง การเขียนกระดานดำ และการสะกดนิ้วมือ (Finger Spelling) สลับกัน

4) วิธีสอนแบบรวมหลายวิธี (Combined System) เป็นการสอนพูดโดยใช้เครื่องช่วยฟัง ภาษามือ การสะกดนิ้ว และ การเขียนกระดานดำ

5) วิธีสอนแบบระบบรวม (Total Communication) คือการสอนฝึกการฟัง (Auditory Training) ฝึกการอ่านการพูด (Speech Reading) ฝึกการอ่าน (Reading) ฝึกการเขียน (Writing) ภาษามือ (Sign Language) การสะกดนิ้วมือ (Finger Spelling) และการสังเกตท่าทาง (Gesture) วิธีสอนนี้เป็นวิธีสอนโดยการรวมเอาวิธีการติดต่อสื่อความหมายทุกประเภทเข้ามารวมไว้

นอกจากนี้ จิตประภา ศรีอ่อน และคณะ (2547 อ้างถึงใน โสภณ ชัยวัฒนกุลวานิช, 2556: 107) ได้เสนอแนวคิดสองภาษาและสองวัฒนธรรมสำหรับบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน (Bilingual-Biculture Education for the Deaf) เป็นปรัชญาการสอนที่เกิดขึ้นบนพื้นฐานของการเข้าใจว่าบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเรียนรู้ได้ดีจากการมองเห็นทางตา มากกว่าการใช้การได้ยินทางหู และภาษาที่ใช้ในการรับรู้ด้วยตาได้ดี คือ ภาษามือของคนหูหนวก ไม่ใช่ภาษามือตามไวยากรณ์ภาษาพูด การสอนใช้ครูผู้สอน 2 คน คือ ครูที่มีความบกพร่องทางการได้ยินและครูที่มีการได้ยิน โดยครูที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเป็นต้นแบบของการใช้ภาษามือไทยและวัฒนธรรมของคนหูหนวก ส่วนครูที่มีการได้ยินเป็นต้นแบบของการใช้ภาษาและวัฒนธรรมของคนไทยที่มีการได้ยินปกติ ภาษาที่ใช้ในการเรียนการสอนใช้ภาษามือไทยเป็นภาษาที่หนึ่ง ภาษาไทยในรูปของการเขียน การอ่านและพูดเป็นภาษาที่สอง

การสอนแบบสองภาษาสำหรับบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินตามแนวการศึกษา วอลดอร์ฟ (Bilingual Waldorf-inspired Education for the Deaf) ใช้ครูสอนร่วมกัน 2 คนต่อห้องเรียน คือครูที่มีความบกพร่องทางการได้ยินและครูที่มีการได้ยินที่สามารถใช้ภาษามือสื่อสารได้ดี ทั้งนี้ โดยครูที่มีความบกพร่องทางการได้ยินทำหน้าที่เป็นครูผู้สอนหลักในทุกวิชา ส่วนครูที่มีการได้ยินทำหน้าที่ครูผู้ช่วย ที่มีการวางแผนการสอนร่วมกันกับครูที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

ดังนั้นสรุปได้ว่า ในการสอนเพื่อให้บุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินสามารถสื่อสารได้นั้นมีวิธีการหลายวิธี ได้แก่ การสอนพูด ซึ่งเหมาะสำหรับคนที่มีความบกพร่องไม่มากนัก การใช้ภาษามือ การสะกดด้วยนิ้วมือ การอ่านริมฝีปาก การใช้ท่าแนะคำพูด การสื่อสารรวม ตลอดจนการสอนแบบสองภาษา ซึ่งการใช้วิธีที่แตกต่างกันนั้นขึ้นอยู่กับระดับความบกพร่องของการได้ยิน และวัตถุประสงค์ของการสอน ผู้ที่ทำหน้าที่สอนจึงต้องมีความรู้และทักษะเหล่านี้เป็นอย่างดี

8. สื่อการสอนสำหรับบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

8.1 ความหมายของสื่อการสอน

สื่อการสอน หมายถึง เครื่องมือต่าง ๆ ที่เป็นตัวกลางในการช่วยการสื่อสารระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน เนื่องจากสื่อการสอนจะช่วยให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ตรงที่เป็นรูปธรรมมากที่สุด และจะช่วยให้ผู้เรียนเรียนเข้าใจได้ง่าย รวดเร็วเพลิดเพลิน สามารถช่วยให้จดจำสิ่งที่เรียนรู้ได้แม่นยำยิ่งขึ้น ผู้เรียนมีความเข้าใจในเนื้อหาของบทเรียนได้ตรงกับความต้องการของผู้สอน

นักวิชาการได้ศึกษาอธิบายถึงความหมายของสื่อการเรียนการสอนไว้ ดังนี้

สุทธิพร จิตต์มิตรภาพ (2540: 13) ให้ความหมายไว้ว่า สื่อการสอน หมายถึง การใช้ วัสดุและเทคโนโลยีทางการศึกษาและวัสดุอุปกรณ์โสตทัศนศึกษาเป็นไปอย่างกว้างขวางในทุกระดับ การศึกษา เพื่อช่วยถ่ายทอดความรู้ประสบการณ์ไปสู่ผู้เรียน

ศูนย์เทคโนโลยีทางการศึกษา สำนักบริหารงานการศึกษานอกโรงเรียน สำนักงาน ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ (2550: ออนไลน์) ได้อธิบายสื่อการเรียนการสอนสำหรับบุคคลที่มีความ บกพร่องทางการได้ยินไว้ว่า สื่อเป็นสิ่งสำคัญในการเรียนรู้ที่จะทำให้เด็กสามารถเข้าใจเนื้อหา เกิดการ เรียนรู้ และสามารถสร้างองค์ความรู้ได้ ซึ่งสื่อมีหลากหลายประเภท กระทรวงศึกษาธิการได้กำหนด ประเภทสื่อและเทคโนโลยีทางการศึกษาสำหรับคนพิการออกเป็น 4 ประเภทหลัก คือ สื่อสิ่งพิมพ์ สื่ออิเล็กทรอนิกส์ สื่อวัสดุอุปกรณ์ และสื่อประสม ในการจัดการกิจกรรมการเรียนการสอนสำหรับ บุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินก็พบว่า สื่อและเทคโนโลยีมีความสำคัญต่อการเรียนรู้ของ บุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเป็นอย่างมาก ช่วยให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพมากขึ้น ทำให้นักเรียนเกิดทักษะจากการลงมือทำกิจกรรมที่มีความหลากหลาย กระตุ้นให้เกิดความอยากรู้ อยากรู้อยากเห็น เอื้อให้เด็กเกิดการเรียนรู้ ดังนั้นการออกแบบสื่อให้สอดคล้องกับสภาพปัญหาของบุคคล ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจึงเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็น ซึ่งในประเทศไทยนั้นบุคคลที่มีความ บกพร่องทางการได้ยิน ยังมีปัญหาในเรื่องของการอ่าน บุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมักอ่าน หนังสือไม่ออกหรือไม่เข้าใจความหมายของสิ่งที่อ่านอย่างลึกซึ้ง โดยเฉพาะคำที่เป็นนามธรรม อีกทั้ง มีข้อจำกัดในการรับรู้ความหมายของคำ กลุ่มคำในบริบทของข้อความ ไม่เข้าใจบริบททั้งหมดของ ข้อความ หนังสือแบบเรียนที่มีแต่ตัวหนังสือก็ทำให้นักเรียนขาดความสนใจ เนื่องจากอ่านหนังสือ ไม่ออก

อัจฉรา ชิวพันธ์ (2553) ให้ความหมายไว้ว่า สื่อการสอน หมายถึง สิ่งที่ช่วยนำและ ถ่ายทอดข้อมูลความรู้จากครูผู้สอน เช่น วัสดุ อุปกรณ์ วิธีการต่าง ๆ ตลอดที่ผู้สอนนำไปใช้ประกอบ การสอน เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ

ในการใช้สื่อการสอนนั้น ผู้สอนจำเป็นจะต้องศึกษาคุณสมบัติของสื่อให้ตรงกับ วัตถุประสงค์การสอน และสามารถจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ รวมถึงการใช้สื่อการสอนควรมีการจัดลำดับขั้นตอนการสอนให้มีความเหมาะสม เพื่อให้ผู้เรียนได้ เกิดความรู้ความเข้าใจอย่างต่อเนื่องไม่สับสน สอดคล้องกับ อารมณ์ ใจเที่ยง (2553: 74) ได้กล่าวถึง การนำสื่อมาใช้ในกิจกรรมการสอน โดยการจัดลำดับขั้นตอนการสอน ที่เริ่มจากง่ายไปที่ยาก มีลำดับ ขั้นตอนการสอนที่สามารถเชื่อมโยงความสัมพันธ์ของเนื้อหาที่เรียนได้ เพื่อให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้จาก

เนื้อหาที่เป็นรูปธรรมไปจนถึงนามธรรม และให้ผู้เรียนมีความสนใจและเกิดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

สรุปได้ว่า สื่อการสอน หมายถึง เทคนิค วัสดุ อุปกรณ์ หรือวิธีการที่ผู้สอนใช้เป็นตัวกลางในการส่งหรือถ่ายทอดความรู้ไปให้ผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่ผู้สอนได้วางไว้ เพื่อนำวัสดุ เครื่องมือ และวิธีการมาเป็นสะพานเชื่อมโยงความรู้เนื้อหาไปยังผู้เรียนได้ผลตรงตามจุดมุ่งหมาย เพื่อทำให้เกิดความเข้าใจในสิ่งที่ถ่ายทอดซึ่งกันและกัน และสื่อการเรียนการสอนสำหรับบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินควรเป็นสื่อที่มองเห็นเป็นรูปธรรม เพื่อช่วยให้บุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีประสิทธิภาพในการเรียนมากขึ้น

8.2 ความสำคัญของสื่อการสอน

สื่อการสอนมีความสำคัญดังนี้จาก กิดานันท์ มลิทอง (2548: 100) ได้กล่าวถึงสื่อการสอน เป็นเครื่องมือส่งเสริมสนับสนุนการจัดการกระบวนการเรียนรู้ให้ผู้เรียนเข้าถึงความรู้ ทักษะกระบวนการ และคุณลักษณะตามมาตรฐานของหลักสูตรได้อย่างมีประสิทธิภาพ สื่อการสอนมีหลายประเภท สิ่งที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ตรงที่เป็นรูปธรรมมากที่สุด จึงช่วยให้ผู้เรียนเรียนได้ง่าย รวดเร็ว เพลิดเพลิน และจำสิ่งที่เรียนรู้ได้แม่นยำยิ่งขึ้น

8.2.1 ช่วยให้ผู้เรียนมีประสบการณ์กว้างขวางขึ้น

8.2.2 ช่วยแก้ปัญหาในการเรียนการสอน

8.2.3 ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ

8.2.4 ช่วยลดเวลาการสอน เพิ่มเนื้อหาวิชาขึ้น

8.2.5 ช่วยให้เข้าใจความหมายที่ต้องการสื่อให้ตรงกัน

8.2.6 ช่วยให้เกิดความพึงพอใจในการเรียน

8.2.7 ช่วยให้อ่านเนื้อหาบทเรียนได้ดี

8.2.8 ช่วยให้คุณภาพการเรียนรู้ดีขึ้น

ศูนย์เทคโนโลยีทางการศึกษา สำนักบริหารงานการศึกษานอกโรงเรียน สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ (2550: 147) ได้ทำการวิจัยความต้องการใช้สื่อการเรียนการสอนสำหรับบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินพบว่า ความต้องการใช้สื่อการศึกษาของครูผู้สอนบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับมัธยมศึกษา ในโรงเรียนโสตศึกษา ครูส่วนใหญ่ ร้อยละ 92.31 ต้องการใช้สื่อวีดิทัศน์ประกอบการสอน โดยที่ร้อยละ 81.73 ต้องการให้มีทั้งล่ามภาษามือและตัวอักษรบรรยายได้ภาพ (subtitle) ในสื่อวีดิทัศน์ ครูภาษาไทย ร้อยละ 93.75 ต้องการใช้สื่อวีดิทัศน์มากที่สุด รองลงมา คือ ครูสุขศึกษาและพลศึกษา ร้อยละ 90 และครูสังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม

ร้อยละ 84.62 สื่อการเรียนการสอนที่มีความเหมาะสมกับการเรียนรู้ของบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เป็นวีดิทัศน์จึงเป็นสื่อที่มีความสำคัญในการจัดการเรียนการสอน เพราะมีภาพชัดเจน

8.3 ประโยชน์ของสื่อการสอน

วีดิทัศน์เป็นสื่อการสอน ในปัจจุบันด้านวีดิทัศน์กำลังเข้ามามีบทบาทด้านการเรียนการสอนมากขึ้น เพราะสามารถนำไปใช้ได้ทุกระดับทุกวิชา ซึ่งมีผู้กล่าวถึงความสำคัญและข้อดีของวีดิทัศน์ดังนี้

Howell (1970: 7) กล่าวถึงลักษณะพิเศษของบทเรียน โทรทัศน์ วีดิทัศน์ ว่ามีคุณสมบัติครบถ้วนในทางโสตทัศนศึกษา คือ ให้ข่าวสารแก่ผู้รับทั้งในด้านประสาทสัมผัสทางตา และหู สามารถสร้างประสบการณ์รูปแบบต่าง ๆ

บุญเที่ยง จุ้ยเจริญ (2543: 43) ได้ให้ความหมายคำว่า วีดิทัศน์ เป็นสื่อการสอน วัสดุที่บันทึกและเก็บสัญญาณภาพ หรือข้อมูลอื่นใดที่ต้องการไว้ในรูปเส้นแรงแม่เหล็ก มีลักษณะคล้ายบันทึกเสียง

Dale (1956: 134 อ้างถึงใน วิภา อุดมจันทร์, 2544: 7) กล่าวรายการวีดิทัศน์เป็นสื่อที่ให้ผลทางด้านการรับรู้สูงมาก เนื่องจากว่า การรับรู้คนเราเกิดจากการเห็น 75 เปอร์เซ็นต์ การได้ยิน 13 เปอร์เซ็นต์ การสัมผัส 6 เปอร์เซ็นต์ การดมกลิ่น 3 เปอร์เซ็นต์ การชิมรส 3 เปอร์เซ็นต์

จิตติมา บุญดีเจริญ (2550: 37-38) ได้อธิบายประโยชน์ของสื่อการสอนสำหรับบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ซึ่งสื่อการสอนอย่างวีดิทัศน์เป็นสื่อที่ง่ายต่อการเข้าถึงสำหรับบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เนื่องจากลักษณะของสื่อมีความน่าสนใจ และเหมาะสมกับวิธีการเรียนรู้ของบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยมีภาพเคลื่อนไหว มีสีสันสวยงาม สามารถใช้เทคนิคการตัดต่อเพื่อให้เหมาะสมในแต่ละกลุ่มเป้าหมายได้ สำหรับกระบวนการ การผลิตวีดิทัศน์สำหรับบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินนั้นแตกต่างจากกระบวนการผลิตวีดิทัศน์ทั่วไป เนื่องจากกลุ่มบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินประเภทหูหนวกมีความคิด ความเข้าใจ มุมมอง และวัฒนธรรมที่แตกต่างจากคนทั่วไป โดยสื่อวีดิทัศน์จำเป็นต้องใส่วิธีการสื่อสารที่เป็นภาษามือ หรือมีภาษาบรรยายได้ภาพด้วย เพื่อให้บุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินสามารถเข้าถึงการเรียนรู้ของสื่อได้อย่างแท้จริง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ธนพร กิจสุทธิ (2553: 2) ที่ได้นำวีดิทัศน์มาใช้ในการสอน และทำให้กลุ่มตัวอย่างเรียนรู้ได้เร็วขึ้น

ชลิต ลิ้มพระคุณ (2556: 171) กล่าวถึงคุณสมบัติวีดิทัศน์ว่า ทำให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้อย่างมีคุณภาพ เนื่องจากมีทั้งภาพเคลื่อนไหว ภาพนิ่ง เทคนิคพิเศษในการถ่ายทำและการตัดต่อ พร้อมทั้งตัวอักษรและเสียงประกอบ ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่สมบูรณ์และมีประสิทธิภาพ

สรุปได้ว่า สื่อการเรียนการสอนมีความสำคัญในการส่งเสริมสนับสนุนการจัดการกระบวนการเรียนรู้ให้ผู้เรียนเข้าถึงความรู้ และสื่อการเรียนการสอนที่เหมาะสมและสอดคล้องกับการเรียนรู้ของบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และเป็นสื่อที่ครูที่สอนบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินส่วนใหญ่ต้องการใช้ คือ สื่อวีดิทัศน์ ซึ่งสื่อวีดิทัศน์มีคุณสมบัติครบถ้วน ในทางโสตทัศนศึกษา สามารถเรียนรู้ผ่านประสาทสัมผัสทางตา และหู ส่งเสริมการสร้างประสบการณ์ในรูปแบบต่าง ๆ ทำให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้อย่างมีคุณภาพ

ภาษามือไทย

ภาษามือไทยเป็นภาษาที่ใช้ในการสื่อสารของบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินและทางภาษาศาสตร์นับว่าภาษามือเป็นภาษาภาษาหนึ่งที่มีความสมบูรณ์ มีรายละเอียดดังนี้

1. ประวัติความเป็นมาของภาษามือไทย

การสอนคนหูหนวกเริ่มขึ้นครั้งแรกในปี พ.ศ. 2494 โดยการเปิดเป็นหน่วยทดลองสอนคนหูหนวกที่โรงเรียนเทศบาล 17 วัดโสมนัสวิหาร ซึ่งมีหม่อมราชวงศ์หญิงเสริมศรี เกษมศรี เป็นหัวหน้าหน่วย การสอนบุคคลหูหนวกส่วนใหญ่ในสมัยนั้นเป็นการฝึกพูดโดยใช้เครื่องช่วยในการฝึกพูดการตรวจวัดการได้ยินและใช้เครื่องช่วยฟัง เพราะยังไม่มีภาษามืออย่างเป็นทางการ นักเรียนหูหนวกจะใช้ภาษามือตามแบบฉบับของตนเอง เพื่อใช้สื่อสารกับบุคคลในครอบครัวของแต่ละคน โดยจะมีภาษามือที่ใช้สื่อสารไม่เหมือนกัน ตัวอย่างเช่นคำว่า พ่อแม่ บุคคลหูหนวกสมัยก่อนจะใช้ท่าภาษามือต่างกัน ต่อมาคุณหญิงกมล ไกรฤกษ์ ได้ริเริ่มรวบรวมท่าภาษามือที่บุคคลหูหนวกในโรงเรียนสอนคนหูหนวกที่ใช้ท่าภาษามือแตกต่างกันให้เป็นไปในรูปแบบเดียวกัน เนื่องจากในขณะนั้นยังไม่มีการจัดทำท่าภาษามือสำหรับคนหูหนวกอย่างเป็นทางการ (กมล ไกรฤกษ์, 2544 อ้างถึงใน กำพล สุวรรณรัตน์, 2555: 77)

ต่อมาคุณหญิงกมล ไกรฤกษ์ ซึ่งดำรงตำแหน่งครูใหญ่โรงเรียนสอนคนหูหนวกในสมัยนั้น ได้นำภาษามือซึ่งคนหูหนวกใช้ในประเทศสหรัฐอเมริกามาสอนในโรงเรียนสอนคนหูหนวกในประเทศไทย ภาษามือนี้เกือบทุกท่าทางได้ออกแบบตามอย่างภาษามืออเมริกัน ซึ่งได้ทำตามแบบภาษามือของประเทศฝรั่งเศสอีกทีหนึ่ง โดยสันนิษฐานว่ามนุษย์ทั่วโลกมีการกิน อยู่ หลับ นอน และมีิริยาบถต่าง ๆ เหมือนกัน นอกจากบางท่าทางที่ต้องดัดแปลงหรือคิดสร้างสรรค์เพิ่มเติมขึ้น เนื่องจากไปขัดกับขนบธรรมเนียมประเพณีของเรา และให้เป็นไปตามสิ่งแวดล้อมโดยภาวะภูมิศาสตร์เท่านั้น ส่วนการใช้นิ้วสำหรับนับจำนวนนั้นทำตามแบบภาษามือของอเมริกัน โดยตลอด (กรมสามัญศึกษา

กระทรวงศึกษาธิการ, 2509 อ้างถึงใน กมลลา ไกรฤกษ์, 2544) ดังนั้นภาษามือช่วยคนหูหนวกที่ต้องใช้แต่สายตาศึกษาให้ได้มีภาษาคิดต่อระหว่างกลุ่มของเขาเอง แต่ภาษานี้นำไปใช้ติดต่อกับผู้อื่นที่หูหนวกในประเทศอื่น ๆ เพราะเป็นเพียงภาษาที่คนหูหนวกใช้กัน เพื่อสื่อสารกันในสังคมระหว่างพวกของตนเอง เพราะเป็นธรรมชาติของคนหูหนวกอยู่แล้วที่ต้องใช้มือ ดังนั้นท่าทางต่าง ๆ พร้อมด้วยการสะกดนิ้วมือจึงเป็นทางเดียวเท่านั้นที่จะทำให้ชีวิตสังคมนระหว่างพวกของเขาเป็นไปอย่างสดชื่น

สำหรับวิทยาลัยราชสุดา มหาวิทยาลัยมหิดลนั้น ได้ก่อตั้งขึ้นเมื่อปี พ.ศ. 2535 ตามพระราชประสงค์ขององค์สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ ที่ทรงมีพระราชดำริและทรงวางโครงการตลอดระยะเวลาหลายปีในการส่งเสริมและสนับสนุนบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินหรือคนหูหนวก ประกอบกับการประกาศให้มีกฎหมายใหม่เพื่อช่วยเหลือผู้พิการในประเทศไทย วิทยาลัยแห่งนี้จึงเป็นสถาบันแห่งแรกและแห่งเดียวในภาคพื้นเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่มีหน้าที่ในการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาให้กับผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ผู้ที่บกพร่องทางการมองเห็น และผู้ที่มีความบกพร่องทางร่างกายและการเคลื่อนไหว ต่อมาในราวปี พ.ศ. 2535 วิทยาลัยราชสุดาได้ทำการว่าจ้างนักภาษาศาสตร์ภาษามือ และนักมานุษยวิทยาชาวต่างประเทศที่ศึกษาเกี่ยวกับชาติพันธุ์วรรณาของคนหูหนวก เพื่อดำเนินการวิจัยอย่างเป็นระบบในการศึกษาไวยากรณ์ภาษามือไทยและวัฒนธรรมของคนหูหนวกในสังคม ทางสมาคมหูหนวกแห่งประเทศไทยร่วมกับมหาวิทยาลัยกาลาเดท (Gallaudet University) และวิทยาลัยราชสุดา พร้อมข้อตกลงที่จะร่วมมือในโครงการการพัฒนาคนหูหนวกไทย (The Thailand World Deaf Leadership: WDL) ซึ่งความร่วมมือกับมหาวิทยาลัยกาลาเดทนั้น สามารถเป็นหลักประกันได้ว่า สถาบันของไทยได้เข้าสู่ความชำนาญระดับเดียวกันกับต่างประเทศ และความร่วมมือกับวิทยาลัยราชสุดานั้นก็จะเป็นเสมือนหลักประกันถึงการสนับสนุนและการยอมรับโครงการในระยะยาวในประเทศไทย (Woodward, 2545: 24)

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า การพัฒนาภาษามือไทยได้มีการดำเนินการเรื่อยมา โดยมีวิทยาลัยราชสุดาเป็นหน่วยงานหลักในการทำหลักสูตรและจัดการเรียนการสอนสำหรับบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในระดับอุดมศึกษา นอกจากนี้ยังได้มีการจัดอบรมเพื่อพัฒนาผู้ที่เกี่ยวข้องในการสอนภาษามืออีกด้วย

2. ความหมายของภาษาไทย

นักการศึกษาทั้งหลายต่างได้อธิบายความหมายของภาษาไทยไว้อย่างหลากหลาย ดังนี้
กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ (2544) ได้ให้ความหมายของภาษาไทยว่าเป็นภาษา
หนึ่งที่มีความหมายครบถ้วน วิธีการสื่อสารเป็นการใช้ภาษามือ การแสดงท่าทาง สีหน้า บางครั้งมี
การเคลื่อนไหวลำตัวประกอบด้วย แทนที่จะเป็นการสื่อสารติดต่อกับการพูด การใช้ภาษามือนี้ผู้ใช้
ได้ตกลงกันก่อนว่าทำนั้น ๆ มีความหมายว่าอะไร ดังนั้นผู้ใช้ภาษานี้ได้จะต้องเลียนแบบหรือมี
การสอนกันเพื่อถ่ายทอดทำทางนั้น ๆ ต่อไป

สมาคมคนหูหนวกแห่งประเทศไทย (2551: 11) ได้อธิบายว่า “ภาษามือ” เป็น “ภาษาแม่”
ของคนหูหนวก คนหูหนวกทั่วโลกสื่อสารด้วยการใช้ “ภาษามือ” ซึ่งใช้การดูและใช้การเคลื่อนไหวมือ
ประกอบกับการเคลื่อนไหวส่วนอื่น ๆ ของร่างกาย และการแสดงสีหน้า ภาษามือของคนหูหนวก
แต่ละชาติมีความแตกต่างกันเช่นเดียวกับภาษาพูดตามวิถีชีวิต วัฒนธรรม ประเพณี และสภาพแวดล้อม
ของแต่ละชาติ

ขณะที่ มลิวัลย์ ธรรมแสง (2558: 11) ได้ให้ความหมายภาษามือว่าเป็นภาษาที่ใช้ในการ
สื่อสารและเรียนรู้ของบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ภาษามือเป็นภาษาที่มีรูปแบบโครงสร้าง
ไวยากรณ์เป็นของตนเอง และมีโครงสร้างไวยากรณ์ที่แตกต่างจากโครงสร้างไวยากรณ์ของภาษาไทย

ดังนั้นสรุปได้ว่า ภาษามือเปรียบเหมือนเป็นภาษาแม่ของคนหูหนวกที่ใช้การทำท่าทาง
จากการใช้มือ การแสดงออกของสีหน้า หรือแม้กระทั่งการเคลื่อนไหวของลำตัว เพื่อสื่อสารกับคน
อื่นแทนการใช้ภาษาพูด

2.1 ความหมายของการสะกดอักษรนิ้วมือไทย

การสะกดนิ้วมือไทยนั้น มีผู้ให้คำนิยามไว้ต่าง ๆ ดังนี้

การสะกดนิ้วมือไทยเป็นการสะกดอักษรทีละตัว เพื่อรวมเป็นคำ คำภาษามือไทยถูก
รวบรวมอิทธิพลจากภาษามืออเมริกัน การสะกดนิ้วมือไทยประดิษฐ์ขึ้นมาจากผสมผสานระหว่าง
การสะกดนิ้วมือไทยและสะกดนิ้วมืออเมริกัน เนื่องจากการแสดงท่าแทนคำพูดนั้นมีไม่ครบ ฉะนั้น
คำใดที่ไม่มีทำคำนั้นจึงต้องสะกดด้วยนิ้วมือแทน เพื่อให้สื่อความหมายได้อย่างถูกต้อง การสะกดนั้น
ใช้เรียงอักษรผสมกับวรรณยุกต์ เช่นเดียวกับการเขียนหนังสือ การเลียนแบบมีนั้นง่ายและสามารถ
ทำได้อย่างรวดเร็ว อย่างไรก็ตามบุคคลหนึ่ง ๆ ย่อมมีท่าทางสวยหรือเก้งก้างแตกต่างกัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับ
บุคลิกลักษณะของผู้แสดงท่าแต่ละคน คำวิสามันนามและนามธรรมส่วนใหญ่ นั้น สุกวิทย์จะประดิษฐ์
ท่าทางขึ้นได้ จึงจำเป็นต้องใช้นิ้วสะกดแทน (กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ, 2509 อ้างถึงใน
กมลลา ไกรฤกษ์, 2544) การสะกดนิ้วมือไทย หมายถึง การใช้นิ้วมือทำท่าภาษามือแทนตัวอักษร สระ

วรรณยุกต์ในภาษาไทย รวมทั้งตัวเลข เพื่อสะกดเป็นคำที่มีความหมายต่าง ๆ (กำพล สุวรรณรัต, 2548: 86–87)

2.2 ลักษณะของการสะกดนิ้วมือไทย

ดังที่ได้กล่าวไว้ข้างต้น การสะกดนิ้วมือช่วยให้คนหูหนวกซึ่งเป็นผู้เรียนรู้ทางสายตาได้สามารถสื่อสารและศึกษาหาความรู้ได้อย่างชัดเจนและสะดวก ดังนั้นการใช้ท่าทางต่าง ๆ พร้อมด้วย การสะกดด้วยนิ้วมือจึงจำเป็นสำหรับคนหูหนวกเป็นอย่างยิ่งซึ่ง กำพล สุวรรณรัต (2555: 86–87) ได้อธิบายไว้ว่า การสะกดนิ้วมือของไทยแบ่งออกเป็น 3 ส่วนดังนี้

2.2.1 แบบสะกดตัวอักษร การสะกดนิ้วมือไทยแตกต่างจากการเรียงลำดับพยัญชนะในภาษาไทย เนื่องจากแบบสะกดนิ้วมือไทยได้เรียงลำดับตัวอักษรตามลักษณะของท่ามือที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน โดยการจัดพยัญชนะไว้เป็นกลุ่ม ๆ โดยกลุ่มที่มีลักษณะหรือการออกเสียงที่คล้ายคลึงกัน จะถูกจัดไว้ในกลุ่มเดียวกัน ตัวอย่างเช่น ก จะมีลักษณะคล้ายคลึงกับ ข ค และ ฉ ส่วน ต จะถูกจัดอยู่ในกลุ่ม ถ ฐ ฒ ฑ ฏ เป็นต้น อย่างไรก็ตามแบบสะกดนิ้วมือไทยไม่มีตัว ๗ ค เนื่องจากคนหูหนวกพบเห็นตัวอักษร 2 ตัวนี้ในการอ่านการเขียนน้อยมากจึงไม่มีท่ามือนิ้วมือดังกล่าว

2.2.2 แบบสะกด สระ วรรณยุกต์ และสัญลักษณ์อื่น ๆ ซึ่งได้จัดเรียงตามลักษณะที่คนหูหนวกเห็นและใช้อยู่ตามปกติซึ่งไม่เหมือนกับการเรียงลำดับของสระในภาษาไทย

2.2.3 แบบสะกดตัวเลข ซึ่งมีตั้งแต่ 1 ถึง 10 และตัวเลขหลักสิบ หลักร้อย หลักพัน หลักหมื่น หลักแสน จนถึงล้านตามลำดับ

ในขณะที่ กมลภา โกรฤกษ์ (2544) ได้อธิบายถึงลักษณะของการสะกดนิ้วมือไทยทั้งที่มีความคล้ายคลึงและแตกต่างจากสิ่งที่ กำพล สุวรรณรัต (2555: 86–87) อธิบายไว้ว่า การสะกดภาษามือนั้นมีการจัดพยัญชนะที่เป็นหมวดหมู่ และเมื่อมีการสะกดเป็นคำจะมีการเรียงพยัญชนะผสมกับสระและวรรณยุกต์เช่นเดียวกับการเขียนเหมือนกัน แต่เนื่องจากคนหูหนวกจะไม่สามารถเห็นความแตกต่างกันในเวลาอ่านปากได้ เพราะหูเขาไม่ได้ยินเสียงวรรณยุกต์ จะมองดูเหมือนพูดคำคำเดียวซ้ำ ๆ กัน เนื่องจากภาษาไทยเป็นภาษาที่มีเสียงวรรณยุกต์ คนหูหนวกจึงไม่สามารถจะอ่านริมฝีปากของผู้พูดได้ การจัดเรียงแบบสะกดนิ้วมือของสระ วรรณยุกต์ จึงจัดเรียงโดยใช้หลักการเรียงตามภาพที่มีลักษณะภาพ สระ ที่คล้ายกัน โดยจัดให้สระอยู่บนตำแหน่งฝ่ามือ และวรรณยุกต์อยู่ตำแหน่งปลายนิ้วมือ จัดเรียงโดยวรรณยุกต์เอก โท ตรี จัตวา ตามลำดับนิ้วมือจากนิ้วชี้ กลาง นาง และก้อย

นอกจากนี้การสะกดนิ้วมือ ตัว ฮ ซึ่งเป็นตัวอักษรตัวสุดท้ายสำหรับคนปกติ อักษรตัวสุดท้ายของแบบสะกดนิ้วมือของคนหูหนวกไทยจึงเป็นตัว อ แทน อย่างไรก็ตามแบบสะกดนิ้วมือไทยไม่มีตัว ๗ ค เนื่องจากไม่มีท่ามือคนหูหนวกตัวอักษร 2 ตัวนี้

ส่วนเสียงในภาษาไทยที่ไม่มีในภาษาอังกฤษ เช่น เสียง (ป) ดัดแปลงเป็นท่า พ + 1 ซึ่งไม่มีแบบสะกดนิ้วมืออเมริกัน นอกจากนี้คำนึงถึงความถี่ของการใช้ท่าภาษามือแทนเสียงนั้น เช่น อักษรใดที่ปรากฏในพจนานุกรมว่าใช้ท่ามือง่าย ส่วนอักษรที่ความถี่ทำท่า ต ผสมกับท่าเลข หลายตัวอักษร 5 ตัว เช่น ต + 1 = ถ, ต + 2 = ฐ, ต + 3 = ฒ, ต + 4 = ฑ, ต + 5 = ฎ

ภาพ 5 การแสดงการสะกดนิ้วมือของพยัญชนะที่อยู่ในกลุ่มเดียวกัน
ที่มา: ปรับปรุงจากหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ, 2544 และชมรมศิษย์เก่าโรงเรียนสอนคนหูหนวก มุลินธิอนุเคราะห์คนหูหนวกในพระบรมราชินูปถัมภ์, 2545

ตัวอย่างการสะกดเป็นคำ คำว่า ไม้ ควรสะกด ไม้ + ก + ไม้เอก

ภาพ 6 แสดงการสะกดนิ้วมือเป็นคำ
ที่มา: ปรับปรุงจากหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ, 2544: ๗

ตัวอย่างแบบสะกดตัวเลข ซึ่งมีตั้งแต่ 1 ถึง 10 และตัวเลขหลักสิบ หลักร้อย หลักพัน หลักหมื่น หลักแสน จนถึงล้านตามลำดับ

แบบสะกดตัวเลข									
1 หนึ่ง	2 สอง	3 สาม	4 สี่	5 ห้า	6 หก	7 เจ็ด	8 แปด	9 เก้า	10 สิบ
สิบเอ็ด 11	สิบสอง 12	สิบสาม 13	สิบสี่ 14	สิบห้า 15	สิบหก 16	สิบเจ็ด 17	สิบแปด 18	สิบเก้า 19	
ยี่สิบ 20	สามสิบ 30	สี่สิบ 40	ห้าสิบ 50	หกสิบ 60	เจ็ดสิบ 70	แปดสิบ 80	เก้าสิบ 90		
หนึ่งร้อย 100	หนึ่งพัน 1,000	หนึ่งหมื่น 10,000	หนึ่งแสน 100,000	หนึ่งล้าน 1,000,000	สิบล้าน 10,000,000	หนึ่งร้อยล้าน 100,000,000			

ภาพ 7 แสดงการสะกดนิ้วมือเป็นตัวเลข

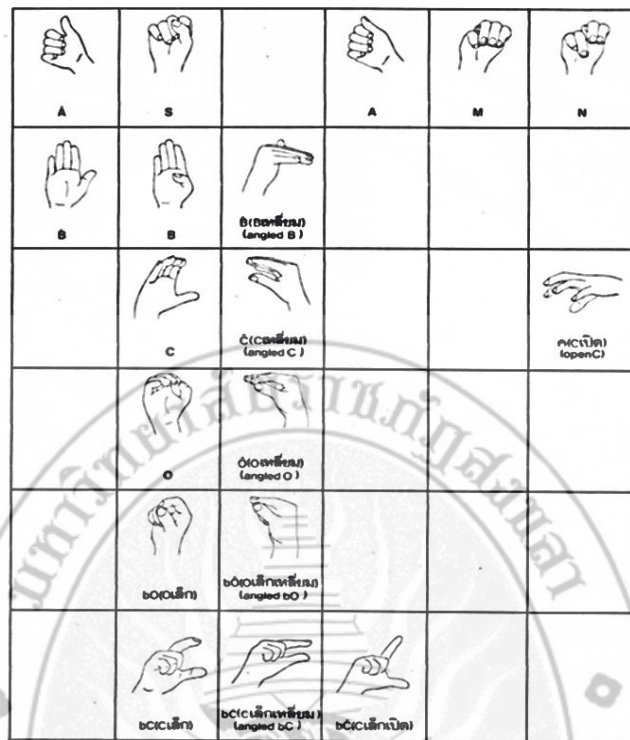
ที่มา: ชมรมศิษย์เก่าโรงเรียนสอนคนหูหนวก มูลนิธิอนุเคราะห์คนหูหนวกในพระบรมราชินูปถัมภ์, 2545

ดังนั้นสรุปได้ว่า โดยทั่วไปแล้วการสะกดนิ้วมือไทยเป็นการสะกดตัวอักษรหรือพยัญชนะทีละตัว เพื่อสื่อความหมายให้ถูกต้อง เนื่องจากไม่มีท่าในภาษามือของคำ ๆ นั้น ส่วนใหญ่มักเป็นชื่อเฉพาะ เช่น ชื่อคน หรือสถานที่ จึงจำเป็นต้องใช้การสะกดนิ้วมือแทน พยัญชนะที่ใช้ในการสะกดภาษามือส่วนใหญ่มีลักษณะที่คล้ายกับพยัญชนะในภาษาไทย แต่ต่างกันที่การเรียงพยัญชนะ เนื่องจากการสะกดนิ้วมือไทยมีการจัดพยัญชนะเป็นหมวดหมู่ตามกลุ่มที่มีลักษณะที่คล้ายกัน สำหรับจะมีการจัดเรียงโดยใช้หลักการเรียงตามภาพที่มีลักษณะภาพสระที่คล้ายกัน โดยจัดให้สระอยู่บนตำแหน่งของฝ่ามือ และวรรณยุกต์อยู่ตำแหน่งปลายนิ้วมือ จัดเรียงโดยวรรณยุกต์เอก โท ตรี จัตวา ตามลำดับ นิ้วมือจากนิ้วชี้ กลาง นาง ก้อย เมื่อมีการสะกดเป็นคำก็จะมี การเรียงตามลักษณะของการเขียน (บ้าน จะสะกดที่ บ + วรรณยุกต์ โท + สระอา + น ส่วนคำว่า ไก่ จะสะกด เรียงตามลำดับ โดยเริ่มที่ สระไอ + ก + วรรณยุกต์เอก)

3. โครงสร้างและไวยากรณ์ของภาษามือไทย

สมาคมคนหูหนวกแห่งประเทศไทย (2529: V) ได้ให้ความหมายโครงสร้างและไวยากรณ์ภาษามือไทยไว้ว่า เป็นการจัดคำศัพท์ภาษามือตามหน้าที่ของคำศัพท์และส่วนประกอบที่จำเป็นในการสื่อสาร ซึ่งมีลักษณะดังต่อไปนี้

3.1 ท่ามือ

ภาพ 8 แสดงท่านิ้วมือภาษามือไทย 1 และ 2

ที่มา: ปทานุกรมภาษามือไทย เล่ม 1, 2529: 311-312

3.2 ตำแหน่งของมือ

3.3 ทิศทางการหันของมือ

3.4 ความเคลื่อนไหวของมือ

3.5 การแสดงสีหน้า

โครงสร้างดังกล่าวนี้เป็นที่รู้จักกันโดยทั่วไปในหมู่มคนหูหนวกส่วนมาก และจะช่วยให้ผู้อ่านที่เป็นคนที่มีการได้ยินเข้าใจโครงสร้างลึกของภาษามือไทย สัญลักษณ์แสดงการเคลื่อนไหวของท่าภาษามืออีกด้วย

สมาคมคนหูหนวกแห่งประเทศไทย (2533: LX) ได้อธิบายไว้ในปทานุกรมว่า โครงสร้างของภาษามือที่ราบเรียบจะมีประสิทธิภาพสูงมาก ในรูปแบบท่ามือ การหันมือหรือพลิกฝ่ามือ ตำแหน่งของมือ การเคลื่อนไหวของลำตัว จังหวะการทำท่ามือและการแสดงออกทางสีหน้า ทั้งหมดจะผสมผสานไปด้วยกันและแทนความหมายด้วยวิธีที่ง่ายที่สุด เพื่อให้สอดคล้องกับการรับรู้ทางตาและจิตใจ

Woodward (2545) เป็นนักภาษาศาสตร์ท่านหนึ่งที่มีประสบการณ์ในการทำงานกับบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ในประเทศไทยได้กล่าวถึงภาษามือไทยไว้ว่า เป็นภาษาที่ใช้ในชุมชนคนหูหนวกไทย ถือเป็นภาษาประจำชาติของคนหูหนวกไทย มีโครงสร้างทางภาษาและไวยากรณ์ของตนเอง โครงสร้างของภาษาและไวยากรณ์แตกต่างกับภาษาไทย ภาษามือที่พบในแต่ละท้องถิ่นของประเทศไทยมีความเหมือนกันร้อยละ 83 และประมาณร้อยละ 52 ของภาษามือไทยได้รับอิทธิพลมาจากภาษามืออเมริกัน

ส่วนสถาบันส่งเสริมมาตรฐานการศึกษาออกโรงเรียน กรมการศึกษานอกโรงเรียน กระทรวงศึกษาธิการ (2541: 16–20) และหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ (2544: ง–จ) ได้เสนอแนะรายละเอียดของโครงสร้างหรือองค์ประกอบของภาษามือไทยไว้ว่า ได้แก่ ท่ามือ ตำแหน่งของมือ ทิศทางการหันของมือ การเคลื่อนไหวของมือ และการใช้สีหน้าโดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1) ท่ามือ คือ รูปร่าง และลักษณะของมือที่แสดงท่าต่าง ๆ ซึ่งแต่ละท่ามีความหมาย และมีระบบเหมือนการออกเสียงในภาษาพูด เช่น

กำมือ	หมายถึง	ทำงาน พยายาม ใจศรัทธา
แบมือ	หมายถึง	หนังสือ กระโปรง ขอบคูน ขอโทษ
นิ้วชี้	หมายถึง	ฉัน คุณ ไหน เทียว รู้ ไม่รู้
กางนิ้ว	หมายถึง	ไม่ กระจาย ไม่เป็นไร กวาง
จับนิ้ว	หมายถึง	แมว ประหยัด อาชีพ

2) ตำแหน่งของมือ คือ การวางท่ามือในตำแหน่งต่าง ๆ ของร่างกาย ท่ามือเดียวกันแต่วางตำแหน่งต่างกัน หรือทิศทางต่างกัน แสดงถึงความหมาย เช่น

คุณ	หมายถึง	นิ้วชี้ ชี้นิ้วชี้ไปข้างหน้า ตำแหน่งของมือ อยู่บริเวณอก
ฉัน	หมายถึง	นิ้วชี้ ชี้นิ้วชี้ตัวเอง ตำแหน่งของมือ อยู่บริเวณหน้าอก
รู้	หมายถึง	นิ้วชี้ ชี้นิ้วชี้ระยะ ตำแหน่งของมือ อยู่บริเวณขมับ

นอกจากนี้ ท่ามือที่อยู่บริเวณศีรษะจะมีความหมายที่เกี่ยวข้องกับความคิด เช่น ท่ามือคิดถึง ฟัน ฐู เข้าใจ ฉลาด บริเวณหน้าอกจะมีความหมายที่เกี่ยวข้องกับความรู้สึก เช่น ท่ามือรัก อดทน สบายดี เสียสละ บริเวณหน้าท้องจะมีความหมายที่เกี่ยวข้องกับคำที่ใช้บริเวณหน้าท้อง เช่น ท่ามือ การตั้งครุฑการคลอดลูก ส่วนบริเวณสะโพกจะมีความหมายที่เกี่ยวข้องกับคำทั่วไป ท่ามือ กางเกง กระโปรง สุนัข

3) ทิศทางการหันของมือ คือ ท่ามือเดียวและตำแหน่งเดียวกัน แต่ทิศทางการหันของมือ ซึ่งความหมายจะต่างกัน เช่น ตั้งมือขึ้น นิ้วชิดกัน หันฝ่ามือออก เช่น

ของเขา	หมายถึง	หันฝ่ามือออก ยื่นไปข้างหน้า
ของฉันทัน	หมายถึง	หันฝ่ามือเคลื่อนเข้าหน้าอก
ที่	หมายถึง	เคลื่อนไหวท่ามือเบนขึ้นไปด้านหลังมือ
น้อง	หมายถึง	เคลื่อนไหวท่ามือเบนลง ไปด้านหลังมือ

4) การเคลื่อนไหวของมือ คือ ท่ามืออย่างเดียวกันแต่เคลื่อนไหวไปในทิศทางความหมาย ไม่เหมือนกัน เช่น

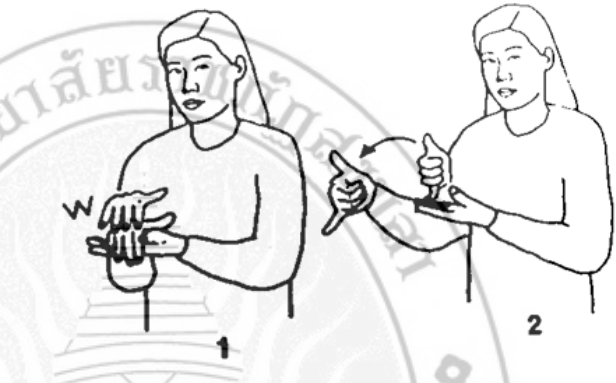

เปิด	หมายถึง	ท่ามือที่ใช้มือทั้งสองตั้งขึ้น หัวแม่มือพับเข้าด้านใน ฝ่ามือทั้งสองข้างชิดกันในระดับหน้าอก แล้วเลื่อนออกห่าง
ปิด	หมายถึง	ท่ามือที่ใช้มือทั้งสองตั้งขึ้น หัวแม่มือพับเข้าด้านใน ฝ่ามือทั้งสองข้างห่างกันในระดับหน้าอก แล้วเลื่อนให้หัวฝ่ามือชิดกัน
บ้าน	หมายถึง	จับนิ้วทั้งห้านิ้วรวมกัน แล้วเอาปลายนิ้วแต่ละที่แก้ม 2 ครั้ง
หอมแก้ม	หมายถึง	จับนิ้วทั้งห้านิ้วรวมกัน แล้วเอาปลายนิ้วแต่ละที่แก้ม 1 ครั้ง

5) การแสดงสีหน้า หมายถึง การแสดงออกของสีหน้าในขณะที่สื่อสาร สีหน้าที่ต่างกัน มีความหมายที่แตกต่างกัน ผู้ที่ใช้ภาษามือจึงควรให้ความสำคัญและตระหนักในการใช้สีหน้าให้มีความสัมพันธ์กับการใช้มือ หากการสื่อสารใดไม่ได้แสดงสีหน้าประกอบด้วย ถือว่าภาษามือนี้นขาดความสมบูรณ์ในตัวเอง ทำให้การสื่อความหมายไม่ชัดเจน เช่น คิ้ว ปาก ตา

การสายสิริชะ	หมายถึง	การแสดงปฏิเสธ
การพยักหน้า	หมายถึง	การแสดงความรู้
การขมวดคิ้ว	หมายถึง	การแสดงความสงสัย เจ็บปวด โกรธ ไม่เข้าใจ
การเลิกคิ้ว	หมายถึง	การแสดงประหลาดใจ และคำถามที่ต้องการคำตอบ

สมาคมคนหูหนวกแห่งประเทศไทย (2543) ได้เสนอแนะรายละเอียดของการเปรียบเทียบ
ไวยากรณ์ภาษามือไทยกับภาษาไทยไว้ว่าดังนี้

ตัวอย่างการเปรียบเทียบประโยคระหว่างภาษาไทยกับภาษามือไทย

ภาษาไทย	ภาษามือไทย
1. ฉันไปโรงเรียน	1. โรงเรียน – ฉัน (ทำมือ Y) – ไป
2. คุณมาบ้านฉัน	2. บ้าน – คุณ (ทำมือ Y) – มา

ตัวอย่างการเปรียบเทียบการใช้คำคุณศัพท์ (ขยายคำนาม) ในภาษาไทยและภาษามือไทย

ภาษาไทย	ภาษามือไทย
1. ส้มผลเล็ก	<p>1. ส้ม - เล็ก</p> <p>The illustration shows two hand signs for 'small orange'. On the left, a box contains two hand configurations labeled '1' and '2'. On the right, two people are shown performing these signs. Person 1 has their right hand with fingers curled into a small circle. Person 2 has their right hand with fingers curled into a small circle and the thumb pointing up.</p>
2. ส้มผลใหญ่	<p>2. ส้ม - ใหญ่</p> <p>The illustration shows two hand signs for 'big orange'. On the left, person 1 has their right hand with fingers spread wide. On the right, person 2 has their right hand with fingers spread wide and the thumb pointing up.</p>

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า โครงสร้างหรือไวยากรณ์ภาษาไทย มีองค์ประกอบ 5 องค์ประกอบ คือ 1) ท่ามือ 2) ตำแหน่งของมือ 3) การหันมือหรือพลิกฝ่ามือของมือ 4) การเคลื่อนไหวของมือ และ 5) การแสดงสีหน้า และภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติของคนพหุชน มีโครงสร้างทางภาษาและไวยากรณ์ของตนเอง และโครงสร้างของภาษาและไวยากรณ์แตกต่างกับภาษาไทย ภาษามือที่พบในแต่ละท้องถิ่นของประเทศไทยมีความเหมือนกันร้อยละ 83 และประมาณร้อยละ 52 ของภาษาไทยได้รับอิทธิพลมาจากภาษาอเมริกัน

4. การใช้ภาษาไทย

การใช้ภาษาไทยของบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินหรือคนหูหนวกนั้น รัฐบาลหลายประเทศรวมทั้งประเทศไทยได้ให้การยอมรับว่าเป็นภาษาประจำชาติของคนหูหนวกไทย ตามประกาศของกระทรวงศึกษาธิการเรื่อง ภาษามือไทย ลงวันที่ 17 สิงหาคม 2542 ให้ภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติและภาษาแม่ของคนหูหนวก จากการศึกษาโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาไทย พบว่า ภาษามือไทยมีโครงสร้างทางไวยากรณ์เป็นของตนเอง (Danthanavanich, 2008) นอกจากนี้คนหูหนวกที่อยู่ในประเทศเดียวกันก็อาจมีภาษาถิ่นในแต่ละภูมิภาคเช่นเดียวกับภาษาพูด ด้วยภาษามือมีคุณสมบัติของการเป็นภาษาเช่นเดียวกับภาษาต่าง ๆ และภาษามือของแต่ละชาติมีศัพท์และไวยากรณ์หรือกฎระเบียบการเรียงคำและคุณสมบัติอื่น ๆ แตกต่างกัน นั่นคือ ภาษามือไม่ได้เป็นภาษาสากลที่คนหูหนวกทุกชาติใช้สื่อสารกันได้ ศัพท์ภาษามือส่วนใหญ่กำหนดโดยคนหูหนวก เพื่อให้คนหูหนวกในกลุ่มเดียวกันสามารถสื่อสารกันได้โดยง่ายและกว้างขวาง

นอกจากนี้ พวงแก้ว กิจธรรม (2551: 7) ได้อธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับภาษามือไทยว่า คำศัพท์หรือท่าภาษามือของแต่ละชาติมีความแตกต่างกันทั้งความหมายและไวยากรณ์ เหตุผลเนื่องจากมีแต่ละชาติมีวัฒนธรรม วิถีชีวิต ภูมิประเทศ ขนบธรรมเนียมประเพณี สภาพแวดล้อมและธรรมชาติที่ต่างกัน ซึ่งเป็นปัจจัยที่คล้าย ๆ กันกับภาษาพูดของแต่ละชาติก็มีความแตกต่างกัน นอกจากนี้คนหูหนวกที่อยู่ในประเทศเดียวกันก็อาจมีภาษามือถิ่นของแต่ละภูมิภาคซึ่งอาจแตกต่างกันไปบ้าง เช่นเดียวกับภาษาพูด “ภาษามือ” จึงไม่ใช่ “ภาษาสากล” ที่คนหูหนวกทุกชาติใช้เหมือนกัน และสื่อสารกันได้หมดทุกประเทศ ประเทศที่อยู่ใกล้ชิดติดกันหรือติดต่อกัน อาจนำคำศัพท์ภาษามือของอีกชาติหนึ่ง ไปใช้ แต่มีจำนวนคำศัพท์ไม่มากเท่าเจ้าของภาษาเดิม

ลักษณะของคำศัพท์ภาษามือของคนหูหนวกแต่ละภูมิภาคและแต่ละท้องถิ่นได้มีการกำหนดคำศัพท์ภาษามือกันเอง เพื่อใช้สื่อสารในคนหูหนวกกลุ่มเดียวกัน โดยคำศัพท์ภาษามือส่วนหนึ่งมีรากฐานมาจากการเคลื่อนไหวอวัยวะของร่างกายตามธรรมชาติ หรือใช้ “ภาษาร่างกาย” ที่คนปกติทั่วไปก็ใช้กัน เช่น การโบกมือพร้อมกับการส่ายหน้า หมายถึง ไม่ เป็นต้น อย่างไรก็ตามการเคลื่อนไหว

อวัยวะต่าง ๆ มิใช่เพียงพอกับการสื่อสารที่ต้องใช้คำศัพท์มากมาย ต่อมาจึงมีการประดิษฐ์ภาษามือเพิ่มขึ้นซึ่งยากที่จะคาดเดาความหมายหากไม่ได้เรียนรู้ก่อน อย่างไรก็ตามท่ามือประดิษฐ์ยังคงมีรากฐานจากวิถีชีวิต วัฒนธรรม กฎีประเทศ ขนบธรรมเนียมประเพณี สภาพแวดล้อม และธรรมชาติของแต่ละท้องถิ่นดังกล่าวข้างต้น

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า ภาษามือไทยของบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีความแตกต่างกันในแต่ละชาติ การใช้ภาษามือเริ่มต้นจากการทำท่าทางง่าย ๆ ที่คนที่มีการได้ยินใช้สื่อสารกันได้ แต่ต่อมาได้มีการกำหนดคำศัพท์เพิ่มขึ้น เพราะมีความจำเป็นในการสื่อสารที่ต้องใช้เนื้อหาและคำศัพท์ที่มากขึ้น ซึ่งทั้งนี้ภาษามือไทยยังคงเกี่ยวข้องกับวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณีของคนไทยด้วย

5. หลักสูตรแกนกลางขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษามือ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ของกระทรวงศึกษาธิการ กำหนดให้การพัฒนาคุณภาพการศึกษาของประเทศ เพื่อช่วยพัฒนามนุษย์ให้มีความสมบูรณ์ทั้งทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญา มีความรู้และคุณธรรม มีจริยธรรม และวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข ส่วนการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษามือไทยเป็นทักษะที่ฝึกฝนจนเกิดความชำนาญในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร เพื่อนำไปใช้ชีวิตจริง การเรียนรู้ต้องมีประสิทธิภาพ (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา, 2551: 1-7)

5.1 ลักษณะของการจัดการเรียนรู้ภาษามือไทย

ภาษาเป็นเครื่องมือสื่อสารแสวงหาความรู้และพัฒนาการเรียนรู้ ซึ่งหลักสูตรแกนกลางขั้นพื้นฐานได้ให้ความสำคัญ โดยให้สถานศึกษาทุกแห่งได้จัดการเรียนรู้และกิจกรรมส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความรู้และทักษะเพียงพอเพื่อเป็นพื้นฐานการสื่อสาร การเรียนรู้ในสาระการเรียนรู้ต่าง ๆ การคิดและการแก้ปัญหา ตลอดจนการสืบทอดประเพณี วัฒนธรรมของตน ประเทศต่าง ๆ มีภาษาที่เป็นเอกลักษณ์ของชาติที่ถือเป็นสมบัติทางวัฒนธรรม ประเทศไทยมีภาษาไทยที่เป็นเอกลักษณ์ในการสื่อสาร การสร้างความเข้าใจและการสร้างความสัมพันธ์ที่ดีต่อการดำรงชีวิตร่วมกันในสังคมประชาธิปไตยของประเทศ ซึ่งคนไทยทั่วไปจะต้องเรียนรู้และพัฒนาจนมีทักษะได้ แต่ในบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินภาษาแรกที่ใช้ในการสื่อสารและการสร้างประสบการณ์คือภาษามือ ซึ่งจะต้องได้รับการพัฒนาให้เป็นเครื่องมือในการสื่อสาร การแสวงหาความรู้ที่เชื่อมโยงกับภาษาต่าง ๆ เพื่อให้บุคคลเหล่านี้สามารถใช้เป็นเครื่องมือในการสื่อสารและเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ สาระการเรียนรู้ในหลักสูตรแกนกลางขั้นพื้นฐาน ภาษามือประกอบด้วยภาษามือ คือ การทำท่ามือที่เปลี่ยนท่ามือไปตามองค์ประกอบของภาษามือคือท่ามือ การหันมือหรือพลิกฝ่ามือ ตำแหน่ง การเคลื่อนไหวของลำตัว

จังหวะการทำท่ามือและการแสดงออกทางสีหน้า ดังนั้นการทำท่ามือออกมาได้ถูกต้องก็คือ การออกเสียงที่ถูกต้องในภาษาพูด ซึ่งจะทำให้การสื่อสารเกิดประสิทธิภาพสูงสุด

5.1.1 การอ่าน การอ่านภาพ คำ ประโยค คำบรรยาย สื่อ บทความ สิ่งพิมพ์ต่าง ๆ โดยการทำท่ามือได้ถูกต้อง แม่นยำ ดีความ และสรุปความจากสิ่งที่อ่าน เพื่อสร้างความเข้าใจ วิเคราะห์ สังเคราะห์และนำไปใช้เป็นพื้นฐานในชีวิตประจำวันและการศึกษา

5.1.2 การเขียน การเขียนสื่อความหมายจากภาพ คำ ประโยค ข้อความ เรื่องเล่า บทความ สื่อสิ่งพิมพ์ การเขียนลำดับเหตุการณ์ ขั้นตอนกิจกรรม รวมทั้งการเขียนในรูปแบบต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน และการศึกษาเพื่อสะท้อนความรู้ ความเข้าใจ การวิเคราะห์ สังเคราะห์ และการนำไปใช้ในชีวิตประจำวันและการศึกษา

5.1.3 การฟัง การดู การใช้ภาษามือในการสื่อความ การแสดงความรู้สึก ฟัง ดู การเลือกฟังและดูอย่างมีวิจารณญาณ การใช้ภาษามือในการแสดงความคิด ความรู้สึก ในสถานการณ์ต่าง ๆ การใช้ภาษามือในการแสวงหาความรู้และถ่ายทอดความรู้ เพื่อสร้างความรู้ ความเข้าใจ และรับข้อมูล สารต่าง ๆ ได้ นำไปใช้ในการสร้างสัมพันธภาพที่ดีกับบุคคลและเป็นเครื่องมือในการพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้ต่าง ๆ

5.1.4 หลักการใช้ภาษามือไทย ธรรมชาติของภาษามือ องค์ประกอบของภาษามือไทย วิวัฒนาการของภาษามือไทย ภูมิปัญญาทางภาษามือไทย เพื่อการใช้ภาษามือได้ถูกต้องเหมาะสมกับบุคคล โอกาส ในบริบทของสังคมไทยและวัฒนธรรมอื่น รวมทั้งเชื่อมโยงความรู้ภาษามือไทยไปสู่การเรียนรู้ภาษามืออื่นได้

5.1.5 วัฒนธรรมของคนหูหนวก ธรรมชาติการเรียนรู้ การสื่อสารของคนหูหนวก บุคคลสำคัญที่ส่งเสริมการพัฒนาการศึกษาของคนหูหนวก วัฒนธรรมและการเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมของคนหูหนวก อิทธิพลของวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่ส่งผลต่อการสื่อสารและการเรียนรู้ของคนหูหนวก

5.2 สารและมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้กำหนดสารมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดในกลุ่มการเรียนรู้ภาษามือไทย โดยเน้นความรู้ ทักษะ และวัฒนธรรมการใช้ภาษา เพื่อสื่อสาร ความชื่นชม และภูมิใจในภาษาประจำชาติ ส่วนตัวชี้วัดได้สิ่งที่ผู้เรียนพึงรู้และปฏิบัติได้

สาระที่ 1 การอ่าน

มาตรฐาน ม 1.1 ใช้กระบวนการอ่าน อ่านสื่อ ทำภาษามือ และการสะกดคำ สร้างความรู้และความคิดเพื่อนำไปใช้ตัดสินใจแก้ปัญหาในการดำเนินชีวิตและมีนิสัยรักการอ่าน

สาระที่ 2 การเขียน

มาตรฐาน ม 2.1 ใช้กระบวนการเขียนตามหลักภาษาเพื่อการสื่อสาร เขียนสื่อสารเขียนลำดับเหตุการณ์อย่างมีประสิทธิภาพ

สาระที่ 3 การดู การฟัง และการใช้ภาษามือ

มาตรฐาน ม 3.1 สามารถเลือกฟังและดูอย่างมีวิจารณญาณ และใช้ภาษามือแสดงความรู้ ความคิด ความรู้สึกในโอกาสต่าง ๆ อย่างมีวิจารณญาณและสร้างสรรค์

สาระที่ 4 หลักการใช้ภาษามือไทย

มาตรฐาน ม 4.1 เข้าใจธรรมชาติของภาษามือไทยและหลักภาษามือไทย การเปลี่ยนแปลงของภาษามือไทยและพลังของภาษามือไทย ภูมิปัญญาทางภาษามือไทย และรักษาภาษามือไทยไว้เป็นสมบัติของชาติ

สาระที่ 5 วัฒนธรรมของคนหูหนวก

มาตรฐาน ม 5.1 เข้าใจและแสดงความคิดเห็น วิเคราะห์เกี่ยวกับวัฒนธรรมของคนหูหนวก ตลอดจนการเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมของคนหูหนวกในยุคปัจจุบัน

5.3 คุณภาพผู้เรียน

ผู้เรียนจะมีความรู้ ความเข้าใจ และความสามารถตลอดจนคุณลักษณะที่จะช่วยเสริมสร้างให้เรียนและมีคุณภาพบรรลุตามเป้าหมายของหลักสูตรไว้ดังนี้ ผู้เรียนถ่ายทอดภาษามือเป็นการเขียนสื่อความหมายจากภาพ คำ ประโยค ข้อความ เรื่องเล่ามีทักษะฟัง ดู เลือกฟังและดูอย่างมีวิจารณญาณ ใช้ภาษามือในการแสดงความคิด ความรู้สึก ในสถานการณ์ต่าง ๆ และใช้ภาษามือในการแสวงหาความรู้ได้ถูกต้องเหมาะสมกับบุคคล โอกาส ในบริบทของสังคมไทยและวัฒนธรรมอื่น ใช้องค์ประกอบต่าง ๆ ของภาษามือไทยในการสื่อสารในชีวิตประจำวันได้อย่างถูกต้องและคล่องแคล่ว รวมทั้งเชื่อมโยงความรู้ภาษามือไทยไปสู่การเรียนรู้ภาษามืออื่นได้

สรุปได้ว่า การสอนภาษามือไทยได้กำหนดไว้ในหลักสูตรแกนกลางขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษามือไทยสำหรับผู้เรียนใช้ภาษามือไทยในการสื่อสาร ศึกษาค้นคว้า และความภูมิใจในภาษาประจำชาติ การที่บุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจะสามารถเข้าใจภาษามือได้นั้น จำเป็นต้องมีครูผู้สอนให้ความรู้ได้อย่างถูกต้อง เพราะภาษามือเป็นภาษาแรกของบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่ใช้ในการสื่อสาร และการเรียนรู้ภาษาที่สอง ครูผู้สอนจำเป็นต้องใช้ภาษามือได้อย่างคล่องแคล่วในการสอนบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ทั้งนี้เพื่อให้การเรียนรู้ภาษามือมีประสิทธิภาพ และบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินสามารถใช้ภาษามือเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ต่อไป

การใช้โปรแกรมการอบรมให้ความรู้

การอบรมส่วนใหญ่มักมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ความรู้ ความเข้าใจ สร้างเจตคติทางบวก และพัฒนาทักษะในด้านต่าง ๆ ส่วนใหญ่แล้วการอบรมนั้น ๆ มักมีการจัดทำโปรแกรมการอบรมที่มีกรอบชัดเจน ทั้งนี้เพื่อให้การอบรมนั้นเป็นไปตามวัตถุประสงค์

1. ความหมายของโปรแกรมการฝึกอบรมให้ความรู้

การฝึกอบรมให้ความรู้ หมายถึง การเรียนรู้ที่ถูกจัดขึ้นอย่างเป็นระบบ เพื่อสร้าง ส่งเสริม และสนับสนุนให้บุคลากรได้เกิดความรู้ความเข้าใจ เจตคติ และทักษะในการทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งจะส่งผลกระทบต่องานที่รับผิดชอบในปัจจุบันและในอนาคต (Byars, 1994: 216 อ้างถึงใน กุลยา ก่อสุวรรณ, 2549: 58) การอบรมนั้นอาจเกิดจากการพิจารณาถึงปัญหาที่พบในปัจจุบันหรือการประเมินความต้องการของผู้ที่ต้องเข้ารับการอบรม หลังจากนั้นผู้จัดการอบรมต้องออกแบบการอบรมให้เหมาะสม และสอดคล้องกับความต้องการการเรียนรู้ของผู้เรียนวัยผู้ใหญ่ ทั้งนี้จะต้องระบุวัตถุประสงค์ที่ชัดเจน และมีการประเมินผลการฝึกอบรมด้วย

การพัฒนาโปรแกรมการฝึกอบรม หมายถึง การสร้างโปรแกรมหรือหลักสูตร โดยการวิเคราะห์ ข้อมูลด้านต่าง ๆ ที่มีอยู่ แนะนำโปรแกรมที่ออกแบบไปทดลองฝึกอบรมก่อนที่จะนำไปใช้จริงตาม วัตถุประสงค์ของการอบรมอันได้แก่ การพัฒนาสมรรถภาพของผู้เข้ารับการอบรมนี้

นเอง (จุไร ชุมรุม, 2538: 6 อ้างถึงใน พิเชษฐ จัปจิตต์, 2550)

ดังนั้นสรุปได้ว่า โปรแกรมการอบรมเป็นกระบวนการการเรียนรู้ที่ถูกจัดทำขึ้นอย่างเป็นระบบ ซึ่งอาจได้มาจากการวิเคราะห์ข้อมูลด้านต่าง ๆ แล้วจึงออกแบบโปรแกรมให้สอดคล้องกับ ความต้องการและลักษณะการเรียนรู้ของผู้เข้าอบรม โดยมีวัตถุประสงค์ของการอบรมที่ชัดเจน ทั้งนี้ เพื่อให้บุคลากรเหล่านั้นสามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

2. องค์ประกอบของโปรแกรมการฝึกอบรม

การพัฒนาโปรแกรมการฝึกอบรมให้มีคุณภาพนั้น สัญญา สัญญาวิวัฒน์ (2523: 93-94 อ้างถึงใน พิเชษฐ จัปจิตต์, 2550) ได้เน้นถึงองค์ประกอบที่สำคัญ โดยการนำหลักการการเรียนรู้มาใช้ เป็นแนวทางในการฝึกอบรม ซึ่งมีแนวคิดโดยสรุป ดังนี้

2.1 การเรียนรู้เป็นหน้าที่ของผู้เข้าอบรม บทบาทของวิทยากรเป็นเพียงผู้ช่วยเหลือจัดหา วัสดุ อุปกรณ์ และวิธีการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับเนื้อหาวิชา ทั้งนี้เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ ของการจัดอบรม

2.2 การเรียนรู้จะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อสิ่งนั้นมีความหมายต่อผู้เข้าอบรม ผู้เข้าอบรมจะให้ความสนใจเรียนรู้ในเนื้อหาวิชาที่มีความหมายกับตัวเขามากกว่าเรื่องที่ไม่เกี่ยวข้อง ดังนั้นผู้จัดการอบรมจำเป็นต้องศึกษาถึงความต้องการของผู้เข้ารับการอบรมให้ดีก่อน

2.3 การเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้เมื่อมีการออกแบบที่เหมาะสม โดยมีเป้าหมายและวัตถุประสงค์ที่ชัดเจนและเป็นไปได้จริง การจัดการเรียนการสอนควรเป็นไปตามลำดับ คือ จากง่ายไปหายาก และต้องแจ้งวัตถุประสงค์ของหัวข้อวิชาให้ผู้เข้าอบรมทราบทุกครั้ง

2.4 โปรแกรมการอบรมที่ดีต้องมีการประเมินผลว่าผู้เข้าอบรมเกิดความรู้ ความเข้าใจ และทักษะตามวัตถุประสงค์หรือไม่ และเพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เข้าอบรมได้แก้ไขข้อบกพร่องของตนด้วย

2.5 การเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ดีเมื่อมีการสร้างความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างผู้เข้าอบรมและวิทยากร ผู้ทำหน้าที่หลักในการสอน

นอกจากนี้ ผู้ออกแบบโปรแกรมการฝึกอบรมควรได้ตระหนักถึงความสำคัญในการเรียนรู้ และควรนำหลักการเรียนรู้มาใช้ในการออกแบบโปรแกรมด้วย ซึ่งสาระสำคัญของหลักการเรียนรู้มีดังต่อไปนี้ (Byars; Stone, 1998: 340–342 อ้างถึงใน กุลยา ก่อสุวรรณ, 2549: 57–58) ความสนใจ หมายถึง ภาวะที่จิตใจของผู้เข้าอบรมที่ปรารถนาจะเรียนรู้สิ่งใดสิ่งหนึ่ง ผู้ออกแบบโปรแกรมการฝึกอบรมจึงต้องกำหนดวัตถุประสงค์ เนื้อหา และสื่ออุปกรณ์ให้สอดคล้องกับความสนใจของเขา ความต้องการ หมายถึง ภาวะที่บุคคลยังขาดสิ่งหนึ่งสิ่งใดอย่างมาก และมีความต้องการที่จะมีหรือได้สิ่งนั้นมา ซึ่งทำให้เป็นแรงผลักดันให้บุคคลนั้นมีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมภายในตนเองอย่างต่อเนื่องด้วยการเรียนรู้ ศึกษาหาประสบการณ์ต่าง ๆ อย่างไรก็ตามความต้องการของแต่ละคนมีความแตกต่างกัน ผู้ออกแบบโปรแกรมการฝึกอบรมจึงต้องมีวัตถุประสงค์ เนื้อหา สื่อการสอนต่าง ๆ ที่สอดคล้องกับความต้องการของผู้เข้าอบรม ความพร้อม หมายถึง ภาวะที่บุคคลนั้นอยู่ในเกณฑ์หรือมีสภาพที่เหมาะสมกับการเรียนรู้เรื่องใด ๆ ทั้งนี้ความพร้อมนั้นขึ้นอยู่กับวัย ประสบการณ์ ระดับความนึกคิด สติปัญญา ระดับอารมณ์และสภาพทางร่างกาย ผู้ที่สามารถเรียนรู้ได้ดีจะต้องมีความพร้อมทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจด้วย การจูงใจ หมายถึง การดำเนินการให้บุคคลนั้นต้องการเข้ารับการฝึกอบรม ทำให้ผู้เข้าอบรมเกิดความกระตือรือร้นและอยากเรียนรู้ การฝึกอบรมจะต้องจัดให้ผู้เข้าอบรมเห็นความจำเป็นของความรู้ใหม่ เจตคติ และทักษะตลอดจนประโยชน์ที่เขาจะได้รับหลังการฝึกอบรม การเรียนรู้จะเกิดขึ้นไม่ได้หากขาดแรงจูงใจ และในทางกลับกันการเรียนรู้จะมีประสิทธิภาพหากผู้เรียนเกิดแรงจูงใจสูง ดังนั้นแรงจูงใจจึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งในการฝึกอบรม ทั้งนี้วิธีการที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียนนั้นมีหลายวิธี เช่น การพิจารณาคัดเลือกว่าวัสดุอุปกรณ์ที่น่าสนใจ การจัดบรรยากาศที่ส่งเสริม สนับสนุน กระตุ้นให้ผู้เข้าอบรมเกิดการเรียนรู้ ความแตกต่างระหว่างบุคคล มนุษย์แต่ละคนมีความแตกต่างกันทั้งในด้านความรู้ ประสบการณ์ วัย

ความถนัด ความสามารถ ปัจจัยส่วนบุคคลเหล่านี้ทำให้แต่ละคนมีความสามารถในการเรียนรู้ไม่เท่ากัน ดังนั้น โปรแกรมที่ดีจึงต้องมีกิจกรรมที่หลากหลายเพื่อตอบสนองต่อความแตกต่างระหว่างบุคคล เปิดโอกาสให้ผู้เข้าอบรมได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์หรือการเรียนรู้ระหว่างกัน รวมทั้งการให้โอกาสทุกคนได้เป็นทั้งผู้นำและผู้ตามด้วย การเสริมแรง หมายถึง การจัดการใด ๆ ที่ทำให้บุคคลนั้นมีพฤติกรรมเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น หลักสำคัญของการเสริมแรง คือ บุคคลนั้นจะแสดงพฤติกรรมที่ดีเพิ่มขึ้นหากได้รับการเสริมแรงหรือรางวัลที่ตนชอบ ดังนั้นหากผู้จัดการอบรมหรือวิทยากรต้องการให้ผู้เข้าอบรมมีพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลง ผู้เข้าอบรมจะต้องได้รับการเสริมแรงทันที ทั้งนี้วิธีการเสริมแรงมีหลากหลาย ตั้งแต่การกำหนดกติกา จำกัดขอบเขต เช่น การทดสอบก่อนการอบรม การให้คะแนน การตั้งเกณฑ์การผ่าน การกำหนดเวลาในการทดสอบหรือการทำกิจกรรม จนถึงของรางวัลที่เป็นรูปธรรม ข้อมูลป้อนกลับ หมายถึง การได้รับการตอบสนองอย่างทันทีที่ผู้เข้ารับการอบรมแสดงพฤติกรรมใด ๆ ลงไป เช่น ขณะมีการอบรมผู้เข้ารับการอบรมสามารถตอบได้ถูกต้อง วิทยากรให้คำชมเชยทันที หรือหากตอบไม่ถูกต้องก็จะได้รับการแก้ไขหรือคำแนะนำทันที ซึ่งบุคคลจะเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็วหากได้รับข้อมูลป้อนกลับทั้งทางบวกและทางลบของสิ่งที่ตนได้ทำไป การจดจำสิ่งที่เรียน หมายถึง ภาวะของสมองหรือสติปัญญาในการจำสิ่งต่าง ๆ ที่ได้เรียน ได้รู้ ได้เห็น ซึ่งบุคคลนั้นจะสามารถจำข้อมูลดังกล่าวได้นานเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับความสามารถของสมอง นอกจากนี้การที่บุคคลจะจำข้อมูลต่าง ๆ ได้ดีและนาน บุคคลนั้นต้องมีโอกาสได้ทำพฤติกรรมนั้นบ่อย ๆ ได้ทบทวน และจดบันทึกสิ่งที่เรียนรู้ไป ดังนั้นโปรแกรมการอบรมจึงต้องมีการสรุปความคิดรวบยอดในแต่ละบทเรียน เพื่อสรุปสาระการเรียนรู้ให้ผู้เข้าอบรมได้ทบทวนและใช้เป็นแนวทางในการปฏิบัติได้จริง การฝึกปฏิบัติและการทำซ้ำ ผู้เข้าอบรมจะเรียนรู้ได้ดีขึ้นหากเขามีโอกาสปฏิบัติสิ่งนั้นซ้ำ ดังนั้นโปรแกรมการอบรมที่ดีจึงควรมีภาคปฏิบัติให้ผู้เข้าอบรมได้ทำสิ่งที่เรียนรู้ซ้ำ ๆ ซึ่งวิธีการนี้จะช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้ ความเข้าใจอย่างชัดเจน และมีทักษะในสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปจริง การถ่ายโยงการเรียนรู้ หมายถึง การที่ผู้เข้าอบรมนำสิ่งที่ตนเรียนรู้จากการอบรมไปใช้พัฒนาและปรับปรุงงานที่ตนเองปฏิบัติอยู่ เพราะจุดมุ่งหมายสูงสุดของการเรียนรู้คือการนำความรู้นั้นไปใช้ได้จริง

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยที่ได้กล่าวมาแล้วนี้เป็นส่วนประกอบสำคัญที่ทำให้โปรแกรมการอบรมมีประสิทธิภาพที่ดีขึ้นและประสบผลสำเร็จ เพราะจะช่วยให้ผู้เข้ารับการอบรมได้รับความรู้ และมีทักษะเพิ่มขึ้น และสามารถนำความรู้ดังกล่าวไปใช้ในชีวิตจริงได้

3. ขั้นตอนการสร้างโปรแกรมการอบรม

ในการออกแบบโปรแกรมการอบรมที่มีประสิทธิภาพนั้น ผู้ออกแบบจะต้องมีการพิจารณาถึงปัจจัยและขั้นตอนต่าง ๆ อย่างรอบคอบ ซึ่งนักวิจัยจำนวนมากได้เสนอขั้นตอนในการพัฒนาโปรแกรมการอบรมไว้ ดังนี้ (วิเชียร ชิวพิมาย, 2528: 7-15; เครือวัลย์ ล้อมอภิชาติ, 2531: 61-69 อ้างถึงใน กุลยา ก่อสุวรรณ, 2549: 61-62)

3.1 การวิเคราะห์หาความจำเป็น หมายถึง การศึกษาปัญหาที่มีอยู่ ศึกษาวิธีการแก้ไขปรับปรุงให้ดีขึ้น วิธีการในการประเมินความต้องการการฝึกอบรม ซึ่งผลการวิเคราะห์นี้จะช่วยให้ผู้ออกแบบโปรแกรมการอบรมสามารถกำหนดขอบเขตของโปรแกรมได้ชัดเจน มีเนื้อหาที่เหมาะสมกับความต้องการมากขึ้น

3.2 การกำหนดวัตถุประสงค์ หมายถึง การชี้ให้เห็นถึงเป้าหมายของการฝึกอบรมว่าการอบรมครั้งนั้นต้องเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้เข้าอบรมในด้านความรู้ เจตคติ หรือทักษะอย่างใดอย่างหนึ่งหรือทุกด้าน

3.3 การเลือกเนื้อหา เนื้อหาของโปรแกรมการอบรมเป็นสิ่งสำคัญในการอบรมเนื้อหานี้ต้องสอดคล้องกับความต้องการและความจำเป็นในการแก้ปัญหาในปัจจุบัน ทันสมัย ทันต่อเหตุการณ์ น่าสนใจและจูงใจผู้เข้าอบรม มีความเหมาะสมกับระดับของผู้เข้าอบรม สามารถนำไปใช้ในการทำงานและในชีวิตประจำวันได้จริง

3.4 การจัดประสบการณ์การเรียนรู้ กิจกรรมและสื่อที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอนในการถ่ายทอดเนื้อหาที่เชื่อมโยงถึงความรู้ การถ่ายทอดเจตคติ และทักษะของวิทยากรให้แก่ผู้เข้าอบรม

3.5 การเสริมสร้างความรู้ นอกจากการบรรยายแล้วผู้ออกแบบ โปรแกรมควรจัดให้มีกิจกรรมต่าง ๆ เช่น การอภิปรายระหว่างผู้เข้าอบรม เป็นต้น รวมถึงการให้เนื้อหาสาระในรูปแบบต่าง ๆ เช่น เอกสาร ตำรา หรือภาพยนตร์

3.6 การเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจแบบหยั่งรู้ โปรแกรมการอบรมควรมีกิจกรรมที่ทำให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมและเห็นจริงด้วยตนเอง เช่น การสาธิต การทดลองปฏิบัติ การวิเคราะห์ กรณีศึกษา การเล่นเกมบทบาทสมมุติ สถานการณ์จำลอง การสัมมนา และการประชุมเชิงปฏิบัติการ

3.7 การพัฒนาทักษะ การฝึกอบรมควรเน้นการฝึกปฏิบัติเป็นสำคัญ ซึ่งอาจเป็นการฝึกหัดร่วม การฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง มีการสังเกตการณ์ในสถานการณ์จริง หรือการทดลองปฏิบัติ

3.8 การพัฒนาเจตคติ เป็นการฝึกอบรมที่มุ่งเน้นเรื่องมนุษยสัมพันธ์ เสริมสร้างให้ผู้เข้าอบรมรับรู้ต่อความรู้สึกรู้สึกหรือพฤติกรรมของตนเองและผู้อื่น การรับรู้อารมณ์ การวิเคราะห์ตนเอง และการเห็นคุณค่าของตนเองและผู้อื่น

3.9 การเสริมสร้างประสบการณ์ด้วยการแลกเปลี่ยนความรู้ การสัมมนาหรือการประชุมเชิงปฏิบัติการ การฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง ตลอดจนการใช้วิธีการศึกษาดูงาน

กฤษยา ตันติผลาชีวะ (2537: 57-59) ได้อธิบายและให้แนวทางในการพัฒนาโปรแกรมที่คล้ายคลึงกัน ได้แก่ การวิเคราะห์งานที่ต้องเรียนรู้ ระบุกรอบแนวคิดของโปรแกรม เนื้อหาที่เหมาะสมกับความต้องการของผู้เข้ารับการอบรม การเลือกเนื้อหาสาระที่มีความลึกซึ้งมากกว่าประสบการณ์ที่ผู้เข้าอบรมเคยมีก่อน การเลือกรูปแบบของการฝึกอบรม พิจารณาจากคุณสมบัติ ปัญหาและพฤติกรรมของผู้เข้าอบรม ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ การจัดประสบการณ์การเรียนรู้ กิจกรรมในการอบรม แต่ละวันต้องเป็นกิจกรรมที่จูงใจและช่วยให้ผู้เข้าอบรมเชื่อมโยงประสบการณ์เดิมเข้ากับประสบการณ์ใหม่ได้ การประเมินผลการเรียนรู้มี 3 ระยะ คือ ประเมินก่อนการอบรม ระหว่างการอบรม และหลังการฝึกอบรม เพื่อประเมินว่าผู้เข้าอบรมมีความสามารถตามวัตถุประสงค์ที่ได้ตั้งไว้มากน้อยเพียงใด และควรแก้ไขหรือไม่อย่างไร

วิทยาลัยราชสุดา มหาวิทยาลัยมหิดล (2553: 86) ซึ่งเปิดสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาอนุหนวก (หลักสูตร 5 ปี) เพื่อเน้นผลิตบุคลากรทางการศึกษาที่มีความรู้ด้านภาษาไทย ให้เป็นครูในโรงเรียนสอนคนหูหนวก และการผลิตล่ามวิชาชีพทางด้านภาษาไทย เพื่อเป็นการนำไปสู่การพัฒนาคุณภาพชีวิตของบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยการจัดทำโปรแกรมการอบรมบุคลากรทางการศึกษาที่มีความรู้ด้านภาษาไทย สิ่งสำคัญในการจัดอบรมคือ เนื้อหาที่มีกระบวนการในการจัดโดยเน้นที่การใช้ภาษาที่จำเป็นต่อการดำเนินชีวิตประจำวัน และจัดเรียงเนื้อหาให้มีความสอดคล้องกับผู้เรียน นอกจากนี้เนื้อหาที่สำคัญแล้ว มีการสอดแทรกเรื่องความเข้าใจในวัฒนธรรมของบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน การจัดอบรมเน้นการฝึกปฏิบัติภาษาและมีการฝึกปฏิบัติเพื่อสร้างแรงจูงใจให้ผู้อบรมได้มีความเพลิดเพลินในการเรียนภาษาและมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนรู้ภาษา

ดังนั้นสรุปได้ว่า การจัดทำโปรแกรมการอบรมที่ดีผู้ออกแบบควรจัดให้ผู้เข้าอบรมได้ร่วมทำกิจกรรมให้มากที่สุด และกิจกรรมนั้นจะต้องสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการอบรม มีเนื้อหาและเป้าหมายของกิจกรรมนั้นต้องชัดเจน ลักษณะการจัดกิจกรรมต้องเน้นกระบวนการแก้ปัญหา พัฒนาทักษะและเจตคติของผู้เข้าอบรม มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ฝึกปฏิบัติจริง และมีแนวทางในการประเมินที่ชัดเจน ซึ่งโปรแกรมการอบรมภาษาไทยขั้นพื้นฐานสำหรับนักศึกษาโปรแกรมวิชาการศึกษาพิเศษ มีลักษณะการจัดกิจกรรมที่มุ่งเน้นให้ผู้อบรมได้ฝึกปฏิบัติจริง และสามารถนำไปเป็นแนวทางในการประเมินผลการใช้ภาษา และผู้เข้าอบรมได้ร่วมทำกิจกรรมหลากหลาย ทำให้ผู้เข้าอบรมได้รับความรู้ความเข้าใจในการใช้ภาษาได้อย่างแท้จริง

นักศึกษaprogramวิชาการศึกษาพิเศษ

พระราชบัญญัติการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ พ.ศ. 2551 ที่เปิดโอกาสให้คนพิการได้มีสิทธิในการเลือกบริการทางการศึกษาที่มีมาตรฐาน โดยคำนึงถึงความสามารถ ความสนใจ ความถนัด และความต้องการจำเป็นพิเศษของบุคคล ดังนั้นการจัดหลักสูตรกระบวนการเรียนรู้จึงเป็นสิ่งจำเป็น จึงต้องการผลิตบัณฑิต ได้รับการส่งเสริมและความรู้ ความสามารถทางการศึกษาพิเศษทั้งด้านการเรียน การสอน และให้บริการช่วยเหลือด้านอื่น ๆ ให้แก่บุคคลที่มีความต้องการพิเศษมากขึ้น

1. ประวัติการผลิตครูการศึกษาพิเศษ

ประเทศไทยได้มีการจัดการเรียนการสอนให้แก่เด็กที่มีความต้องการพิเศษ โดยเฉพาะเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมานานแล้ว แต่ยังไม่ได้มีการผลิตครูหรือบุคลากรที่จะมาทำการสอนเด็กเหล่านี้อย่างจริงจัง จนกระทั่งกรมการฝึกหัดครูได้เล็งเห็นความสำคัญในเรื่องนี้ จึงได้ริเริ่มให้โครงการทดลองการผลิตครูและให้บริการชุมชนด้านการศึกษาพิเศษขึ้น ที่วิทยาลัยครูสวนดุสิตในปี พ.ศ. 2513 ซึ่งวิทยาลัยครูสวนดุสิตได้มีการเปิดให้บริการการศึกษาพิเศษแก่เด็กตั้งแต่ระดับอนุบาลอยู่แล้ว และได้ใช้ชั้นเรียนพิเศษนี้เป็นแหล่งสาธิตการสอนเด็กหูตึงสำหรับนักศึกษาจากวิทยาลัยครูแห่งนี้ ต่อมาในปี พ.ศ. 2519 จึงได้มีการจัดตั้งภาควิชาการศึกษาพิเศษขึ้น (ศูนย์พัฒนาศึกษาแห่งชาติของประเทศไทย, 2529: 15-16) ในปัจจุบันมีสถาบันการศึกษาในระดับอุดมศึกษาที่ทำการผลิตครูการศึกษาพิเศษ ในสังกัดกระทรวงศึกษาธิการหลายแห่ง เช่น จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ซึ่งผลิตครูการศึกษาพิเศษในระดับปริญญาตรี (ส่วนมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต มีการผลิตครูการศึกษาพิเศษในระดับปริญญาโทและเอก) และยังมีมหาวิทยาลัยราชภัฏซึ่งมีหน้าที่ในการผลิตครูการศึกษาพิเศษในระดับปริญญาตรี จำนวน 8 แห่งจากทั้งหมด 41 แห่งทั่วประเทศที่ผลิตบัณฑิตด้านการศึกษาพิเศษ ได้แก่ มหาวิทยาลัยราชภัฏ เชียงใหม่ มหาวิทยาลัยราชภัฏ เชียงราย มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม มหาวิทยาลัยราชภัฏ พิบูลสงคราม มหาวิทยาลัยราชภัฏ นครราชสีมา มหาวิทยาลัยราชภัฏ อุบลราชธานี มหาวิทยาลัยราชภัฏ สกลนคร และมหาวิทยาลัยราชภัฏ สงขลา (สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา, 2555: 116-117)

สำหรับมหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลานั้นเป็นสถาบันอุดมศึกษาที่เก่าแก่ที่สุดในภาคใต้ แต่เดิมนั้นเป็นโรงเรียนฝึกหัดครูมณฑล วิทยาลัยครูสงขลา ซึ่งผลิตครูในระดับประถมศึกษา และได้มีการเปลี่ยนแปลงเรื่อยมาจนกระทั่งปี พ.ศ. 2504 ก็ได้รับการยกฐานะเป็นวิทยาลัยครูสงขลา ทำให้สามารถจัดการเรียนการสอนในระดับปริญญาตรีในสาขาต่าง ๆ ได้ (วิกิพีเดีย, 2558) ต่อมาประวัติศาสตร์แห่งการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญของสถาบันการศึกษาแห่งนี้ได้เกิดขึ้นอีกครั้ง เมื่อพระบาทสมเด็จพระ

พระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชฯ ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานนาม “ราชภัฏ” แทนชื่อวิทยาลัยครูทั่วประเทศ เมื่อวันที่ 14 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2535 ทำให้วิทยาลัยครูสงขลาเปลี่ยนชื่อเป็นสถาบันราชภัฏสงขลาตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา จนกระทั่งเมื่อวันที่ 15 มิถุนายน พ.ศ. 2547 สถาบันอุดมศึกษาแห่งนี้ก็ได้รับการยกฐานะเป็นมหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา (สถาบันพัฒนาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา, 2556: 2) และมีการจัดการเรียนการสอนในระดับปริญญาตรี สาขาวิชาการศึกษาพิเศษเรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน

2. หลักสูตรของโปรแกรมวิชาการศึกษาพิเศษ

หลักสูตรของโปรแกรมวิชาการศึกษาพิเศษนี้ได้เล็งเห็นถึงความจำเป็นเร่งด่วนที่จะต้องพัฒนาบุคลากรให้มีความรู้ความสามารถในการจัดการเรียนรู้ จัดการพฤติกรรม และให้นักศึกษาได้มีทักษะในสาขาต่าง ๆ ที่จะรองรับกับบุคคลที่มีความต้องการพิเศษประเภทต่าง ๆ นักศึกษาโปรแกรมวิชาการศึกษาพิเศษจึงต้องมีความสามารถที่จะให้บริการช่วยเหลือทั้งด้านการเรียนการสอน และการบริการช่วยเหลือด้านอื่น ๆ ให้แก่บุคคลที่มีความต้องการพิเศษได้อย่างเหมาะสม สอดคล้องกับความต้องการพิเศษของเขา การพัฒนาหลักสูตรจะเน้นการให้ความรู้ ความเข้าใจแก่นักศึกษา ซึ่งจะไปเป็นครูการศึกษาพิเศษในอนาคตในเรื่องลักษณะประเภท รูปแบบและระบบการจัดการศึกษาสำหรับบุคคลที่มีความต้องการพิเศษแต่ละประเภท เพื่อให้สามารถจัดการเรียนการสอนตามความแตกต่างระหว่างบุคคลแก่บุคคลที่มีความต้องการพิเศษแต่ละประเภทได้อย่างเหมาะสม (โปรแกรมวิชาการศึกษาพิเศษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา, 2553: 4)

2.1 ความสำคัญของหลักสูตร

เป็นการผลิตครูการศึกษาพิเศษที่เน้นผลลัพธ์การเรียนรู้ให้มีคุณภาพ มีศักดิ์ศรี ความเป็นครูตามเกณฑ์มาตรฐานวิชาชีพครู เป็นครูวิชาชีพที่มีความสามารถในการจัดการเรียนรู้และพัฒนาผู้เรียนให้เป็นคนดีและรับผิดชอบตนเองได้ ช่วยลดปัญหาของสังคมและสร้างความเท่าเทียมกันของบุคคลในสังคม

2.2 วัตถุประสงค์ของหลักสูตร

หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต วิชาการศึกษาพิเศษ ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา มีวัตถุประสงค์ให้ผลิตบัณฑิตวิชาการศึกษาที่มีคุณสมบัติ ดังนี้

2.2.1 เพื่อผลิตบัณฑิตที่มีคุณธรรมและศรัทธาในความเป็นครูการศึกษาพิเศษ

2.2.2 เพื่อผลิตบัณฑิตให้สามารถประมวลความรู้ นำทักษะและเทคโนโลยีไปใช้ในการเรียนการสอนสำหรับบุคคลที่มีความต้องการพิเศษในสถานศึกษาและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

2.2.3 เพื่อผลิตบัณฑิตที่สามารถวิเคราะห์ปัญหา สภาพแวดล้อมของบุคคลที่มีความต้องการพิเศษ ให้คำปรึกษา แนะนำ และปฏิบัติงานกับผู้ปกครอง รวมทั้งผู้เกี่ยวข้องในการพัฒนาบุคคลที่มีความต้องการพิเศษ

2.2.4 เพื่อผลิตบัณฑิตที่มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ใฝ่รู้พัฒนาตนเอง และพัฒนางาน การศึกษาพิเศษอย่างต่อเนื่อง พร้อมทั้งนำความรู้ไปพัฒนางานการศึกษาพิเศษในชุมชนและสังคม

นักศึกษาในสาขาวิชาการศึกษาพิเศษจำเป็นต้องมีความรู้ ความเข้าใจ และทักษะในการจัดการเรียนการสอนให้แก่บุคคลที่มีความต้องการพิเศษประเภทต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม สำหรับนักศึกษาในชั้นปีที่ 5 นั้น จะต้องได้รับการฝึกประสบการณ์ในการจัดการเรียนการสอนแก่บุคคลที่มีความต้องการพิเศษประเภทต่าง ๆ ตามความสนใจของแต่ละคน ได้แก่ การสอนบุคคลที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา และออทิสติก การสอนบุคคลที่มีความบกพร่องทางการเห็น และการสอนบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เป็นต้น ดังนั้นนักศึกษาทุกคนจำเป็นต้องมีทักษะในการสอนบุคคลที่มีความต้องการพิเศษแต่ละประเภทเป็นอย่างดี

3. คุณลักษณะของวิชาชีพครู

ในการผลิตครูที่มีคุณภาพ เพื่อให้มีคุณลักษณะสอดคล้องกับเกณฑ์มาตรฐานการศึกษาที่ได้กำหนดไว้แล้วเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่ง คุณลักษณะของครุรุ่นใหม่ที่มีตัวบ่งชี้ในการพิจารณาของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติที่ได้กำหนดไว้ดังนี้

3.1 มาตรฐานด้านมีวิญญูณความเป็นครู มีคุณธรรมจริยธรรม

3.2 มาตรฐานด้านความสามารถในการจัดการเรียนการสอนอย่างมีประสิทธิภาพและเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

3.3 มาตรฐานด้านความสามารถในการแสวงหาความรู้ คิดวิเคราะห์ และสร้างองค์ความรู้ เพื่อพัฒนาการเรียนการสอน

3.4 มาตรฐานด้านคุณวุฒิ ความรู้ ความสามารถ ตรงกับงานที่รับผิดชอบ หลักและมาตรฐานคุณลักษณะตามเกณฑ์การประเมินครูใหม่ 10 ประการ เพื่อการออกใบประกอบวิชาชีพครู มาตรฐานนี้เทียบเท่าวุฒิปริญญาตรีชั้นสูงของสภาแห่งชาติด้านมาตรฐานวิชาชีพการสอน (NBPTS) ได้แก่

3.4.1 ครูต้องเข้าใจความคิดหลัก เครื่องมือที่จะใช้หาความรู้และโครงสร้างของหลักการที่ใช้สอน และสามารถสร้างประสบการณ์การเรียนรู้ที่ทำให้ลักษณะต่าง ๆ นี้มีความหมายแก่นักเรียน

3.4.2 ครูต้องเข้าใจเด็กเรียนรู้ได้อย่างไร และพัฒนาอย่างไร และสามารถตระเตรียมโอกาสแห่งการเรียนรู้ที่สนับสนุนการพัฒนาทางสติปัญญาและสังคมส่วนบุคคล

3.4.3 ครูต้องเข้าใจว่านักเรียนแตกต่างกันอย่างไรในการมีแนวทางเรียนรู้ และครูต้องสร้างโอกาสทางการสอนที่การปรับเข้ากับนักเรียนที่มีความหลากหลาย

3.4.4 ครูต้องเข้าใจและใช้ยุทธศาสตร์การสอนต่าง ๆ ที่จะช่วยเร่งเร้าการพัฒนาของนักเรียนให้มีความคิด รู้จักวิพากษ์วิจารณ์ แก้ปัญหาและแสดงทักษะได้

3.4.5 ครูต้องให้ความสนใจเกี่ยวกับการบันดลใจและพฤติกรรมของกลุ่มและส่วนบุคคลที่จะสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่เร่งเร้าการพบปะสังสรรค์ทางสังคม การเข้าไปเกี่ยวข้องกับ การเรียนรู้และการสร้างพลังใจของตนเอง

3.4.6 ครูต้องใช้ความรู้ที่มีประสิทธิภาพในหลักการนิเทศด้านการใช้คำพูด การไม่ใช้ ถ้อยคำและสื่อที่จะให้มีการเรียนรู้อย่างจริงจัง มีการร่วมมือ การพบปะสังสรรค์ในชั้นเรียน

3.4.7 ครูต้องวางแผนการสอน โดยมีพื้นฐานทางความรู้ในเรื่องราวที่สอนประชาคม และเป้าหมายในหลักสูตร

3.4.8 ครูต้องเข้าใจและใช้ยุทธศาสตร์การประเมินอย่างเป็นทางการและไม่เป็นทางการ วัดผลและให้มั่นใจว่านักเรียนได้มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่องในทางปัญญา ทางสังคม และทางกายภาพ

3.4.9 ครูต้องเป็นนักปฏิบัติที่มีการทบทวนตนเอง โดยวัดผลอย่างต่อเนื่อง ในผลของ ทางเลือกและการปฏิบัติต่อกันอื่น ๆ (นักเรียน ผู้ปกครอง และผู้มีวิชาชีพในประชาคมแห่งการเรียนรู้) และเป็นผู้แสวงหาโอกาสที่จะเติบโตในทางวิชาชีพ

3.4.10 ครูต้องสร้างความสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงานในโรงเรียน ผู้ปกครอง และองค์กร ในประชาคมที่กว้างขวางมากขึ้น เพื่อช่วยสนับสนุนการเรียนรู้และความเป็นอยู่ที่ดีของนักเรียน (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2540: ก อ้างถึงใน มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม, 2558)

สำหรับครูการศึกษาพิเศษนั้น สังคมคาดหวังว่า นอกจากจะต้องเป็นบุคคลที่สามารถในการจัดการศึกษาพิเศษแล้ว ยังจำเป็นต้องมีคุณลักษณะอย่างอื่นที่เกี่ยวข้องกับความเป็นครูด้วย ซึ่งจากการศึกษา พบว่า ลักษณะที่เหมาะสมสำหรับคนเป็นครูการศึกษาพิเศษ ซึ่งจะต้องมีคุณลักษณะของครูทั่วไปแล้ว ยังต้องมีความเป็นครูการศึกษาพิเศษอีกด้วย ซึ่งลักษณะเหล่านั้น ได้แก่ ลักษณะส่วนบุคคล คนเป็นครู ถือเป็นบุคคลที่สังคมยอมรับ มีค่าน้ำหนักนามที่ให้เกียรติยกย่องมากกว่าบุคคลทั่วไป คือ “คุณครู” หรือ “อาจารย์” ดังนั้นครูต้องมีลักษณะของบุคคลที่สังคมทั่วไปยอมรับได้อันได้แก่ ทำหน้าที่ของสังคม อย่างครบถ้วนโดยใช้ความรู้ความสามารถอย่างเต็มที่ คำนึงถึงประโยชน์ส่วนรวม ใช้ชีวิตอย่างมีคุณค่า มีเป้าหมายของชีวิตที่ดี มีคุณธรรม ไม่ประพฤติดนเสียมเสีทำร้ายผู้อื่น โดยการพูดหรือการกระทำ ไม่ดูถูกคนที่ด้อยกว่าตน รู้จักกาลเทศะ การใช้อารมณ์อย่างเหมาะสม และรู้จักอดทนอดกลั้นยับยั้งชั่งใจ อดทนในการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษ และอดทนรอผลสำเร็จของงาน การเป็นครูนอกจากเป็น ลักษณะของผู้ที่ดิถีธรรมดาแล้ว ครูการศึกษาพิเศษจะต้องมีลักษณะความเป็นครูซึ่งจะมีพิเศษเพิ่มเติม

ไปจากคนดีโดยทั่วไป คือ มีความเมตตากรุณาในจิตใจ ทุกสิ่งที่ครูทำต้องมองไปสู่เป้าหมายของ ความเจริญก้าวหน้าของศิษย์เป็นที่ตั้ง ต้องเป็น “ผู้ให้” เพื่อการพัฒนาลูกศิษย์ มีความพอใจที่จะพัฒนาคน ไม่เลือกที่รักมักที่ชัง คนเป็นครูต้องมีใจที่อยากทำงานเพื่อช่วยเหลือคน มีความสมถะ ไม่ฟุ้งเฟ้อ มีชีวิต ที่เรียบง่าย และมีอุดมการณ์ ซึ่งนอกจากจะสอนคนแล้ว จึงมีจิตใจที่ต้องการพัฒนา ต้องการแก้ไขสังคม ต้องการทำให้คนอื่นก้าวหน้าและมีความสำเร็จในชีวิตในการทำงาน ลักษณะทางการสอน ครูจะต้อง มีลักษณะทางการสอนที่ดี กล่าวคือ มีบุคลิกภาพที่ดี ครูควรมีบุคลิกภาพที่น่าเชื่อถือ มีอารมณ์มั่นคง แสดงอารมณ์ในทางที่เหมาะสม ไม่แสดงกิริยาจากหยาบคายต่อผู้อื่น เพื่อเป็นแบบอย่างที่ดีแก่ศิษย์ มีทั้งศาสตร์และศิลป์ในการสอน ครูต้องรู้วิธีการที่จะสอนให้ลูกศิษย์เข้าใจและมีความรู้ในเรื่องที่จะสอน รู้วิธีการสอนหลายรูปแบบ รู้จักประยุกต์ทฤษฎีการสอนเข้ามาสู่สถานการณ์จริง รู้วิธีค้นคว้าศึกษา หาความรู้ รู้วิธีการเลือกสรรสาระให้เหมาะสมกับผู้เรียน รู้วิธีการประยุกต์วิชาการให้เหมาะสมกับเวลา รู้วิธีวัดผล เข้าใจผู้เรียน รู้วิธีพัฒนาให้ผู้เรียนเจริญก้าวหน้า รู้วิธีแก้ปัญหาของผู้เรียนรักการสอน อยากถ่ายทอดความรู้ให้ผู้อื่น มีหลักการที่ถูกต้อง มีทัศนคติที่ดีต่อศาสตร์การสอน และมีทักษะใน การสอน นอกจากนี้ยังต้องเป็นผู้ที่ใฝ่รู้ หมั่นศึกษาหาความรู้อยู่เสมอ ๆ (เบญญา แสงมณี, 2535: 14-17; จำเป็น สังข์มุสิกานนท์, 2546: 14-17)

ดังนั้นจึงสามารถสรุปได้ว่า ผู้ที่จะเป็นครูการศึกษาพิเศษนั้นจะต้องมีบุคลิกภาพที่เหมาะสม มีความเมตตากรุณาปรารถนาดีต่อศิษย์อย่างจริงใจ ยอมรับความเป็นมนุษย์และความมีศักดิ์ศรีของ ทุกคน มีความมั่นคงทางอารมณ์ มีทั้งศาสตร์และศิลป์ในการสอน ตั้งใจที่จะพัฒนาตนเองอยู่เสมอ นอกจากนี้ยังต้องมีคุณธรรม จริยธรรม มีความประพฤติที่ดั่งงามสมเป็นตัวอย่างให้แก่ศิษย์

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความพึงพอใจ

1. ความหมายความพึงพอใจ

ในการกระทำสิ่งใดก็ตาม ความพึงพอใจเป็นตัวบ่งชี้ที่สำคัญอย่างหนึ่งว่า บุคคลยอมรับ พึงพอใจกับงานนั้น ๆ หรือไม่ หากบุคคลมีความพึงพอใจสูงก็แสดงว่างานนั้นประสบผลสำเร็จเป็นที่ ต้องการ เป็นที่ยอมรับ ซึ่งมีผู้ให้คำนิยามความพึงพอใจไว้ต่าง ๆ ดังนี้

1.1 ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดของบุคคลที่มีต่อการทำงาน หรือการปฏิบัติ กิจกรรมในเชิงบวก ดังนั้นความพึงพอใจในการเรียนจึงหมายถึง ความรู้สึกพอใจ ชอบใจในการร่วม ปฏิบัติกิจกรรมการเรียนการสอน และความต้องการดำเนินการนั้น (ศุภสิริ โสมาเกต, 2544: 49)

1.2 ความพึงพอใจ หมายถึง สภาพของจิตใจที่ปราศจากความเครียด โดยหากความต้องการได้รับความตอบสนองทั้งหมดหรือบางส่วน ความเครียดจะลดลง ความพึงพอใจจะเกิดขึ้น (บุพผา เจียมสวัสดิ์, 2549: 37)

1.3 ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกชอบ พอใจ หรือความโน้มเอียงของบุคคลแต่ละคน มีต่องานที่ตนปฏิบัติอยู่ มีต่อวัตถุ แนวความคิดประสบการณ์หรือกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งอันจะนำไปสู่ความเต็มใจที่จะปฏิบัติภารกิจนั้น ๆ ให้บรรลุตามเป้าหมาย ซึ่งความพอใจอาจใช้เวลาานาน ๆ หรือเป็นเพียงความรู้สึกชั่วครู่ก็ได้ (ฐาณิษญาณ์ เฟื่องพรหม, 2555: 69)

ดังนั้นความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ประสบการณ์หรือกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งที่จะทำให้เขาเต็มใจในการทำภารกิจนั้น หรือไม่หากมีความพึงพอใจก็จะตั้งใจร่วมกิจกรรมเป็นอย่างดี หากไม่พึงพอใจผลก็จะออกมาเป็นตรงกันข้าม

2. ทฤษฎีความพึงพอใจ

ทฤษฎีเกี่ยวกับความพึงพอใจนั้นมีหลากหลาย แต่ในที่นี้จะขอนำมากล่าวเฉพาะทฤษฎีที่สำคัญ ๆ ดังต่อไปนี้

2.1 ทฤษฎีความต้องการตามลำดับขั้นตอนของมาสโลว์ (Maslow's Hierarchy of Needs) ที่ได้อธิบายไว้ว่า มนุษย์ทุกคนมีความต้องการเหมือนกัน ความต้องการนั้นเป็นลำดับขั้นที่เกี่ยวกับความต้องการของมนุษย์ ซึ่งมีดังต่อไปนี้ (พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา, 2542: 125–127; วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี, 2558)

2.1.1 ความต้องการทางกายภาพ (Physiological Needs) ซึ่งเป็นความต้องการระดับพื้นฐานของมนุษย์ หากความต้องการนี้ไม่ได้รับการตอบสนอง ร่างกายก็ไม่สามารถทำงานได้ หรือทำงานได้ไม่ดี ความต้องการเหล่านี้ได้แก่ อาหาร น้ำ อากาศ ที่อยู่อาศัย เครื่องนุ่งห่ม ยารักษาโรค ความต้องการทางเพศ

2.1.2 ความต้องการความมั่นคงปลอดภัย (Safety Needs) เมื่อความต้องการทางกายภาพได้รับการตอบสนองที่เหมาะสมแล้ว ความต้องการของเราในระดับถัดมา คือ การต้องการความปลอดภัยจากสิ่งแวดล้อมรอบ ๆ ตัว ความมั่นคงในทรัพย์สิน ความปลอดภัยจากโจรผู้ร้าย ซึ่งอาจปรากฏออกมาในลักษณะของการหางานทำที่มีความมั่นคง หาซื้อบ้านในสิ่งแวดล้อมที่ดี มีเพื่อนบ้านที่ดี มีการฝึกปฏิบัติเป็นอย่างดีในการดำเนินการเกี่ยวกับเหตุฉุกเฉิน มีการประกันชีวิต มีการฝากทรัพย์สินไว้กับธนาคาร เป็นต้น

2.1.3 ความต้องการความรักและความเป็นเจ้าของ (Love and Belonging) เมื่อมนุษย์ได้รับการตอบสนองในสองขั้นแรกแล้ว ความต้องการถัดมาก็คือ การต้องการความรัก ความเอาใจใส่จากผู้อื่น และอยากได้สิ่งของนั้น ๆ ที่ หรือ บุคคลที่ตนรักให้เป็นของตน หากบุคคลใดไม่ได้รับความรู้สึกนี้ตั้งแต่เด็ก เช่น การถูกทอดทิ้ง การถูกสังคามรังเกียจ อาจส่งผลในการพัฒนาและการรักษาสัมพันธภาพกับคนอื่น ๆ ได้

2.1.4 ความต้องการการเคารพนับถือ (Esteem) มนุษย์ทุกคนต้องการที่จะได้รับการนับถือและเคารพ ขอมรับและให้เกียรติซึ่งกันและกัน ความเคารพนับถือแสดงถึงความต้องการของมนุษย์ที่จะได้รับการยอมรับและเห็นคุณค่าโดยคนอื่น ต้องการที่จะทำอะไรจริงจังเพื่อจะได้รับการยอมรับนับถือและต้องการจะมีกิจกรรมที่ทำให้รู้สึกว่าเขาได้มีส่วนทำประโยชน์ เพื่อจะรู้สึกว่าตัวเองมีคุณค่าไม่ว่าจะเป็นอาชีพหรืองานอดิเรก เพราะจะทำให้ตนเองเกิดความภาคภูมิใจ การขาดความต้องการเหล่านี้ อาจทำให้ความรู้สึกต่ำต้อยอ่อนแอ และช่วยตัวเองไม่ได้หมดหนทาง

2.1.5 ความต้องการความสำเร็จหรือสมบูรณ์ในชีวิต (Self-Actualization) ความต้องการในด้านนี้เป็นด้านที่สูงที่สุด ซึ่งบุคคลจะเกิดความต้องการในระยะนี้ได้ นั่น ความต้องการก่อนหน้านี้ต้องได้รับการตอบสนองแล้วเท่านั้น ความต้องการในด้านนี้เป็นศักยภาพสูงสุดของบุคคลและการตระหนักถึงศักยภาพนั้น ๆ คือความต้องการที่ปรารถนาจะเป็นมากกว่าที่เขาเป็นอยู่ เป็นความปรารถนาที่จะเป็นทุก ๆ อย่างที่เขาจะสามารถเป็นได้

2.2 ทฤษฎีที่สำคัญอีกทฤษฎีหนึ่งที่ได้รับการพัฒนาจากทฤษฎีความต้องการของมาสโลว์ นั้นได้แก่ ทฤษฎีอีอาร์จีแห่งแรงจูงใจ (ERG Theory of Motivation) ซึ่งนักจิตวิทยาชาวอเมริกันชื่อ Clayton Alderfer (Mind Tools, 2015) ได้พัฒนาพอจะสรุปได้ดังนี้

2.2.1 ความต้องการขั้นพื้นฐาน (Existence Needs: E) คือ ความต้องการเพื่อการอยู่ได้หรืออยู่รอดของคน เป็นความต้องการเพื่อประทังชีวิต

2.2.2 ความต้องการเกี่ยวกับความสัมพันธ์ (Relatedness Needs: R) คือ ความต้องการความสัมพันธ์กับบุคคลรอบ ๆ ตัว และบุคคลในสังคม เพราะมนุษย์อยู่ได้หากมีเพียงความต้องการพื้นฐานเท่านั้น แต่การรวมตัวอยู่ด้วยกันเป็นกลุ่มเป็นความต้องการที่สำคัญ ซึ่งเคลตัน อัลเดอร์เฟอร์ได้ให้ความสำคัญกับความต้องการข้อนี้

2.2.3 ความต้องการเพื่อความเจริญก้าวหน้า (Growth Needs: G) เป็นความต้องการที่บ่งบอกถึงความสูงสุดของชีวิตมนุษย์ เป็นความต้องการขั้นสูงสุดของคน

จากทฤษฎีที่เกี่ยวกับแรงจูงใจที่กล่าวมานั้นทำให้สรุปได้ว่า มนุษย์มีความต้องการพื้นฐาน 5 ชั้นตามทฤษฎีของมาสโลว์ นอกจากนี้ยังมีทฤษฎีอ็อริจี้แห่งแรงจูงใจ ได้นำมาปรับและพัฒนาซึ่งสามารถสรุปได้ 3 ชั้น คือ ความต้องการขั้นพื้นฐาน ความต้องการเกี่ยวกับความสัมพันธ์ และความต้องการเพื่อความเจริญก้าวหน้า ซึ่งความต้องการนั้นต้องผ่านแต่ละขั้นก่อนจึงจะมีความต้องการขั้นถัดไป ซึ่งนอกจากจะต้องการสิ่งต่าง ๆ เพื่อความอยู่รอดแล้ว มนุษย์ยังต้องการอยู่เป็นสังคม ได้รับการยอมรับจากผู้อื่น และต้องการมีชีวิตที่เจริญก้าวหน้าด้วย

3. วิธีการสร้างความพึงพอใจในการเรียน

ในการจัดการเรียนการสอน หรือจัดโปรแกรมการสอนจำเป็นต้องมีการสร้างความพึงพอใจ เพื่อให้ผู้เรียนได้เกิดความสนใจ เรียนรู้อย่างไม่เบื่อหน่าย เกิดความสนุกสนาน ซึ่ง พงษ์พันธ์ พงษ์โสภณ (2542: 149–150) กล่าวถึงการสร้างความพึงพอใจในการเรียนการสอน ไว้ดังนี้ ครูควรศึกษาความสามารถของผู้เรียนแต่ละวัย และตอบสนองความต้องการของผู้เรียน โดยจัดเนื้อหาวิชาที่สอนให้สอดคล้องกับชีวิตจริงเพื่อสามารถนำไปปรับใช้ได้ และมีความหมายสำหรับผู้เรียน ครูควรสร้างแรงจูงใจตั้งแต่ก่อนเริ่มเข้าสู่บทเรียน เพื่อดึงความสนใจและแรงใจให้ผู้เรียนทราบถึงจุดมุ่งหมายของการเรียนรู้อ้างอิงเป้าหมายในการเรียนสำหรับตนเอง ครูควรแนะนำให้ผู้เรียนฝึกวางแผนเป้าหมาย เมื่อมีเป้าหมายอย่างชัดเจน จะทำให้ผู้เรียนให้เกิดแรงจูงใจและความมุ่งมั่น เพราะเมื่อมีเป้าหมายจะกระทำด้วยความตั้งใจ การเรียนการสอน ครูผู้สอนควรมีการเปิดโอกาสให้มีการซักถาม เพื่อเป็นการสร้างบรรยากาศในการเรียน มีการอภิปราย มีการได้ถามข้อสงสัย และทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มย่อยเพื่อให้ผู้เรียนฝึกความเป็นผู้ฟังที่ดีที่มีการยอมรับซึ่งกันและกัน และเกิดความกระตือรือร้น การเสริมแรงเป็นวิธีที่ควรใช้ตามความเหมาะสมและความจำเป็น เพื่อให้ผู้เรียนมีพฤติกรรมที่พึงประสงค์ และบางครั้งอาจลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ทั้งนี้เพราะรางวัล คำชมเชย การพยักหน้า การยิ้ม การให้ความสนใจนับว่าเป็นการเสริมแรงที่มีอิทธิพลต่อผู้เรียนเป็นอย่างมาก การทดสอบ การใช้การทดสอบเป็นเครื่องกระตุ้นให้ผู้เรียนตื่นตัว เตรียมพร้อม และเอาใจใส่ต่อการเรียนรู้ตลอดเวลา การทดสอบควรเหมาะสมกับวัตถุประสงค์ที่ต้องการวัด การแจ้งผลการสอบ ครูควรแจ้งผลการสอบให้ผู้เรียนทราบอย่างทันท่วงที เพื่อให้ผู้เรียนได้ทราบว่าสิ่งที่เรียนรู้ไปนั้นมีความเข้าใจมากน้อยเพียงใด และมีข้อบกพร่องที่จำเป็นต้องปรับปรุงแก้ไขหรือไม่ ซึ่งวิธีการนี้จะทำให้ผู้เรียนเอาใจใส่ติดตามเนื้อหาวิชาอยู่ตลอดเวลาและผู้เรียนสามารถประเมินความสามารถของตนเองได้ สร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้ โดยการพาผู้เรียนออกไปศึกษานอกสถานที่หรือวิทยากรภายนอกมาให้ความรู้ ซึ่งถือว่าเป็นแนวทางหนึ่งที่ของผู้เรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียนเป็นอย่างดี การติดตามผลการทำงานที่มอบหมายให้ผู้เรียนปฏิบัติ นับว่าเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการเรียนการสอนของครู เพื่อดูความสำเร็จของงาน

เพราะความสำเร็จที่เกิดขึ้นกับผู้เรียนในแต่ละครั้งเมื่อได้รับความสนใจจากครูผู้สอนจะเกิดความพึงพอใจ และมีกำลังใจที่จะเรียนรู้ในคราวต่อไป

ส่วน Rogers (1969: 485–497) กล่าวถึงวิธีการสร้างความพึงพอใจอีกรูปแบบหนึ่ง โดยมีความเชื่อเกี่ยวกับพื้นฐานการเรียนรู้ของมนุษย์ ซึ่งแบ่งได้ 5 ประการ คือ มนุษย์มีศักยภาพ ตามธรรมชาติ สำหรับการเรียนรู้ เว้นแต่ว่ามีภาวะบางอย่างมาขัดขวางความต้องการของเขา การจัดการเรียนการสอนไม่ควรเป็นการบังคับ เพราะการบีบบังคับและขัดเคียดไม่สามารถทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดี ดังนั้น ต้องคำนึงถึงความสนใจของผู้เรียนเป็นสำคัญ กระบวนการของการเรียนเป็นสิ่งที่คุณเรียนควรเรียนรู้เพื่อเป็นประโยชน์ เพราะเป็นการเปิดรับประสบการณ์ใหม่เพิ่มขึ้นตลอดเวลา การสร้างบรรยากาศที่สนับสนุนทางด้านอารมณ์และด้านจิตใจ เป็นการเปลี่ยนแปลงในบุคลิกลักษณะของบุคคล จะเกิดขึ้นมากกว่าการบังคับจากภายนอก การให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมรับผิดชอบ ซึ่งการเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ต่อเมื่อในกระบวนการเรียนรู้นั้น ผู้เรียนต้องมีบทบาทสำคัญในการร่วมตัดสินใจตลอดกระบวนการของการเรียนรู้

นอกจากนี้ Bloom (1976: 72–74) มีข้อเสนอแนะและแสดงความคิดเห็นที่คล้าย ๆ กันว่า การจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนนั้นต้องขึ้นอยู่กับความสนใจของเขา หากผู้เรียนได้ทำกิจกรรมที่ต้องการหรือที่เขาสนใจ ผู้เรียนก็จะเกิดความกระตือรือร้นและมั่นใจในการเรียน การมีความกระตือรือร้นและความสนใจเมื่อเริ่มเรียนจะทำให้ผู้เรียนเรียนได้เร็วและประสบความสำเร็จสูง

ดังนั้นจึงสามารถสรุปได้ว่า ในการจัดโปรแกรมการเรียนการสอนใด ๆ ให้ผู้เรียนนั้น ต้องคำนึงถึงความต้องการและความสนใจของผู้เรียนเป็นสำคัญ ครูควรจัดให้ผู้เรียนมีเป้าหมายในการเรียน มีบรรยากาศที่เป็นการทำงานหรือการเรียนรู้ร่วมกัน มีการเสริมแรงตามความเหมาะสม มีการทดสอบเป็นระยะ ๆ และมีการแจ้งผลการเรียนให้ผู้เรียนได้ทราบทันที ก็จะทำให้โปรแกรมนั้นได้รับความพึงพอใจจากผู้เรียน

4. การวัดความพึงพอใจ

ตามที่ได้กล่าวไปแล้วว่า ความพึงพอใจเป็นองค์ประกอบที่สำคัญอย่างหนึ่งในการจัดการเรียนรู้ หากผู้เรียนมีความพึงพอใจในการจัดการเรียนการสอน ก็จะเกิดความร่วมมือและทำให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้เป็นอย่างดี ดังนั้นหากต้องการศึกษาว่าโปรแกรมในการจัดการเรียนการสอนประสบความสำเร็จหรือไม่นั้น จำเป็นต้องมีการวัดความพึงพอใจของผู้เรียนด้วย ซึ่งการวัดความพึงพอใจนั้น มีผู้ได้เสนอวิธีการต่าง ๆ ไว้ดังนี้

4.1 การใช้แบบสอบถาม/แบบวัดความพึงพอใจ เพื่อต้องการทราบความคิดเห็นซึ่งสามารถกระทำได้ในลักษณะกำหนดคำตอบให้เลือก หรือตอบคำถามอิสระ โดยผู้ออกแบบสอบถาม ตั้งคำถามดังกล่าวโดยอาจถามความพอใจในด้านต่าง ๆ

4.2 การใช้แบบสอบถามปลายเปิด โดยให้ผู้ตอบมีอิสระที่จะตอบคำถามต่าง ๆ ได้ตามความรู้สึกที่แท้จริงของตน

4.3 วิธีการสัมภาษณ์ เป็นวิธีการวัดความพึงพอใจทางตรง ซึ่งต้องอาศัยเทคนิคและวิธีการที่ดียิ่งจะได้ข้อมูลที่เป็นจริง

4.4 การสังเกต เป็นวิธีวัดความพึงพอใจโดยการสังเกตพฤติกรรมของบุคคลเป้าหมายไม่ว่าจะแสดงออกจากการพูดจา กริยา ท่าทาง วิธีนี้ต้องอาศัยการกระทำอย่างจริง และสังเกตอย่างมีระเบียบแบบแผน (Powell, 1963: 338 และ จูฑา วิจารณ์กุล, 2555: 35)

4.5 นอกจากนี้การวัดความพึงพอใจ ยังสามารถแบ่งได้ตามลักษณะข้อคำถามและคุณภาพของงานดังนี้

4.5.1 การแบ่งแบบวัดตามลักษณะข้อคำถาม

4.5.2 แบบสำรวจแบบปรนัย (Objective Surveys) เป็นแบบวัดที่มีคำถาม และคำตอบให้เลือกตอบ โดยที่ผู้ตอบเลือกคำตอบตามความคิดเห็นและความรู้สึก ข้อมูลที่ได้รับสามารถวิเคราะห์ด้วยเชิงประมาณ

4.5.3 แบบสำรวจเชิงพรรณนา (Descriptive Surveys) เป็นแบบสอบถามที่ผู้ตอบตอบด้วยคำพูดและข้อเขียน เป็นแบบสัมภาษณ์หรือคำถามปลายเปิดให้ผู้ตอบมีอิสระในการตอบคำถาม ข้อมูลที่ได้รับจะเป็นข้อมูลเชิงคุณภาพ

4.6 การแบ่งแบบวัดตามคุณภาพลักษณะของงาน

4.6.1 แบบวัดความพึงพอใจงานทั่วไป เป็นแบบวัดที่วัดความพึงพอใจของผู้ที่มีความพึงพอใจกับงานที่ทำอยู่ในหน่วยงาน

4.6.2 แบบวัดความพึงพอใจเฉพาะเกี่ยวกับงาน ลักษณะของแบบวัดนี้เป็นการวัดความพึงพอใจในงานในแต่ละด้าน (ปรียาพร วงศ์อนุตราโรจน์, 2536: 155 อ้างถึงใน ฐานิชญาณ์เพ็งพรหม, 2555: 76)

สรุปได้ว่าการวัดความพึงพอใจนั้นสามารถทำได้หลายวิธี เช่น การใช้แบบวัดความพึงพอใจหรือแบบสอบถาม การใช้การสัมภาษณ์ การใช้คำถามปลายเปิด หรือการสังเกตก็สามารถทำได้เช่นกัน หรือหากต้องการวัดตามลักษณะก็สามารถแบ่งการวัดความพึงพอใจได้ เป็นการวัดตามลักษณะของข้อคำถาม หรือลักษณะคุณภาพของงาน ทั้งนี้ผู้ที่ต้องการวัดควรพิจารณาเลือกใช้วิธีใดวิธีหนึ่งหรือมากกว่า โดยคำนึงถึงความเหมาะสมและวัตถุประสงค์ของการวัดด้วย

5. คุณลักษณะเครื่องมือวัดความพึงพอใจ

ปัจจุบันทฤษฎีที่เกี่ยวกับความพึงพอใจในการทำงาน เป็นแนวคิดที่ได้รับความสนใจมาก ซึ่งได้รับการสนับสนุนให้มีการสร้างเครื่องมือเพื่อประเมินความพึงพอใจในการทำงานของบุคคลมากขึ้น เพราะฉะนั้นในการสร้างเครื่องมือหรือแบบสอบถามควรมีคุณลักษณะดังต่อไปนี้ (ฐาณิชญาน์ เพ็งพรหม, 2555: 77)

5.1 การใช้ภาษาสำหรับการตั้งคำถามจะต้องชัดเจน ไม่คลุมเครือ และใช้ได้กับองค์กรหลายประเภท

5.2 แบบสอบถามวัดความพึงพอใจในการทำงานจะต้องได้รับความเชื่อถือได้ ได้ผลลัพธ์ที่แน่นอนและมีคำถามหลายข้อที่วัดแต่ละลักษณะของความพึงพอใจในการทำงาน

5.3 แบบสอบถามวัดความพึงพอใจในการทำงานจะต้องมีเนื้อหา เจาะจงปัจจัยที่กระทบต่อชีวิตการทำงานและความมีประสิทธิภาพขององค์กร

5.4 แบบสอบถามวัดความพึงพอใจในการทำงานจะต้องมีความถูกต้อง วัดสิ่งที่มุ่งหมายจะวัดคำถามต่าง ๆ จะต้องมีความสัมพันธ์ระหว่างกันสูงมาก

สรุปได้ว่า การวัดความพึงพอใจเป็นองค์ประกอบที่ช่วยส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้ที่ดี การวัดความพึงพอใจในการเรียนเป็นปัจจัยสำคัญที่จะช่วยให้การเรียนการสอนประสบผลสำเร็จ เป็นสิ่งที่ครูควรสร้างในตัวผู้เรียน เพื่อทำให้เกิดการเรียนรู้ในบทเรียนนั้นอย่างดี ความพึงพอใจมีผลทำให้ผู้ปฏิบัติงานเกิดความรู้สึกกระตือรือร้น มีความมุ่งมั่นจะทำงาน มีขวัญและกำลังใจ การวัดความพึงพอใจจะให้ผลที่ถูกต้องเป็นเรื่องยาก เพราะความพึงพอใจของแต่ละบุคคลแตกต่างกัน การวัดความพึงพอใจสามารถจัดได้หลายแบบ สำหรับงานวิจัยนี้ผู้วิจัยได้เลือกการใช้แบบสอบถามความพึงพอใจ เพราะสามารถวัดความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบของนักศึกษาได้ โดยการใช้โปรแกรมการอบรมภาษาไทยขั้นพื้นฐาน และมีความเหมาะสมกับวัยของนักศึกษาด้วย

6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

พิศสร ขวัญใจ (2548: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาแผนการจัดกิจกรรมฝึกทักษะการสะกดนิ้วมือโดยใช้เกมสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับก่อนประถมศึกษา ผลการวิจัยพบว่า แผนการจัดกิจกรรมฝึกทักษะการสะกดนิ้วมือโดยใช้เกมสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับก่อนประถมศึกษามีประสิทธิภาพ 80.80/80.74 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่ตั้งไว้ ดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดการเรียนรู้เท่ากับร้อยละ 0.53 และนักเรียนมีความพึงพอใจต่อแผนการจัดกิจกรรมฝึกทักษะการสะกดนิ้วมือโดยใช้เกมมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

อคุตย์ ภูเจริญ (2550: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่ได้รับการสอนโดยใช้วีซีดีภาพประกอบภาษามือและการสะกดนิ้วมือ ผลการวิจัยพบว่า 1) วีซีดีภาพประกอบภาษามือและการสะกดนิ้วมือวิชาวิทยาศาสตร์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เรื่อง โครงสร้างของพืช มีประสิทธิภาพ 95.84/97.47 สูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้ คือ 80/80 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนโดยค่าคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนคิดเป็นร้อยละ 97.77 สูงกว่าค่าคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนคิดเป็นร้อยละ 45.46 และ 3) นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีความพึงพอใจ มีความเข้าใจในภาษามือ การสะกดนิ้วมือ และการเขียนคำศัพท์เรื่อง โครงสร้างของพืช จากการเรียนโดยใช้วีซีดีภาพประกอบภาษามือและการสะกดนิ้วมืออยู่ในระดับดี

ศิริวรรณ ปาลี (2550: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการใช้แบบฝึกสะกดคำภาษาไทยด้วยภาษามือ และการสะกดอักษรนิ้วมือสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโสตศึกษาอนุสารสุนทร ผลการวิจัยพบว่า 1) แบบฝึกการเขียนสะกดคำภาษาไทยด้วยภาษามือ และการสะกดอักษรนิ้วมือสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่สร้างขึ้นสามารถใช้ฝึกนักเรียนกรณีศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ให้มีความสามารถในการเขียนสะกดคำภาษาไทยด้วยภาษามือ และการสะกดนิ้วมือในระดับที่สูงขึ้น และ 2) กรณีศึกษามีความสามารถในการเขียนสะกดคำภาษาไทยหลังการใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำภาษาไทยด้วยแผนและแบบฝึกทั้งหมดสูงกว่าก่อนเรียนคิดเป็นร้อยละ 40

ศศิธร ทรัพย์วัฒน์ไพศาล (2554: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการศึกษาผลการใช้บทเรียนมัลติมีเดีย เรื่อง คำศัพท์ภาษาไทย โดยการเล่านิทานที่มีผลต่อทักษะการใช้ภาษาของนักศึกษาล่ามภาษามือ วิทยาลัยราชสุดา มหาวิทยาลัยมหิดล ผลการวิจัยพบว่า 1) ประสิทธิภาพของบทเรียนมัลติมีเดียเรื่อง คำศัพท์ภาษาไทย โดยการเล่านิทาน มีค่าเท่ากับ 74.90/76.33 เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ 80/80 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาล่ามภาษามือไทยที่เรียนด้วยบทเรียนมัลติมีเดียเรื่อง คำศัพท์ภาษาไทย โดยการเล่านิทาน หลังเรียน ($\bar{x} = 15.27$, S.D. = 1.93) สูงกว่าก่อนเรียน ($\bar{x} = 9.17$, S.D. = 1.88) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 3) ทักษะการใช้ภาษาของนักศึกษาล่ามภาษามือที่เรียนด้วยบทเรียนมัลติมีเดียเรื่อง คำศัพท์ภาษาไทย โดยการเล่านิทาน หลังเรียน ($\bar{x} = 18.47$, S.D. = 3.98) สูงกว่าก่อนเรียน ($\bar{x} = 12.53$, S.D. = 3.43) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และ 4) นักศึกษามีความคิดเห็นต่อบทเรียนมัลติมีเดียเรื่อง คำศัพท์ภาษาไทย โดยการเล่านิทานอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.39$, S.D. = 0.09)

ศิรินารถ มุตตะศิริ (2555: บทคัดย่อ) ได้รับทำการวิจัยเกี่ยวกับผลการใช้หนังสือนิทาน A-Z ที่มีต่อทักษะการสะกดนิ้วมือของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้หนังสือนิทานมีทักษะในการสะกดนิ้วมือสูงขึ้น และ 2) นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนโดยใช้นิทานมีทักษะในการสะกดนิ้วมือสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

วีระยุทธ สุภารส (2556: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาบทเรียนอิเล็กทรอนิกส์ กระบวนวิชาภาษามือเบื้องต้นสำหรับนักศึกษาในระดับปริญญาตรี ผลการวิจัยพบว่า บทเรียนอิเล็กทรอนิกส์บนเครือข่ายที่ผู้ศึกษาสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ 81/81 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ และผลการศึกษาคความพึงพอใจของผู้เรียนพบว่า ได้ค่าเฉลี่ยรวมเป็น 4.3 หรือคิดเป็นร้อยละ 86 จากที่กำหนดไว้ร้อยละ 80 นอกจากนี้กลุ่มเป้าหมายยังได้แสดงความคิดเห็นเพิ่มเติมไว้ดังนี้ คือ ควรเพิ่มคำกริยาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน เพิ่มเติมในส่วนของบทสนทนาในชีวิตประจำวัน และเพิ่มคำศัพท์ให้หลากหลายมากขึ้น เพื่อให้ตรงตามความต้องการของนักศึกษา

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องต่าง ๆ ทำให้ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ กลั่นกรองออกมาเป็น โปรแกรมการอบรมภาษามือไทยขั้นพื้นฐานที่จะนำไปใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ โปรแกรมการอบรมภาษามือไทยขั้นพื้นฐาน หมายถึง เนื้อหา กระบวนการการจัดกิจกรรมการสอนภาษามือไทยขั้นพื้นฐานสำหรับนักศึกษาโปรแกรมการศึกษาพิเศษ เพื่อให้สามารถสื่อสารกับบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่ง โปรแกรม ๆ นี้ประกอบด้วยเนื้อหา วิธีสอน ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้ คือ เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นการนำเนื้อหาจากการสอนภาษามือไทยขั้นพื้นฐานจากวิทยาลัยราชสุดา มาจัดเรียงลำดับเนื้อหาใหม่ให้สอดคล้องกับกระบวนการเรียนรู้ซึ่งประกอบด้วย คำศัพท์ที่ใช้ในชีวิตประจำวัน 8 หมวด ดังนี้ แนะนำตัว/การสะกดนิ้วมือไทย คำศัพท์เกี่ยวกับคณิตศาสตร์พื้นฐาน เช่น รูปทรง ขนาด/ตำแหน่ง ตัวเลข จำนวน ลำดับที่ วัน เดือน ปี เวลา และเงิน คำศัพท์เกี่ยวกับบุคคล เช่น สมาชิกในครอบครัว คำศัพท์เกี่ยวกับเครื่องแต่งกาย คำศัพท์เกี่ยวกับสัตว์ และผลไม้ คำศัพท์เกี่ยวกับอุปกรณ์การเรียน สี คำศัพท์เกี่ยวกับการเดินทาง เช่น สถานที่ ยานพาหนะ คำศัพท์เกี่ยวกับประเทศไทย เช่น ชื่อ 14 จังหวัดในภาคใต้

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่องการศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาโปรแกรมวิชาการศึกษาพิเศษ โดยการใช้โปรแกรมการอบรมภาษาไทยขั้นพื้นฐาน ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามลำดับดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. แบบแผนการวิจัย
3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ
5. วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล
6. การวิเคราะห์ข้อมูล
7. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ผลการวิจัยข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร

ประชากรเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 4 โปรแกรมวิชา/ภาควิชาการศึกษาพิเศษ คณะครุศาสตร์/ศึกษาศาสตร์ในสถาบันอุดมศึกษา ที่จะต้องออกไปฝึกประสบการณ์ในโรงเรียนที่มีการจัดการศึกษาสำหรับบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 4 โปรแกรมวิชาการศึกษาพิเศษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ซึ่งกำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 ที่จะต้องฝึกประสบการณ์ในโรงเรียนที่มีการจัดการศึกษาสำหรับบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จำนวน 14 คน โดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ซึ่งมีเกณฑ์การเลือก ดังนี้

2.1 ผ่านการเรียนภาษาไทยมาแล้ว แต่ยังไม่สามารถนำไปใช้ในการสื่อสารในชีวิตประจำวันกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินได้อย่างคล่องแคล่ว

2.2 เต็มใจที่จะเข้าร่วมกิจกรรมตลอดโครงการ

แบบแผนการวิจัย

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยโดยใช้แบบแผนการทดลองแบบ One Group Pretest-Posttest Design (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2543: 36)

กลุ่มตัวอย่าง	Pre-test	treatment	Post-test
E	T ₁	X	T ₂

แบบแผนการทดลองแบบ One Group Pretest Posttest Design

E	แทน	กลุ่มทดลอง
X	แทน	การใช้โปรแกรมการอบรมภาษามือไทย
T ₁	แทน	การทดสอบก่อนการทดลอง
T ₂	แทน	การทดสอบหลังการทดลอง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้มี 3 ชนิด ดังนี้

1. แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้โปรแกรมการอบรมภาษามือไทยขั้นพื้นฐาน เป็นแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้โปรแกรมการอบรมภาษามือไทยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 15 แผน เวลา 30 ชั่วโมง
2. แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษามือไทยก่อนและหลังเรียน จำนวน 2 ชุด คือ การรับรู้เข้าใจภาษามือ และการใช้ภาษามือ
3. แบบสอบถามความพึงพอใจต่อโปรแกรมการอบรมภาษามือไทยขั้นพื้นฐาน จำนวน 1 ฉบับ จำนวน 20 ข้อ

การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยตามขั้นตอน ดังนี้

1. แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้โปรแกรมการอบรมภาษามือไทยขั้นพื้นฐาน

การสร้างและตรวจสอบคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้โปรแกรมการอบรมภาษามือไทยขั้นพื้นฐาน มีดังนี้

1.1 ศึกษาเอกสาร หนังสือที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษามือ จากหนังสือ Signing naturally ของ Ella Mae Lentz, Ken Mikos, & Cheri Smith และหนังสือ My ASL Book ของ Don Bangs

1.2 ศึกษาแผนการจัดการเรียนรู้ภาษามือ ไทยสำหรับผู้ที่มีการได้ยินของวิทยาลัยราชสุดา มหาวิทยาลัยมหิดล และหลักสูตรการใช้ภาษามือแบบเบ็ดเสร็จขั้นพื้นฐาน (สถาบันส่งเสริมมาตรฐาน การศึกษานอกโรงเรียน กรมการศึกษานอกโรงเรียน กระทรวงศึกษาธิการ, 2541)

1.3 ศึกษารายการวิดิทัศน์ เพื่อการศึกษาสำหรับบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยศูนย์เทคโนโลยีทางการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

1.4 นำความรู้ที่ได้จากการศึกษามาสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ ดังนี้

1.4.1 สร้างแผนการจัดการเรียนรู้เรื่อง การใช้โปรแกรมการอบรมภาษามือไทยขั้นพื้นฐาน จำนวน 15 แผน

ตาราง 2 แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้โปรแกรมการอบรมภาษามือ ไทยขั้นพื้นฐาน

แผนที่	เนื้อหา/กิจกรรม	ชั่วโมง
	ทดสอบก่อนเรียน	
1.	การเตรียมความพร้อมในการเรียนภาษามือ	2
2.	การแนะนำตัวและการทักทายการสะกดนิ้วมือไทย	2
3.	คำศัพท์และการสื่อสารเป็นประโยคในชีวิตประจำวันที่เกี่ยวข้องกับรูปร่าง ขนาด สี	2
4.	คำศัพท์และการสื่อสารเป็นประโยคในชีวิตประจำวันที่เกี่ยวข้องกับตำแหน่ง และอุปกรณ์การเรียน	2
5.	คำศัพท์และการสื่อสารเป็นประโยคที่เกี่ยวข้องกับตัวเลข จำนวน ลำดับที่	2
6.	คำศัพท์และการสื่อสารเป็นประโยคในชีวิตประจำวันที่เกี่ยวข้องกับเงิน	1

ตาราง 2 (ต่อ)

แผนที่	เนื้อหา/กิจกรรม	ชั่วโมง
7.	คำศัพท์และการสื่อสารเป็นประโยคในชีวิตประจำวันที่เกี่ยวข้องกับเวลา	3
8.	คำศัพท์และการสื่อสารเป็นประโยคในชีวิตประจำวันที่เกี่ยวข้องกับวัน เดือน ปี	1
9.	คำศัพท์และการสื่อสารเป็นประโยคในชีวิตประจำวันที่เกี่ยวข้องกับครอบครัว	1
10.	คำศัพท์และการสื่อสารเป็นประโยคในชีวิตประจำวันที่เกี่ยวข้องกับเครื่องแต่งกาย	2
11.	คำศัพท์และการสื่อสารเป็นประโยคที่เกี่ยวข้องกับผลไม้	2
12.	คำศัพท์และการสื่อสารเป็นประโยคในชีวิตประจำวันที่เกี่ยวข้องกับสัตว์	2
13.	คำศัพท์และการสื่อสารเป็นประโยคในชีวิตประจำวันที่เกี่ยวข้องกับสถานที่	2
14.	คำศัพท์และการสื่อสารเป็นประโยคในชีวิตประจำวันที่เกี่ยวข้องกับยานพาหนะ	2
15.	คำศัพท์และการสื่อสารเป็นประโยคในชีวิตประจำวันที่เกี่ยวข้องกับแผนที่ประเทศไทย	2
	ทดสอบหลังเรียน	2
	รวม	30

1.4.2 นำแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้โปรแกรมการอบรมภาษาไทยขั้นพื้นฐานที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เสนอผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษาพิเศษ ด้านการสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และด้านการวัดประเมินผล จำนวน 5 คน พิจารณาความเหมาะสมในด้านเนื้อหา จุดประสงค์ สาระ การเรียน กิจกรรมการเรียนรู้ การวัดผลประเมินผล สื่อและแหล่งการเรียนรู้ และความถูกต้องของขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้โปรแกรมการอบรมภาษาไทยขั้นพื้นฐาน โดยใช้เกณฑ์พิจารณา ลงความเห็น ดังนี้ (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2543: 48)

คะแนน +1 แน่ใจว่าแผนการจัดการเรียนรู้ตรงตามจุดประสงค์

คะแนน 0 ไม่แน่ใจว่าแผนการจัดการเรียนรู้ตรงตามจุดประสงค์

คะแนน -1 แน่ใจว่าแผนการจัดการเรียนรู้ไม่ตรงตามจุดประสงค์

นำผลการพิจารณาวิเคราะห์หาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยการหาค่าดัชนีความสอดคล้องของผู้เชี่ยวชาญ (Index of Item Objective Congruence) เลือกข้อที่มีค่า IOC ระหว่าง 0.60–1.00 จึงจะเป็นแผนการจัดการเรียนรู้ที่เหมาะสม ที่จะนำไปใช้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้กับนักศึกษา

1.5 ผู้วิจัยปรับปรุงแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้โปรแกรมการอบรมภาษาไทยขั้นพื้นฐานตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญในเรื่อง จุดประสงค์การเรียนรู้และการประเมินผล

1.6 นำแผนการจัดการเรียนรู้ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

2. แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาไทย

ในการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาไทยก่อนและหลังการเรียนรู้ โดยใช้โปรแกรมการอบรมภาษาไทยขั้นพื้นฐาน ผู้วิจัยได้สร้างแบบทดสอบ 2 ชุด ดังนี้ คือ ชุดที่ 1 เป็นการวัดการรับรู้ เข้าใจภาษาไทยที่เมื่อผู้สอนแสดงท่าภาษาไทย นักศึกษาสามารถบอกความหมายได้ถูกต้อง ซึ่งวัดได้จากการเขียนตอบ ส่วนแบบทดสอบ ชุดที่ 2 เป็นการวัดความสามารถในการสื่อสารด้วยภาษาไทยที่เมื่อนักศึกษาสามารถแสดงท่าภาษาไทยได้ถูกต้อง โดยวัดจากการปฏิบัติซึ่งมีขั้นตอนในการสร้างดังนี้

2.1 ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับการสร้างแบบทดสอบ และสอดคล้องกับวัตถุประสงค์การวิจัย

2.2 สร้างแบบทดสอบความสามารถภาษาไทย จำนวน 2 ชุด จำนวน 60 ข้อ ได้แก่ การรับรู้เข้าใจภาษาไทย จำนวน 30 ข้อ และการใช้ภาษาไทย จำนวน 30 ข้อ โดยให้ครอบคลุมเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้

2.2.1 การรับรู้เข้าใจภาษาไทย มีจำนวน 30 ข้อ 30 คะแนน ซึ่งแบ่งเป็น 3 ส่วน

1) เป็นคำถามแบบเลือกตอบจาก 4 ตัวเลือก มีทั้งหมด 5 ข้อ ๆ ละ 1 คะแนน รวม 5 คะแนน

2) เป็นคำถามแบบจับคู่จาก 7 ตัวเลือก มีทั้งหมด 5 ข้อ ๆ ละ 1 คะแนน รวม 5 คะแนน

3) เป็นคำถามแบบเติมคำในช่องว่าง มีทั้งหมด 20 ข้อ ๆ ละ 1 คะแนน รวม 20 คะแนน

2.2.2 การใช้ภาษาไทยมีจำนวน 15 ข้อ 30 คะแนน ซึ่งแบ่งเป็น 3 ส่วน

1) ให้ผู้เรียนอธิบายเรื่องจากภาพ ทั้งหมด 5 ข้อ ๆ ละ 2 คะแนน รวม 10 คะแนน
2) ให้ผู้เรียนอ่านประโยคภาษาไทยแล้วให้สื่อสารเป็นภาษาไทย ทั้งหมด 5 ข้อ ๆ ละ 1 คะแนน รวม 5 คะแนน

3) ให้ผู้เรียนดูภาพแล้วอธิบายภาพเป็นภาษาไทยเป็นประโยคต่อเนื่องกัน ทั้งหมด 5 ข้อ ๆ ละ 3 คะแนน รวม 15 คะแนน ซึ่งมีเกณฑ์การให้คะแนนตาม Rubric ที่กำหนดไว้

เกณฑ์การให้คะแนนการสอบภาษามือไทยขั้นพื้นฐาน

ข้อ	เกณฑ์การประเมิน	3	2	1
1.	ความเข้าใจในเนื้อหา ภาษามือไทยโดยรวม	บรรยายให้เห็นภาพ ได้ชัดเจนครบถ้วน	บรรยายให้เห็นภาพ ได้ชัดเจนเป็นบางส่วน	บรรยายให้เห็นภาพ ได้ไม่ชัดเจน
2.	เนื้อหา	เนื้อหา 5 ประโยค	เนื้อหา 4-3 ประโยค	เนื้อหาต่ำกว่า 1-2 ประโยค
3.	ความต่อเนื่อง	ประโยคต่อเนื่อง	ประโยคไม่ค่อย ต่อเนื่อง	ประโยคไม่ต่อเนื่อง
4.	ความคล่องแคล่วของภาษามือ	คล่องแคล่ว	ติดขัดบ้าง	ติดขัดมาก
5.	ใช้ไวยากรณ์ภาษามือไทย ถูกต้อง (ใช้ท่ามือ ตำแหน่ง การเคลื่อนไหว การพลิกหัน ฝ่ามือและสีหน้าท่าทางได้ ถูกต้องชัดเจน)	ใช้ไวยากรณ์ได้ครบ 5 องค์ประกอบ	ใช้ไวยากรณ์ได้ 3-4 องค์ประกอบ	ใช้ไวยากรณ์ได้ต่ำกว่า 2 องค์ประกอบ

การแปลความหมายของระดับคะแนนเต็ม 60 คะแนน ได้แปลระดับคะแนนจาก
การทำแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษามือไทย จำนวน 2 ชุด ซึ่งมีเกณฑ์การให้คะแนน
ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2545: 50-100)

49-60	หมายถึง	ดีมาก
37-48	หมายถึง	ดี
25-36	หมายถึง	ปานกลาง
13-24	หมายถึง	พอใช้
1-12	หมายถึง	ปรับปรุง

2.3 นำแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นทั้ง 2 ชุด ให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษาพิเศษ ด้านการสอน
บุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ด้านวัดและประเมินผล รวมจำนวน 5 คน เพื่อตรวจสอบ
พิจารณาความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้

2.4 นำผลการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญมาวิเคราะห์คำนวณหาดัชนีหาค่าความสอดคล้อง
IOC (Index of Item Objective Congruence)

2.5 เลือกข้อคำถามในแบบทดสอบที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.60 ขึ้นไป

2.6 นำแบบทดสอบมาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ เพื่อให้เป็นแบบทดสอบที่มีครบสมบูรณ์มากขึ้น และนำมาใช้กับกลุ่มตัวอย่างจริง

3. แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้โดยใช้โปรแกรมการอบรมภาษามือไทยขั้นพื้นฐาน

3.1 ศึกษาแบบวัดความพึงพอใจจากเอกสารและตำราคู่มือแบบวัดความพึงพอใจ

3.2 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับการสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจเพื่อใช้เป็นแนวทางในการสร้างแบบวัดความพึงพอใจของนักศึกษา โดยการใช้โปรแกรมการอบรมภาษามือไทยขั้นพื้นฐาน

3.3 สร้างแบบสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษาโดยการใช้โปรแกรมการอบรมภาษามือไทยขั้นพื้นฐาน จำนวน 20 ข้อ กำหนดลักษณะของแบบวัดความพึงพอใจเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ

3.4 กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนจากการตอบแบบวัดความพึงพอใจของนักศึกษา ดังนี้

เกณฑ์การให้คะแนน

คะแนน	5	หมายถึง	พึงพอใจมากที่สุด
คะแนน	4	หมายถึง	พึงพอใจมาก
คะแนน	3	หมายถึง	พึงพอใจปานกลาง
คะแนน	2	หมายถึง	พึงพอใจน้อย
คะแนน	1	หมายถึง	พึงพอใจน้อยที่สุด

การแปลความหมายของระดับคะแนน ระดับความพึงพอใจ โดยใช้เกณฑ์ ดังนี้
(บุญชม ศรีสะอาด, 2545: 50-100)

เกณฑ์การแปลความหมายค่าเฉลี่ย

คะแนน	4.51-5.00	หมายถึง	พึงพอใจมากที่สุด
คะแนน	3.51-4.50	หมายถึง	พึงพอใจมาก
คะแนน	2.51-3.50	หมายถึง	พึงพอใจปานกลาง
คะแนน	1.51-2.50	หมายถึง	พึงพอใจน้อย
คะแนน	1.00-1.50	หมายถึง	พึงพอใจน้อยที่สุด

3.5 นำแบบสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษาต่อการใช้โปรแกรมการอบรมภาษามือไทย ขั้นพื้นฐาน ให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษาพิเศษ ด้านการสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ด้านวัดและประเมินผล รวมจำนวน 5 คน ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา หากค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC เล็กเฉพาะที่มีค่าความสอดคล้องตั้งแต่ 0.60 ขึ้นไป มาใช้เป็นแบบสอบถาม

3.6 นำแบบสอบถามความพึงพอใจมาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญก่อนนำไปใช้จริง

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการวิจัยเรื่องนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอนดังนี้
ขั้นตอนการทดลองและการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยให้บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ออกหนังสือขออนุญาตประธานโปรแกรมวิชาการศึกษาพิเศษ เพื่อขออนุญาตในการเก็บข้อมูล
2. ผู้วิจัยทำการทดสอบความสามารถในการใช้ภาษามือไทยก่อนเรียน (Pre-test) ด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษามือไทย ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 60 ข้อ เก็บเป็นคะแนนก่อนเรียน
3. ผู้วิจัยดำเนินการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ รวมจำนวน 15 แผน เวลา 30 ชั่วโมง

ตาราง 3 แสดงปฏิทินในการเก็บรวบรวมข้อมูล

วัน เดือน ปี	เนื้อหา/กิจกรรม
20/4/2558	ทดสอบก่อนเรียน
21/4/2558	การเตรียมความพร้อมในการเรียนภาษามือ
22/4/2558	การแนะนำตัวและการทักทายการสะกดนิ้วมือไทย
23/4/2558	คำศัพท์และการสื่อสารเป็นประโยคในชีวิตประจำวันที่เกี่ยวข้องกับรูปร่าง ขนาด สี
24/4/2558	คำศัพท์และการสื่อสารเป็นประโยคในชีวิตประจำวันที่เกี่ยวข้องกับตำแหน่ง และอุปกรณ์การเรียน
25/4/2558	คำศัพท์และการสื่อสารเป็นประโยคที่เกี่ยวข้องกับตัวเลข จำนวน ลำดับที่ คำศัพท์และการสื่อสารเป็นประโยคในชีวิตประจำวันที่เกี่ยวข้องกับเงิน
26/4/2558	คำศัพท์และการสื่อสารเป็นประโยคในชีวิตประจำวันที่เกี่ยวข้องกับเวลา คำศัพท์และการสื่อสารเป็นประโยคในชีวิตประจำวันที่เกี่ยวข้องกับวัน เดือน ปี
27/4/2558	คำศัพท์และการสื่อสารเป็นประโยคในชีวิตประจำวันที่เกี่ยวข้องกับครอบครัว

ตาราง 3 (ต่อ)

วัน เดือน ปี	เนื้อหา/กิจกรรม
28/4/2558	คำศัพท์และการสื่อสารเป็นประโยชน์ในชีวิตประจำวันเกี่ยวกับเครื่องแต่งกาย
29/4/2558	คำศัพท์และการสื่อสารเป็นประโยชน์เกี่ยวกับผลไม้
30/5/2558	คำศัพท์และการสื่อสารเป็นประโยชน์ในชีวิตประจำวันเกี่ยวกับสัตว์
1/5/2558	คำศัพท์และการสื่อสารเป็นประโยชน์ในชีวิตประจำวันเกี่ยวกับสถานที่
2/5/2558	คำศัพท์และการสื่อสารเป็นประโยชน์ในชีวิตประจำวันเกี่ยวกับยานพาหนะ
3/5/2558	คำศัพท์และการสื่อสารเป็นประโยชน์ในชีวิตประจำวันเกี่ยวกับแผนที่ประเทศไทย
ทดสอบหลังเรียน	

4. เมื่อสอนครบตามแผนการจัดการเรียนรู้ในการใช้โปรแกรมการอบรมภาษาไทยมือไทย ภาษามือขั้นพื้นฐาน แล้วทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทยมือไทยกับกลุ่มทดลอง หลังทดลอง โดยใช้แบบสอบชุดเดิมที่ใช้ทดสอบก่อนเรียนเก็บเป็นคะแนนหลังเรียน

5. ให้นักศึกษาตอบแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการเรียน โดยใช้โปรแกรมการอบรม ภาษามือไทยขั้นพื้นฐาน

6. นำคะแนนจากการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนรวมทั้งคะแนนจากการตอบแบบสอบถาม ความพึงพอใจของนักศึกษามาวิเคราะห์ โดยใช้วิธีการทางสถิติทดสอบสมมติฐาน

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยเรื่องนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. การศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาโปรแกรมวิชาการศึกษาพิเศษ โดยการใช้โปรแกรมการอบรมภาษาไทยขั้นพื้นฐาน โดยใช้สถิติบรรยายได้แก่ ค่ามัธยฐาน (Median) ค่าพิสัยควอไทล์ (Inter-Quartile Range)

2. การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาก่อนและหลังการใช้ โปรแกรมการอบรมภาษาไทยขั้นพื้นฐาน วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิตินอนพาราเมตริกทดสอบแบบ The Wilcoxon Matched Pairs Signed-Ranks Test

3. การศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาต่อการใช้โปรแกรมการอบรมภาษาไทยมือไทย ภาษามือขั้นพื้นฐาน ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ผลการวิจัยข้อมูล

การวิจัยเรื่องนี้ผู้วิจัยได้นำสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล มีดังนี้

1. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์คุณภาพของเครื่องมือ

1.1 ค่าดัชนีความสอดคล้องจากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ (IOC) ของแบบทดสอบใช้สูตรคำนวณ ดังนี้ (ถ้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2543: 248-249)

$$IOC = \frac{\sum R}{n}$$

เมื่อ IOC คือ ดัชนีความสอดคล้อง
 $\sum R$ คือ ผลรวมของการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ
 N คือ จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

2. หาค่าสถิติพื้นฐานในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่

2.1 ค่ามัธยฐาน (Median) โดยมีสูตร ดังนี้ (นิภา ศรีไพโรจน์, 2533: 56)

$$Mdn = \frac{X_N + 1}{2}$$

เมื่อ Mdn แทน มัธยฐาน หรือ ค่ากลาง
 X แทน จำนวนคะแนนหรือข้อมูลที่เป็นเลขคู่
 $\frac{X_N}{2}$ แทน คะแนนตัวที่ $\frac{N}{2}$
 $\frac{X_N + 1}{2}$ แทน คะแนนตัวที่ $\frac{N}{2} + 1$

2.2 ค่าพิสัยควอไทล์ (Inter-Quartile Range) โดยใช้สูตร (ยูทงพงษ์ กัวยวรรณ์, 2543: 152)

$$IQR = Q_3 - Q_1$$

เมื่อ Q_3 แทน ค่าของข้อมูลที่แสดงให้ทราบว่า มี 75% หรือ $\frac{3}{4}$ ของข้อมูลที่มีค่าต่ำกว่าหรือเท่ากับค่าที่ใช้ในสูตร

Q_1 แทน ค่าของข้อมูลที่แสดงให้ทราบว่า มี 25% หรือ $\frac{1}{4}$ ของข้อมูลที่มีค่าต่ำกว่าหรือเท่ากับค่าที่ใช้สูตร

$\frac{N}{4}$ แทน จำนวนข้อมูล

3. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมุติฐาน

โดยเปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังการใช้โปรแกรมการอบรมภาษามือขั้นพื้นฐาน โดยใช้สถิตินอนพารามตริกทดสอบของวิลคอกซัน (Wilcoxon Matched-Pairs Signed-Ranks Test) (นิภา ศรีไพโรจน์, 2533: 93)

$$D = Y - X$$

เมื่อ D แทน ความแตกต่างระหว่างคะแนน X และ Y ก่อนและหลังการทดลอง
 X แทน คะแนนจากการทดสอบก่อนเรียน
 Y แทน คะแนนจากการทดสอบหลังเรียน

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง การศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาโปรแกรมวิชาการศึกษาศึกษาพิเศษ โดยการใช้โปรแกรมการอบรมภาษาไทยขั้นพื้นฐาน ผู้วิจัยเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการทดลองและแปลผลความหมายจากผลการวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกัน ผู้วิจัยจึงกำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

Mdn	แทน	มัธยฐานหรือค่ากลาง
IQR	แทน	ค่าพิสัยควอไทล์
\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ย
S.D.	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
**	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
T	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาในการทดสอบของ Wilcoxon Match Pairs Signed-Ranks Test

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 การศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาโปรแกรมวิชาการศึกษาศึกษาพิเศษ โดยการใช้โปรแกรมการอบรมภาษาไทยขั้นพื้นฐาน

ตอนที่ 2 การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาโปรแกรมวิชาการศึกษาศึกษาพิเศษ ก่อนและหลังการสอน โดยใช้โปรแกรมการอบรมภาษาไทยขั้นพื้นฐาน

ตอนที่ 3 การศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาโปรแกรมวิชาการศึกษาศึกษาพิเศษต่อโปรแกรมการอบรมภาษาไทยขั้นพื้นฐาน

1. ตอนที่ 1 การศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาโปรแกรมวิชาการศึกษาพิเศษ โดยการใช้โปรแกรมการอบรมภาษาไทยขั้นพื้นฐาน มีรายละเอียดดังนี้

ตาราง 4 จำนวนคะแนน ค่ามัธยฐาน และค่าพิสัยควอไทล์ความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาโปรแกรมวิชาการศึกษาพิเศษ โดยการใช้โปรแกรมการอบรมภาษาไทยขั้นพื้นฐาน

คนที่	คะแนนก่อนเรียน (คะแนนเต็ม 60 คะแนน)	ระดับ	คะแนนหลังเรียน (คะแนนเต็ม 60 คะแนน)	ระดับ
1	21	พอใช้	49	ดีมาก
2	39	ดี	54	ดีมาก
3	32	ปานกลาง	50	ดีมาก
4	34	ปานกลาง	51	ดีมาก
5	32	ปานกลาง	53	ดีมาก
6	36	ปานกลาง	51	ดีมาก
7	23	พอใช้	49	ดีมาก
8	23	พอใช้	44	ดี
9	34	ปานกลาง	53	ดีมาก
10	30	ปานกลาง	48	ดี
11	36	ปานกลาง	53	ดีมาก
12	30	ปานกลาง	50	ดีมาก
13	31	ปานกลาง	48	ดี
14	28	ปานกลาง	53	ดีมาก
Mdn	31.5	ปานกลาง	50.5	ดีมาก
IQR	10.5		4.25	

จากตาราง 4 แสดงว่าความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาโปรแกรมวิชาการศึกษาพิเศษ ก่อนการใช้โปรแกรมการอบรมภาษาไทยขั้นพื้นฐาน มีคะแนนระหว่าง 21 ถึง 39 คะแนน ค่ามัธยฐานเท่ากับ 31.5 และค่าพิสัยควอไทล์เท่ากับ 10.5 มีความสามารถอยู่ในระดับปานกลาง และความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาโปรแกรมวิชาการศึกษาพิเศษ หลังจากการใช้โปรแกรมการอบรมภาษาไทยขั้นพื้นฐาน มีคะแนนระหว่าง 44 ถึง 54 คะแนน ค่ามัธยฐานเท่ากับ 50.5 และค่าพิสัยควอไทล์เท่ากับ 4.25 มีความสามารถอยู่ในระดับดีมาก

2. ตอนที่ 2 การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษามือไทยของนักศึกษาโปรแกรมวิชาการศึกษาศึกษาพิเศษ ก่อนและหลังการสอนโดยใช้โปรแกรมการอบรมภาษามือไทยขั้นพื้นฐาน ปรากฏผลดังแสดงในตาราง 5

ตาราง 5 การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษามือไทยของนักศึกษาโปรแกรมวิชาการศึกษาศึกษาพิเศษ ก่อนและหลังการสอนโดยใช้โปรแกรมการอบรมภาษามือไทยขั้นพื้นฐาน

คนที่	คะแนน		ผลต่างของ คะแนน D = Y-X	ลำดับที่ ความแตกต่าง	ลำดับที่ตามเครื่องหมาย	
	ก่อนเรียน (X) (60)	หลังเรียน (Y) (60)			บวก	ลบ
1	21	49	28	14	14	-
2	39	54	15	1.5	1.5	-
3	32	50	18	6.5	6.5	-
4	34	51	17	4	4	-
5	32	53	21	10.5	10.5	-
6	36	51	15	1.5	1.5	-
7	23	49	26	13	13	-
8	23	44	21	10.5	10.5	-
9	34	53	19	8	8	-
10	30	48	18	6.5	6.5	-
11	36	53	17	4	4	-
12	30	50	20	9	9	-
13	31	48	17	4	4	-
14	28	53	25	12	12	-
T+ = 105					T- = 0 **	

จากตาราง 5 พบว่า ความสามารถในการใช้ภาษามือไทยของนักศึกษาโปรแกรมวิชาการศึกษาศึกษาพิเศษ หลังการใช้โปรแกรมการอบรมภาษามือไทยขั้นพื้นฐาน สูงกว่าก่อนการสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. ตอนที่ 3 การศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาโปรแกรมวิชาการศึกษาพิเศษต่อโปรแกรมการอบรมภาษาไทยขั้นพื้นฐาน

ตาราง 6 ความพึงพอใจของนักศึกษาโปรแกรมวิชาการศึกษาพิเศษต่อการใช้โปรแกรมการอบรมภาษาไทยขั้นพื้นฐาน

ข้อที่	รายการประเมิน	\bar{X}	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
1.	ด้านเนื้อหา			
1.1	ความน่าสนใจของเนื้อหา	4.78	0.42	มากที่สุด
1.2	ความเหมาะสมของเนื้อหา	4.71	0.46	มากที่สุด
1.3	คุณภาพของเนื้อหาและความชัดเจน	4.64	0.49	มากที่สุด
1.4	ปริมาณของเนื้อหาที่จัดให้	4.50	0.65	มาก
1.5	ความมีประโยชน์ต่องานในอนาคต	4.92	0.26	มากที่สุด
	รวมด้านเนื้อหา	4.71	0.25	มากที่สุด
2.	ด้านผู้สอนภาษาไทย			
2.1	ความพร้อมด้านวิชาการ	4.71	0.46	มากที่สุด
2.2	มีการลำดับและเชื่อมโยงเนื้อหา	4.78	0.42	มากที่สุด
2.3	การบริหารเวลาในชั้นเรียน	4.50	0.51	มาก
2.4	จัดโอกาสให้แลกเปลี่ยนความรู้ระหว่างเรียน	4.78	0.42	มากที่สุด
2.5	การเอาใจใส่ต่อการการสอน	4.92	0.26	มากที่สุด
	รวมด้านผู้สอนภาษาไทย	4.74	0.27	มากที่สุด
3.	ด้านงานที่ให้ทำและกิจกรรมการเรียนรู้			
3.1	มีเหตุผลและสาระเหมาะสม	4.71	0.46	มากที่สุด
3.2	ปริมาณงานที่ให้เหมาะสม	4.50	0.51	มาก
3.3	กิจกรรมการเรียนรู้ให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วม	4.92	0.26	มากที่สุด
3.4	กิจกรรมการเรียนรู้ช่วยให้ผู้เรียนความถนัด และ ความสนใจของตนเอง	4.92	0.26	มากที่สุด
3.5	ผู้เรียนได้รับความรู้เพิ่มเติมมากขึ้นจาก กิจกรรมการเรียนรู้	4.85	0.36	มากที่สุด
	รวมด้านงานที่ให้ทำและกิจกรรมการเรียนรู้	4.78	0.19	มากที่สุด

ตาราง 6 (ต่อ)

ข้อที่	รายการประเมิน	\bar{X}	S.D.	ระดับ ความพึงพอใจ
4.	ด้านเอกสารและสื่อประกอบ			
4.1	ปริมาณที่ให้ความเหมาะสม	4.50	0.51	มาก
4.2	แบบฝึกมีความหลากหลายสีสันสวยงาม	4.64	0.49	มากที่สุด
4.3	แบบฝึกมีความหลากหลายน่าสนใจ	4.64	0.49	มากที่สุด
4.4	สื่อประกอบการสอนเหมาะสม	4.78	0.42	มากที่สุด
4.5	เป็นประโยชน์ต่อการศึกษาในโปรแกรมอบรมภาษา มือไทยขั้นพื้นฐานนี้	4.85	0.36	มากที่สุด
	รวมด้านเอกสารและสื่อประกอบ	4.68	0.32	มากที่สุด
	เฉลี่ย	4.73	0.22	มากที่สุด

จากตาราง 6 แสดงว่าความพึงพอใจของนักศึกษาโปรแกรมวิชาการศึกษาศึกษาพิเศษต่อการใช้โปรแกรมการอบรมภาษามือไทยขั้นพื้นฐานโดยภาพรวมมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.73$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า

1) ด้านเนื้อหาโดยภาพรวมมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.71$) โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ความมีประโยชน์ต่องานในอนาคต ($\bar{x} = 4.92$) และข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ ปริมาณของเนื้อหาที่จัดให้ ($\bar{x} = 4.50$)

2) ด้านผู้สอนภาษามือไทยโดยภาพรวมมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.74$) โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ การเอาใจใส่ต่อการกระการสอน ($\bar{x} = 4.92$) และข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ การบริหารเวลาในชั้นเรียน ($\bar{x} = 4.50$)

3) ด้านงานที่ให้ทำและกิจกรรมการเรียนรู้โดยภาพรวมมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.78$) โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ กิจกรรมการเรียนรู้ให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมและ กิจกรรมการเรียนรู้ช่วยให้ผู้เรียนมีความถนัด และความสนใจของตนเอง ($\bar{x} = 4.92$) และข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ ปริมาณงานที่ให้เหมาะสม ($\bar{x} = 4.50$)

4) ด้านเอกสารและสื่อประกอบโดยภาพรวมมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.68$) โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ เป็นประโยชน์ต่อการศึกษาในโปรแกรมการอบรมภาษามือไทยขั้นพื้นฐานนี้ ($\bar{x} = 4.85$) และข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ ปริมาณที่ให้ความเหมาะสม ($\bar{x} = 4.50$)

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การศึกษาความสามารถในการใช้ภาษามือไทยของนักศึกษาโปรแกรมวิชาการศึกษาศึกษาพิเศษ โดยการใช้โปรแกรมการอบรมภาษามือไทยขั้นพื้นฐาน สรุปมีการอภิปรายผล และข้อเสนอแนะ ดังนี้

สรุป

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาความสามารถในการใช้ภาษามือไทยของนักศึกษาโปรแกรมวิชาการศึกษาศึกษาพิเศษ โดยการใช้โปรแกรมการอบรมภาษามือไทยขั้นพื้นฐาน
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษามือไทยของนักศึกษาโปรแกรมวิชาการศึกษาศึกษาพิเศษ ก่อนและหลังการสอนโดยใช้โปรแกรมการอบรมภาษามือไทยขั้นพื้นฐาน
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาโปรแกรมวิชาการศึกษาศึกษาพิเศษต่อโปรแกรมการอบรมภาษามือไทยขั้นพื้นฐาน

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ประชากรเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 4 โปรแกรมวิชา/ภาควิชาการศึกษาศึกษาพิเศษ คณะครุศาสตร์/ศึกษาศาสตร์ในสถาบันอุดมศึกษา ที่จะต้องออกไปฝึกประสบการณ์ในโรงเรียนที่มีการจัดการศึกษาสำหรับบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ในปีการศึกษาถัดไป และกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 4 โปรแกรมวิชาการศึกษาศึกษาพิเศษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ซึ่งกำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 ที่จะต้องฝึกประสบการณ์ในโรงเรียนที่มีการจัดการศึกษาสำหรับบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จำนวน 14 คน โดยเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้โปรแกรมการอบรมภาษามือไทย ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 15 แผน เวลา 30 ชั่วโมง แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษามือไทย ก่อนและหลังเรียน จำนวน 2 ชุด คือ การรับรู้เข้าใจภาษามือไทยที่เมื่อแสดงท่าภาษามือไทย ผู้เรียนสามารถบอกความหมายได้ถูกต้อง และการใช้ภาษามือไทยที่เมื่อผู้เรียนสามารถแสดงท่าภาษามือไทยได้ถูกต้อง และแบบสอบถามความพึงพอใจต่อโปรแกรมการอบรมภาษามือไทยขั้นพื้นฐาน จำนวน 1 ฉบับ

ผลการวิจัยพบว่า 1) ความสามารถในการใช้ภาษามือไทยของนักศึกษาโปรแกรมวิชาการศึกษาศึกษาพิเศษ หลังการใช้โปรแกรมการอบรมภาษามือไทยขั้นพื้นฐานอยู่ในระดับดีมาก 2) ความสามารถในการใช้ภาษามือไทยของนักศึกษาโปรแกรมวิชาการศึกษาศึกษาพิเศษหลังการสอนโดยใช้โปรแกรมการอบรมภาษามือไทยขั้นพื้นฐานสูงกว่าก่อนการสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ 3) ความพึงพอใจของนักศึกษาโปรแกรมวิชาการศึกษาศึกษาพิเศษต่อการใช้โปรแกรมการอบรมภาษามือไทยขั้นพื้นฐานอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.73$)

อภิปรายผล

การวิจัยเรื่อง การศึกษาความสามารถในการใช้ภาษามือไทยของนักศึกษาโปรแกรมวิชาการศึกษาศึกษาพิเศษ โดยการใช้โปรแกรมการอบรมภาษามือไทยขั้นพื้นฐาน ผู้วิจัยขออภิปรายผลได้ดังนี้

1. ความสามารถในการใช้ภาษามือไทยของนักศึกษาโปรแกรมวิชาการศึกษาศึกษาพิเศษหลังการใช้โปรแกรมการอบรมภาษามือไทยขั้นพื้นฐานอยู่ในระดับดีมาก อาจเนื่องจากโปรแกรมการอบรมภาษามือไทยขั้นพื้นฐานมีกระบวนการสอนโดยการสาธิตการสื่อสารด้วยภาษามือไทย โดยผู้สอนสื่อสารด้วยภาษามือไทยอย่างถูกต้องและคล่องแคล่ว ทำให้นักศึกษาได้เห็นตัวอย่างที่ดี สามารถเรียนรู้การสื่อสารด้วยภาษามือไทยในลักษณะที่ถูกต้องได้ ยิ่งไปกว่านั้น โปรแกรมการอบรมภาษามือไทยขั้นพื้นฐานได้รับการปรับปรุงโดยใช้ข้อมูลของหนังสือ Signing naturally ของ Ella Mae Lentz , Ken Mikos, & Cheri Smith และหนังสือ My ASL Book ของ Don Bangs ซึ่งมีวิธีการจัดลำดับเนื้อหาอย่างสอดคล้องและเหมาะสมเป็นระบบ โดยเริ่มจากการสอนการสะกดนิ้วมือไทยก่อน จากนั้นสอนคำศัพท์และได้เห็นภาพไปด้วยกัน ซึ่งจะช่วยให้นักศึกษาทราบที่มาของรากศัพท์ภาษามือ สามารถจำคำศัพท์ภาษามือตลอดจนมีความเข้าใจในเนื้อหาตามลำดับมากขึ้น

นอกจากนี้ ความสามารถในการใช้ภาษามือไทยของนักศึกษาโปรแกรมวิชาการศึกษาศึกษาพิเศษ โดยการใช้โปรแกรมการอบรมภาษามือไทยขั้นพื้นฐานอยู่ในระดับดีมาก ที่เป็นเช่นนี้เนื่องจากภาษามือเป็นภาษาที่แสดงออกด้วยท่าทางอย่างเต็มที่ มีการสร้างคำขึ้นมาทั้งจากรากฐานศัพท์ที่มาจากธรรมชาติ จากวัฒนธรรมของแต่ละพื้นที่ จะได้เรียนรู้การแสดงความรู้สึกทางสีหน้า สายตา และท่าทางประกอบด้วย ซึ่งสอดคล้องกับสมาคมคนหูหนวกแห่งประเทศไทย (2551: 11) ที่ได้อธิบายว่า ภาษามือที่ดีเป็นการทำท่ามือที่เปลี่ยนท่ามือไปตามองค์ประกอบของภาษามือ คือ ท่ามือ การหันมือหรือพลิกฝ่ามือ ตำแหน่ง การเคลื่อนไหวของลำตัว จังหวะการทำท่ามือนั้น จะต้องสอดคล้องไปในทิศทางเดียวกันกับการแสดงออกทางสีหน้าของผู้ใช้ภาษามือ ดังนั้นการทำท่ามือออกมาได้ถูกต้องก็คือการออกเสียงที่ถูกต้องในภาษาพูด ซึ่งจะทำให้การสื่อสารเกิดประสิทธิภาพสูงสุด สำหรับโปรแกรม

การอบรมภาษามือไทยขั้นพื้นฐานนี้เป็นโปรแกรมที่เกิดจากการปรับปรุงกระบวนการจัดการเรียนการสอนมาจากการสอนภาษามือไทยขั้นพื้นฐานของวิทยาลัยราชสุดา โดยมีการออกแบบเพิ่มเติมให้สอดคล้องกับความต้องการและความสามารถพื้นฐานของผู้เรียน โดยเริ่มตั้งแต่การใช้วีดิทัศน์ในการสอนการสะกดนิ้วมือ ซึ่งทำให้นักศึกษาเข้าใจ เห็นรูปแบบการเคลื่อนไหวของนิ้วมือได้ดีกว่าการสอนด้วยภาพเพียงอย่างเดียว สอดคล้องกับ อุดลย์ ภูเจริญ (2550) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่ได้รับการสอนโดยใช้วีดิทัศน์ประกอบภาษามือและการสะกดนิ้วมือ ผลการวิจัยพบว่า 1) วีดิทัศน์ประกอบภาษามือและการสะกดนิ้วมือวิชาวิทยาศาสตร์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เรื่อง โครงสร้างของพืช มีประสิทธิภาพ 95.84/97.47 สูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้ คือ 80/80 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน โดยค่าคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนคิดเป็นร้อยละ 97.77 สูงกว่าค่าคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนคิดเป็นร้อยละ 45.46 และ 3) นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีความพึงพอใจ มีความเข้าใจในภาษามือ การสะกดนิ้วมือ และการเขียนคำศัพท์เรื่อง โครงสร้างของพืช จากการเรียนโดยใช้วีดิทัศน์ประกอบภาษามือและการสะกดนิ้วมืออยู่ในระดับดี

2. ความสามารถในการใช้ภาษามือไทยของนักศึกษาโปรแกรมวิชาการศึกษาศึกษาพิเศษหลังการสอนโดยใช้โปรแกรมการอบรมภาษามือไทยขั้นพื้นฐานสูงกว่าก่อนการสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งการที่ผลการวิจัยครั้งนี้เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเนื่องจากเหตุผลหลายประการ

2.1 การสอนโดยใช้โปรแกรมการอบรมภาษามือไทยขั้นพื้นฐาน มีลำดับขั้นการสอนจากง่ายไปสู่ยาก เรียนรู้จากรูปธรรมสู่นามธรรม โดยโปรแกรมฯ นี้ ผู้สอนอธิบายด้วยภาษามือไทยเพื่อสร้างความรู้ ความเข้าใจให้แก่ผู้เรียนก่อน และผู้สอนใช้ภาษามือไทยตลอดเวลาที่ทำการสอนทำให้นักศึกษาได้มีโอกาสเห็นตัวอย่างจริงมากพอจนเกิดความเข้าใจ และเห็นตัวอย่างของการใช้คำศัพท์ที่เป็นภาษามือที่ถูกต้อง นอกจากนี้มีสื่อทั้งที่เป็นของจริงและวีดิทัศน์ ในการเรียนรู้ภาษามือได้ดีนั้นจำเป็นต้องมีสื่อที่ช่วยในการเรียนรู้ให้ผู้เรียนได้เข้าใจมากขึ้น รวมถึงสามารถทบทวนความรู้ด้วยตนเองได้ สื่อวีดิทัศน์การสะกดนิ้วมือไทยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และสื่อวีดิทัศน์ที่เป็นสถานการณ์ในการสนทนา โดยใช้ภาษามือของผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ซึ่งวีดิทัศน์ช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้การเคลื่อนไหวของท่ามือในลักษณะและทิศทางที่ถูกต้องแล้ว การที่นักศึกษาซึ่งเป็นผู้เรียนได้เห็นตัวอย่างการใช้ภาษามือที่เป็นธรรมชาติในสถานการณ์ต่าง ๆ จากวีดิทัศน์ ช่วยทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ชัดเจนและรวดเร็วขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ธนพร กิจสุทธิ (2553: 2) ที่ได้นำวีดิทัศน์มาใช้ในการสอนและทำให้กลุ่มตัวอย่างเรียนรู้ได้เร็วขึ้น

2.2 การช่วยให้นักศึกษาสามารถใช้ภาษามือไทยได้อย่างคล่องแคล่วนั้น จำเป็นต้องได้รับการฝึกอย่างมากและหลากหลายวิธี แบบฝึกหัดในโปรแกรมการใช้ภาษามือไทยขั้นพื้นฐานนอกจากจะเป็นสื่อการเรียนรู้หนึ่งที่จะช่วยให้เกิดการเรียนรู้แล้ว ยังเป็นเครื่องมือวัดผลและประเมินผล การเรียนอีกด้วย การที่ผู้เรียน ได้มีโอกาสในการทำแบบฝึกหัดต่าง ๆ มากขึ้น ทำให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะที่ได้เรียนไปแล้วให้มีความชำนาญยิ่งขึ้น เนื่องจากแบบฝึกหัดเป็นสิ่งสำคัญในการเรียนการสอน เพราะต้องใช้แบบฝึกหัดในการฝึกฝนทักษะเนื้อหาที่เรียนไปแล้วให้ยังคงอยู่ไม่เสื่อมถอยไป (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2537: 146) สอดคล้องกับ อภรณ์ ใจเที่ยง (2553: 74) อธิบายว่า จัดกิจกรรมให้มีลำดับขั้นตอน เพื่อผู้เรียนได้เกิดความรู้ความเข้าใจอย่างต่อเนื่องไม่สับสน และสามารถโยงความสัมพันธ์ของเนื้อหาที่เรียน ได้ การจัดลำดับขั้นตอนควรเริ่มจากง่ายไปถึงยาก รูปธรรมไปถึงนามธรรม โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล ความพร้อม กระบวนการเรียนรู้ เป้าหมายการเรียนรู้ โดยการฝึกฝนการเรียนรู้ โดยการลงมือกระทำด้วยตนเอง เพื่อให้ผู้เรียนมีความสนใจและเกิดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ในการวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้นำแบบฝึกหัดจากหลักสูตรการใช้ภาษามือแบบเบ็ดเสร็จขั้นพื้นฐาน (สถาบันส่งเสริมมาตรฐานการศึกษานอกโรงเรียน กรมการศึกษานอกโรงเรียน กระทรวงศึกษาธิการ, 2541 มาปรับใช้ให้เหมาะกับเนื้อหาที่สอน ซึ่งจะทำให้โปรแกรมการอบรมภาษามือไทยขั้นพื้นฐานมีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ทำให้นักศึกษาเรียนรู้อย่างสนุกสนานและเกิดการเรียนรู้โดยการทำแบบฝึกหัด ใบบาน จากเหตุผลทำให้นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

2.3 การช่วยให้นักศึกษาสามารถเรียนรู้การใช้ภาษามือไทยได้อย่างคล่องแคล่ว ก่อนการเรียน จำเป็นต้องมีการสร้างความตระหนักถึงความบกพร่องก็เป็นวิธีการอย่างหนึ่งที่จะช่วยให้บุคคลที่ไม่มีความบกพร่องได้เกิดการยอมรับและเข้าใจบุคคลที่มีความบกพร่องได้มากขึ้น การวิจัยนี้ได้จัดสถานการณ์ให้นักศึกษาอยู่ในสภาพที่คล้ายกับบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เพื่อให้นักศึกษาได้เรียนรู้และเข้าใจบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินด้วยตนเอง ซึ่งทำให้นักศึกษาพยายามใช้ภาษามือในการสื่อสารมากขึ้น แนวคิดนี้สอดคล้องกับ กุลยา ก่อสุวรรณ (2549) ที่กล่าวว่าในการออกแบบโปรแกรมการอบรมที่มีประสิทธิภาพนั้น ผู้ออกแบบจะต้องมีการพิจารณาถึงปัจจัยและขั้นตอนต่าง ๆ อย่างรอบคอบ โดยการพัฒนาทักษะ การฝึกอบรมควรเน้นการฝึกปฏิบัติเป็นสำคัญ ซึ่งอาจเป็นการฝึกหัดร่วม การฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง มีการสังเกตการณ์ในสถานการณ์จริง หรือการทดลองปฏิบัติ

3. นักศึกษามีความพึงพอใจของการใช้โปรแกรมการอบรมภาษามือไทยขั้นพื้นฐาน โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด และองค์ประกอบของโปรแกรมฯ ทุกด้าน ได้แก่ ด้านเนื้อหา ด้านผู้สอน ด้านงานที่ให้ทำและกิจกรรมการเรียนรู้ และด้านเอกสารและสื่อประกอบ มีคะแนนอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.73$) ทั้งนี้เนื่องมาจาก

การจัดให้นักศึกษาเรียนได้มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมตามเนื้อหาที่ได้กำหนดไว้ในกรอบแนวคิด กระบวนการสอน เริ่มตั้งแต่การนำเข้าสู่บทเรียน การสอนเนื้อหา การสาธิต การฝึกปฏิบัติ และมีกิจกรรมต่าง ๆ ประกอบด้วย เช่น ปรบมือตามจังหวะ เล่นเกม ร้องเพลง ทายปริศนา เล่าประสบการณ์ ให้แสดงท่าทาง สนทนาซักถาม ส่งผลให้นักศึกษาเกิดความสุข สนุกสนาน เพลิดเพลิน ไม่เครียดในการเรียนรู้ นักศึกษามีความสุขในการเรียนรู้โดยไม่รู้ตัวซึ่งสอดคล้องกับคำอธิบายของ พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา (2542: 149-150) เกี่ยวกับปัจจัยต่าง ๆ ที่ทำให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพ และผู้เรียนเกิดความพึงพอใจว่า การที่ผู้สอนได้ศึกษาความต้องการของผู้เรียน และจัดเนื้อหาวิชาให้สนองความต้องการของผู้เรียน เนื้อหาที่สอนควรเกี่ยวข้องกับชีวิตจริงและมีความหมายสำหรับผู้เรียน มีวิธีการนำเข้าสู่บทเรียน เพื่อดึงความสนใจและแรงใจให้ผู้เรียนทราบถึงจุดมุ่งหมายของการเรียนรู้ แนะนำให้ผู้เรียนฝึกหรือทำงานอย่างมีเป้าหมาย จะกระทำด้วยความตั้งใจ จัดบรรยากาศของการเรียนการสอน ควรมีการโต้ถาม มีการอภิปรายและทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มย่อย เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้นตลอดจนการใช้การทดสอบ การทดสอบจะเป็นเครื่องกระตุ้นให้ผู้เรียนตื่นตัว เตรียมพร้อม และเอาใจใส่ต่อการเรียนรู้ตลอดเวลา แรงผลการสอนให้ผู้เรียนทราบอย่างทันท่วงที เพื่อให้ผู้เรียนได้ทราบว่าสิ่งที่เรียนรู้ไปนั้นมีความเข้าใจมากน้อยเพียงใด และมีข้อบกพร่องที่จำเป็นต้องปรับปรุงแก้ไขหรือปัจจัยต่าง ๆ เหล่านี้ ช่วยทำให้นักศึกษาในงานวิจัยนี้เกิดความรู้สึกพึงพอใจกับสิ่งที่ได้เรียน ประกอบกับนักศึกษามองเห็นถึงประโยชน์ของการเรียนภาษามือนี้จริง เพราะจำเป็นจะต้องนำไปใช้ในการฝึกประสบการณ์กับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจริง ทำให้นักศึกษามีความตั้งใจเรียน และพึงพอใจกับโปรแกรมการสอนภาษามือไทยขั้นพื้นฐานในระดับมากที่สุด

นอกจากนี้ Bloom (1976: 72-74) อธิบายคล้าย ๆ กันว่า การสร้างความพึงพอใจในการจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนนั้นต้องขึ้นอยู่กับความสนใจของเขา หากผู้เรียนได้ทำกิจกรรมที่ต้องการหรือที่เขาสนใจ ผู้เรียนก็จะเกิดความกระตือรือร้นและมั่นใจในการเรียน การมีความกระตือรือร้นและความสนใจเมื่อเริ่มเรียนจะทำให้ผู้เรียนเรียนได้เร็วและประสบความสำเร็จสูง โปรแกรมการอบรมภาษามือไทยขั้นพื้นฐานสำหรับนักศึกษา โปรแกรมวิชาการศึกษาพิเศษ เป็นโปรแกรมที่มีการจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนมีความสนใจ เกิดความกระตือรือร้นในการเรียน เนื่องจากมีการฝึกปฏิบัติอย่างต่อเนื่อง ทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจและสามารถไปใช้ได้อย่างถูกต้อง

ข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การศึกษาความสามารถในการใช้ภาษามือไทยของนักศึกษาโปรแกรมวิชาการศึกษาศึกษาพิเศษ โดยการใช้โปรแกรมการอบรมภาษามือไทยขั้นพื้นฐาน ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

จากการวิจัยเรื่อง ความสามารถในการใช้ภาษามือไทยของนักศึกษาโปรแกรมวิชาการศึกษาศึกษาพิเศษ โดยการใช้โปรแกรมการอบรมภาษามือไทยขั้นพื้นฐาน ผู้วิจัยพบว่า การจะให้ นักศึกษามีพัฒนาการเรียนรู้และประสบผลสำเร็จได้ดี ต้องประกอบด้วยสิ่งดังนี้

1.1 ผู้ที่รับการอบรมใน โปรแกรมการอบรมภาษามือไทยขั้นพื้นฐาน ควรเป็นผู้ที่มีความจำเป็นในการใช้ภาษามือจริง เพราะหลังจากได้ผ่านการอบรมแล้ว ผู้รับการอบรมควรมีการนำไปใช้ทันที เนื่องจากทักษะการใช้ภาษามือเป็นทักษะที่ต้องใช้บ่อยเพื่อให้เกิดความชำนาญ หากปล่อยทิ้งไว้โดยไม่มีโอกาสได้ใช้ ก็จะทำให้ผู้ที่ได้รับการอบรมลืมทักษะเหล่านี้ไปได้

1.2 การสื่อสาร โดยทั่วไป เมื่อมีการสื่อสาร โดยการพูด ผู้พูดจะสื่อสารทั้งด้วยคำพูดและแสดงความรู้สึกของผู้พูดด้วยสีหน้า แววตาเสมอ แต่การสื่อสารด้วยภาษามือนั้น บางครั้งไม่มีคำศัพท์ในภาษามือให้สื่อสาร ผู้สนทนาจำเป็นต้องแสดงความรู้สึก หรือคำถามโดยการแสดงออกทางสีหน้า สายตา ประกอบกับการสื่อสารด้วยภาษามือเสมอ ดังนั้น หากการสื่อสารด้วยภาษามือของนักศึกษาที่มีการได้ยินปกติได้รับการตรวจสอบจากผู้สอนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินด้วย ก็จะทำให้การใช้ภาษามือนั้นเหมาะสม เข้าใจได้มากยิ่งขึ้น

1.3 การเรียนรู้ภาษามือไทยที่ดีจะต้องมีกระบวนการที่ถูกต้อง เพราะภาษามือเป็นภาษาที่แสดงออกด้วยท่าทางอย่างเต็มที่ มีการสร้างคำขึ้นใหม่มาทั้งจากรากฐานศัพท์ที่มาจากธรรมชาติ แตกต่างตามท้องถิ่น และลักษณะของภาษามือจะมีการแสดงความรู้สึกทางสีหน้า สายตา และท่าทางประกอบด้วยยิ่งไปกว่านั้น การสอนผู้ที่มีการได้ยินทั่วไปให้เรียนรู้ภาษามือไทยที่ถูกต้องจำเป็นต้องจำเป็นอย่างยิ่งที่จะได้รับการตรวจสอบความถูกต้องจากผู้สอนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ซึ่งถือว่าเป็นเจ้าของภาษา

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาวิเคราะห์ส่วนประกอบของโปรแกรมการอบรมภาษามือไทยขั้นพื้นฐาน เพื่อช่วยให้โปรแกรมการอบรมภาษามือไทยขั้นพื้นฐานมีประสิทธิภาพมากขึ้น

2.2 ควรมีการศึกษาถึงความคงทนในการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นจากการสอน โดยการใช้โปรแกรมการอบรมภาษามือไทยขั้นพื้นฐาน

2.3 ควรมีการศึกษาความรู้สึกที่ได้รับหลังจากการผ่านการอบรมโปรแกรมนี้แล้วในประเด็นความพึงพอใจของนักศึกษาโปรแกรมวิชาการศึกษาพิเศษที่มีต่อการฝึกอบรมโดยใช้โปรแกรมการอบรมภาษามือไทยขั้นพื้นฐาน

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมลลา ไกรฤกษ์. (2544). **ภาษามือ แผนการศึกษาเคราะห์ กองการศึกษาพิเศษ**. กรุงเทพมหานคร: ม.ป.ท. (พิมพ์แจกในงานพระราชทานเพลิงศพ คุณหญิงกมลลา ไกรฤกษ์ ณ เมรุวัดธาตุทอง เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร: 9 มกราคม 2544).
- กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ. (2544). **การจัดการศึกษาสำหรับบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน: ชุดเอกสารศึกษาด้วยตนเอง เล่มที่ 15 วิชาการศึกษาพิเศษ**. กรุงเทพมหานคร: การศาสนา.
- กำพล สุวรรณรัต. (2548). **บ้านฟ้า อัญมณีแห่งโลกเงียบ (หัวใจสั่งไม่ให้หวน)**. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ตะวันออก.
- _____. (2555). **ประวัติศาสตร์ชาติไทยและการจัดตั้งองค์กรของคนหูหนวกในประเทศไทย**. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์อัมสูของมูลนิธิคนพิการไทย.
- กิดานันท์ มลิทอง. (2543). **เทคโนโลยีการศึกษาและนวัตกรรม**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- _____. (2548). **เทคโนโลยีการศึกษาและนวัตกรรม**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: อรุณการพิมพ์.
- กุลยา ก่อสุวรรณ. (2549). **ผลการใช้โปรแกรมการอบรมครูเพื่อส่งเสริมความรู้และเจตคติทางบวกต่อการสอน ความมุ่งมั่นในการดำเนินชีวิตด้วยตนเองให้แก่นักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในโรงเรียนการศึกษาพิเศษ**. เอกสารวิจัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- กุลยา ตันดิผลาชีวะ. (2537). **การฝึกอบรม: เอกสารประกอบการสอนวิชาการฝึกอบรมสำหรับการศึกษาระดับมัธยม**. กรุงเทพมหานคร: ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- เกยูร วงศ์ก้อม. (2553). **ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการศึกษาพิเศษ**. กรุงเทพมหานคร: พลก๊อปปี้ เซอร์วิส แอนด์ซัพพลาย.
- คณะกรรมการคัดเลือกและจำแนกความพิการเพื่อการศึกษา: ศึกษาธิการ, กระทรวง. (2543). **คู่มือการคัดแยกและส่งต่อคนพิการเพื่อการศึกษา**. กรุงเทพมหานคร: อรุณสภา.
- คณะกรรมการวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร. (2552). **ศูนย์วิชาการบูรณาการ หมวดวิชาศึกษาทั่วไป**. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

- คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา. (2553). **หลักสูตรครุศาสตร์บัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ (5 ปี) หลักสูตรปรับปรุง พุทธศักราช 2554**. สงขลา: มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา.
- เครือวัลย์ ลิ้มอภิชาติ. (2531). **หลักและเทคนิคการจัดการฝึกอบรมและการพัฒนา: แนวทางการวางแผนการเขียนโครงการและการบริหารโครงการ**. กรุงเทพมหานคร: สยามศิลป์การพิมพ์.
- จำเป็น สังข์มุสิกานนท์. (2546). **รายงานการวิจัยการติดตามผลการปฏิบัติงานของบัณฑิตโปรแกรมวิชาการศึกษาพิเศษ**. มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา.
- จิตติมา บุญดีเจริญ. (2550). **การพัฒนาแบบทดสอบ และ แบบสอบถามมัลติมีเดียภาษามือสำหรับคนหูหนวก**. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชางานบริการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ มหาวิทยาลัยมหิดล.
- จิตประภา ศรีอ่อน และคณะ. (2547). **รายงานประเมินผลโครงการห้องเรียนสาธิตการสอนแบบสองภาษาสำหรับเด็กหูหนวกในโรงเรียนโสตศึกษา จังหวัดนครปฐม**. ฝ่ายวิจัย วิทยาลัยราชสุดา มหาวิทยาลัยมหิดล.
- _____. (2551). **รายงานฉบับสมบูรณ์ การศึกษาวิจัย การรับรู้ข้อมูลด้านสุขภาพของกลุ่มผู้พิการทางการได้ยิน**. นครปฐม: วิทยาลัยราชสุดา มหาวิทยาลัยมหิดล.
- จุไร ชุมรัมย์. (2538). **การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างสมรรถภาพของบุคลากรฝ่ายกิจการนักศึกษาของสถาบันราชภัฏเรื่องการสร้างและพัฒนาคณะทำงาน**. วิทยานิพนธ์การศึกษาดุสิตบัณฑิต สาขาวิชาการอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- ชมรมศิษย์เก่าโรงเรียนสอนคนหูหนวก มูลนิธิอนุเคราะห์คนหูหนวก ในพระบรมราชินูปถัมภ์. (2545). **การสะกดนิ้วมือไทย**. (ม.ป.ท.).
- ชลิต ลิ้มพระคุณ. (2556). "การพัฒนาบทเรียนวีดิทัศน์ เรื่อง การซ่อมแซมเสื้อผ้าเบื้องต้นสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศิลปากร (ปฐมวัยและประถมศึกษา)". **วารสารวิชาการกลุ่มมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์**. 170-171.
- ฐานิชญาณ์ เฟื่องพรหม. (2555). **การพัฒนาผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำที่มีตัวสะกดแม่กดไม่ตรงมาตราของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้โดยจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ 4 MAT ร่วมกับแบบฝึกการเขียนสะกดคำ**. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา.
- จิตตา วัฒนากมล. (2555). **การสอนโดยใช้เกมเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ เรื่อง จำนวนนับของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1**. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา.

- ธนพร กิจสุทธิ. (2553). ศึกษาทักษะความปลอดภัยในการดำรงชีวิต ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับเล็กน้อย จากการสอนโดยใช้บทเรียนวีดิทัศน์ร่วมกับการปฏิบัติจริงในสถานการณ์จำลอง. ปรินญาณิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- นิภา ศรีไพโรจน์. (2533). สถิตินอนพาราเมตริก. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: โอเดียนสโตร์.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2545). การวิจัยเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพมหานคร: สุวีริยาสาส์น.
- บุญเที่ยง จุ้ยเจริญ. (2543). โทรทัศน์เพื่อการศึกษา หน่วยที่ 9. เอกสารการสอน สาขาศึกษาศาสตร์. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- บุพผา เจียมสวัสดิ์. (2549). การพัฒนาแบบฝึกทักษะการบวกลบ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา.
- เบญจา ชลธารันนท์. (2538). รวมบทความวิชาการทางการศึกษา. กรุงเทพมหานคร: สหธรรมิก จำกัด.
- เบญจา แสงมลิ. (2535). การสัมมนาเรื่องความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการศึกษาพิเศษ. กรุงเทพมหานคร: สถาบันราชภัฏสวนสุนันทา.
- ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. (2536). จิตวิทยาอุตสาหกรรม. กรุงเทพมหานคร: สหมิตรออฟเซต.
- ผดุง อารยะวิญญู. (2542). การศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ. กรุงเทพมหานคร: แวนแก้ว.
- พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา. (2542). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพมหานคร: พัฒนาศึกษา.
- พวงแก้ว กิจกรรม. (2551). หนังสือศัพท์ภาษาไทยด้านกฎหมาย. กรุงเทพมหานคร: บริษัทบพิศการพิมพ์ จำกัด.
- พัคสร ขวัญใจ. (2548). การพัฒนาแผนการจัดกิจกรรมฝึกทักษะการสะกดนิ้วมือโดยใช้เกมสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับก่อนประถมศึกษา. การศึกษาค้นคว้าอิสระ ปรินญาณิการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- พิเชษฐ จีบจิตต์. (2550). การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมการพัฒนาความเข้มแข็งของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ต. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พูนพิศ อมาตยกุล. (2545). เด็กหูหนวกแต่กำเนิด: หมอ ครู ผู้ปกครอง กำลังลิดรอนสิทธิเสรีภาพของเขาหรือ. กรุงเทพมหานคร: ภาควิชากุมารเวชศาสตร์.
- พูนพิศ อมาตยกุล สุมาลี ดิจงกิจ และพิมพ์า ขจรธรรม. (2555). ความรู้พื้นฐานเรื่องความพิการ และคนพิการ (ขั้นแนะนำ). กรุงเทพมหานคร: บริษัท โรงพิมพ์เดือนตุลา จำกัด.
- ภักนิพิชญ์ ภู่มิม. (2553). การศึกษาเจตคติต่อการเรียนร่วมกับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาของนักเรียนปกติโดยใช้โปรแกรมส่งเสริมเจตคติทางบวก. ปรินญาณิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- มลิวัลย์ ธรรมแสง. (2558). "ภาษาและการสื่อสารกับนักเรียนหูหนวก". ใน **มูลนิธิ อนุเคราะห์คนหูหนวก ในพระบรมราชินูปถัมภ์**. กรุงเทพมหานคร: (อัครา).
- มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม. (2558). "เปิดประตูสู่มาตรฐานการศึกษาพิเศษ". **เอกสารประกอบการสัมมนาเพื่อหาแนวทางและข้อเสนอแนะเรื่อง วันที่ 9–13 กุมภาพันธ์ 2558**. การปฏิรูประบบการผลิตและพัฒนาคุณภาพครูการศึกษาพิเศษ ศูนย์การศึกษาพิเศษร่วมกับเครือข่ายการศึกษาพิเศษ ระหว่างมหาวิทยาลัยและเครือข่ายองค์กรการศึกษาพิเศษ.
- มุกดา พัฒนะเอนก. (2553). **การบริหารงานบริการการได้ยินของโรงเรียนโสตศึกษาต้นแบบทดลองสองภาษาในประเทศไทย**. ปรินญาคุณูปบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ยุทธพงษ์ กัยวรรณ. (2543). **พื้นฐานการวิจัย**. กรุงเทพมหานคร: สุวีริยาสาส์น.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2543). **เทคนิคการวัดผลการเรียนรู้**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: สุวีริยาสาส์น.
- วรรณ จิตรักมัน. (2555). **การพัฒนากิจกรรมเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการใช้สารสนเทศของนักศึกษาหูหนวก: กรณีศึกษาวิทยาลัยราชสุดา มหาวิทยาลัยมหิดล**. ปรินญาศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาพัฒนศึกษา มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- วารี ธีระจิตร. (2537). **การศึกษาสำหรับเด็กพิการ**. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี. (2558). **มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา**. (Online). <https://th.wikipedia.org/wiki/14> สิงหาคม 2558.
- _____ (2558). **ทฤษฎีความต้องการของมาสโลว์**. (Online). <http://th.wikipedia.org/wiki/30> มีนาคม 2558.
- วิเชียร ชิวพิมาย. (2528). **การฝึกอบรมและคู่มือวิทยากร**. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์คุรุสภา.
- วิทยาลัยราชสุดา มหาวิทยาลัยมหิดล. (2553). **แบบมคอ. 2 รายละเอียดของหลักสูตร หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาล่ามภาษามือไทย**. นครปฐม: วิทยาลัยราชสุดา มหาวิทยาลัยมหิดล. (อัครา).
- วิภา อุดมฉันท. (2544). **กระบวนการสร้างและเทคนิคการผลิตสื่อโทรทัศน์และสื่อคอมพิวเตอร์**. กรุงเทพมหานคร: บুকพอยท์.
- วีระยุทธ สุภารส. (2556). **การพัฒนาบทเรียนอิเล็กทรอนิกส์กระบวนการวิชาภาษามือเบื้องต้นสำหรับนักศึกษาระดับปริญญาตรี**. การค้นคว้าแบบอิสระศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

- ศรียา นิยมธรรม. (2541). ความบกพร่องทางการได้ยิน ผลกระทบทางจิตวิทยา การศึกษา และสังคม. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร: P.A.ART & PRING CO.,LTD.
- ศศิธร ทรัพย์วิวัฒน์ไพศาล. (2554). การศึกษาผลการใช้บทเรียนมัลติมีเดีย เรื่องคำศัพท์ภาษามือไทย โดยการเล่านิทานที่มีผลต่อทักษะการใช้ภาษามือของนักศึกษาล่ามภาษามือ วิทยาลัยราชสุดา มหาวิทยาลัยมหิดล. ปรินญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ศิรินารถ มุตตะศิริ. (2555). ผลการใช้หนังสือนิทาน A-Z ที่มีต่อทักษะการสะกดนิ้วมือของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่1. รายงานการศึกษาอิสระปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอนการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ศิริวรรณ ปาลี. (2550). การใช้แบบฝึกสะกดคำภาษาไทยด้วยภาษามือและการสะกดอักษรนิ้วมือ สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโสตศึกษาอนุสารสุนทร. การค้นคว้าแบบอิสระศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ศุภสิริ โสมาเกตู. (2544). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างการเรียนรู้โดยใช้โครงงานกับการเรียนรู้ตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ศูนย์เทคโนโลยีทางการศึกษา สำนักบริหารงานการศึกษานอกโรงเรียน สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ. (2550). สื่อการเรียนการสอนสำหรับบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน. (Online). www.th.wikibooks.org, 1 กันยายน 2558.
- ศูนย์เทคโนโลยีทางการศึกษา. (2550). สภาพปัญหาและความต้องการใช้สื่อการศึกษาของครูและนักเรียนหูหนวกระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนโสตศึกษา. รายงานการวิจัย ส่วนส่งเสริมการศึกษาเพื่อคนพิการ ศูนย์เทคโนโลยีทางการศึกษา.
- ศูนย์พัฒนาศึกษาแห่งชาติของประเทศไทย. (2529). การศึกษาสถานภาพปัจจุบันของการฝึกหัดครูการศึกษาพิเศษ. นนทบุรี: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- สถาบันพัฒนาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา. (2556). งานบริการสนับสนุนนักศึกษาพิการ (Disability Support Services). สงขลา: หน่วยบริการสนับสนุนนักศึกษาพิการ.
- สถาบันส่งเสริมมาตรฐานการศึกษานอกโรงเรียน กรมการศึกษานอกโรงเรียน กระทรวงศึกษาธิการ. (2541). หลักสูตรภาษามือแบบเบ็ดเสร็จขั้นพื้นฐาน. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.

- สมาคมคนหูหนวกแห่งประเทศไทย. (2529). **ปทานุกรมภาษามือไทย เล่ม 1**. กรุงเทพมหานคร: บริษัท โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช จำกัด.
- _____. (2533). **ปทานุกรมภาษามือไทย ฉบับปรับปรุงและขยายเพิ่มเติม**. กรุงเทพมหานคร: บริษัท โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช จำกัด.
- _____. (2543). **หนังสือภาษามือไทย เล่ม 2**. กรุงเทพมหานคร: บริษัท บพิธการพิมพ์ จำกัด.
- _____. (2543). **หนังสือภาษามือไทย เล่ม 4**. กรุงเทพมหานคร: บริษัท บพิธการพิมพ์ จำกัด.
- _____. (2551). **หนังสือศัพท์ภาษามือไทยด้านกฎหมาย**. กรุงเทพมหานคร: บริษัท บพิธการพิมพ์ จำกัด.
- สัญญา สัญญาวิวัฒน์. (2523). **การพัฒนาชุมชน**. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช.
- สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. (2537). **แผนการจัดประสบการณ์ ชั้นอนุบาล ปีที่ 2 ตามเทคนิคการสอนแบบรักภาษา**. กรุงเทพมหานคร: ครูสภาลาดพร้าว.
- สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา. (2555). **รายงานผลการสำรวจข้อมูลเกี่ยวกับการส่งเสริมและพัฒนาระบบบริการเพื่อรองรับ นักเรียน นิสิต นักศึกษาพิการในสถาบันอุดมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ปีการศึกษา 2554**. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา.
- สำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ สำนักคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ. (2553). **พระราชบัญญัติการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ พ.ศ. 2551**. กรุงเทพมหานคร. (ม.ป.ท.).
- สำนักพัฒนาการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม เขตการศึกษา 1. (2544). **รายงานการวิจัยเรื่องการใช้วิธีสอน "แบบสองภาษา" ในชั้นอนุบาล โรงเรียนศึกษาพิเศษนครปฐม**. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. (2551). **หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551**. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- สำนักงานส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการแห่งชาติ. (2550). **พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 และที่แก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2556**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: ร้านดีสุวรรณซัพพลายเชอร์เวสต์.
- สิริมา ภิญโญอนันตพงษ์. (2545). **การประชุมทางวิชาการ การวิจัยทางการศึกษา ครั้งที่ 10**. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.
- สุทธิพร จิตต์มิตรภาพ. (2540). **คอมพิวเตอร์กับการศึกษา**. กรุงเทพมหานคร: บั๊กพอยท์.

- สุภัสตรา จตุโชคอุดร. (2553). การศึกษาความสามารถทางภาษาด้านการอ่านและการเขียนของเด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูตึง จากการใช้รูปแบบการเรียนการสอนฮาร์ทส (HEARTS Instructional Model) ร่วมกับการทำหนังสือขนาดใหญ่ (Big Book). วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- โสภณ ชัยวัฒนกุลวานิช. (2556). การพัฒนารูปแบบการจัดการศึกษาทางเลือกเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตของเด็กที่มีความต้องการพิเศษ: กรณีศึกษาเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาพัฒนศึกษา มหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์.
- หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ. (2544). หนังสือคู่มือภาษามือ. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว นายวิชัย พยัคฆโส.
- อรนุช ลิมตศิริ. (2553). การสอนเด็กพิเศษ. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- อัจฉรา ชิวพันธ์. (2553). ภาษาภาพสอนเรื่องน่ารู้สำหรับครูภาษาไทย. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อาภรณ์ ใจเที่ยง. (2553). หลักการสอน (ฉบับปรับปรุง). กรุงเทพมหานคร: โอเดียนสโตร์.
- อุณาวรรณ มั่นใจ และคณะ. (2544). รายงานการวิจัยเรื่องการใช้วิธีสอน "แบบสองภาษา" ในชั้นอนุบาล โรงเรียนศึกษาพิเศษนครปฐม. นครปฐม: สำนักพัฒนาการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม เขตการศึกษา 1.
- อดุลย์ ภูเจริญ. (2550). ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่ได้รับการสอนโดยใช้วีซีดีภาพประกอบภาษามือและการสะกดนิ้วมือ. การค้นคว้าแบบอิสระศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัย เชียงใหม่.
- Bangs, D. (2011). *My ASL Book: A Communicative Approach for Learning A Visual Language*. Westmar Drive Dubuque, IA : Kendall Hunt.
- Bloom, C.V. (1976). *Human characteristics and school learning*. New York: McGraw .
- Byars, L.L.; & Rue, L.W.(1994). *Human Resource Management* .4Th ed. Boston: Richard D. Irwin, Inc.
- Dale, Edgar. (1956). *Audio-Visual Methods in Teaching*. Revised Edition. New York: Holt, Rinehart and Winston.
- Danthanavanich, S. (2008). *A Grammar of Thai Sign Language* Ph.D.Thesis, MahidolUniversity.

- Disabled World. (2014). **Information and dates of disability awareness program.** (Online).
<http://www.disabled-world.com/disability/awareness/>, November 1, 2014.
- Howell, Jeremy. (1970). Evaluation of Intensive Television of Teaching Basic Electricity, **Audio – Visual Communication Review.**
- Hunt, Nancy.; & Marshall, Kathleen. (1999). **Exceptional Children and Youth An Introduction to Special Education. Second Edition.** U.S.A.: Houghton Mifflin Company. All rights reserved.
- Lentz,E.M., Mikos,K,& Smith,C. (1992). **Signing naturally.** San Diego. CA : DawnSignPress.
- Mind Tools. (2015). Alderfer's ERG Theory. (Online). http://www.mindtools.com/pages/article/newTMM_78.htm, 29 March 2015.
- Moore, D.1987. **Educating the Deaf: Psychology, Principles, and Practices (3 rd ed).** Boston: Houghton Mifflin.
- Pardo, V. (1994). **Selected Issues in Bilingual Education for the deaf** M.A. Thesis, La Trobe University, Victoria, Victoria, Australia.
- Powell, Warvin. (1963). **The psychology of adolescence.** New York: Bobbs Merrill.
- Rogers, C.R. (1969). **Freedom to learn.** Columbus, Ohio: Charles E Merrill.
- Stone,R.J. (1998). **Human Resource Management.** 3rd ed. Singapore: Jacaranda Wiley.
- Woodward, J. (2545). การศึกษาไวยากรณ์ภาษาไทย และวัฒนธรรมคนหูหนวกไทย. นครปฐม: วิทยาลัยราชสุดา มหาวิทยาลัยมหิดล.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย

1. ดร.จิตประภา ศรีอ่อน ตำแหน่งอดีตผู้อำนวยการวิทยาลัยราชสุดา มหาวิทยาลัยมหิดล
ปัจจุบันผู้ทรงคุณวุฒิ สถาบันมานฟ้า
เพื่อการวิจัยและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนหูหนวก
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์จำเป็น สิงข์มฤติกานนท์ ตำแหน่งอาจารย์ประจำโปรแกรมวิชาการศึกษาศาสตร์ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
3. ดร.นงนภัสส์ มากชูชาติ ตำแหน่งอาจารย์ประจำโปรแกรมวิชาการวัดผลการศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
4. ดร.จุไรศิริ ชูรักษ์ ตำแหน่งประธาน โปรแกรมวิชาหลักสูตรและการจัดการเรียนรู้ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
5. ดร.โสภณ ชัยวัฒน์กุลวานิช ตำแหน่งอาจารย์ประจำโปรแกรมวิชาการศึกษาศาสตร์ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

ล่ามภาษามือ

1. นางสาวหทัยรัตน์ ศรีชัยชนะ ตำแหน่งล่ามภาษามือ
สถาบันพัฒนาการศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

ภาคผนวก ข

หนังสือขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ

ที่ ศษ 0560.06 / ว 0029

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000

16 เมษายน 2558

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน ดร.จิตประภา ศรีอ่อน

ด้วย นางสาวพวงผกา จันยาวงศ์ รหัส 56G1831016 นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาศาสนาตามความสามารถในการใช้ภาษามือไทยของนักศึกษาโปรแกรมวิชาการศึกษาศาสตร์ โดยการใช้โปรแกรมการอบรมภาษามือไทยขั้นพื้นฐาน”

โดยมีคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ดังนี้

1. รศ.ดร.กฤษยา ก่อสุวรรณ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
2. ดร.รุจิราพรรณ คงช่วย อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพความเที่ยงตรง (Validity) ของเครื่องมือในการวิจัย ของนักศึกษาดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุเคราะห์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา หวังว่าคงจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุระพรรณ จิตสุวรรณ)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดี

โทรศัพท์/โทรสาร 0 7433 6948

<http://bundit.skru.ac.th/>www.facebook.com/gsskru

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา บันทึกวิทยาลัย โทร. 246

ที่ บวล. 0274 / 2558

วันที่ 16 เมษายน 2558

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์จำเป็น ตั้งขมุสติกานนท์

ด้วย นางสาวพวงผกา จันยาวงศ์ รหัส 56G1831016 นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาความสามารถในการใช้ภาษามือไทยของนักศึกษาโปรแกรมวิชาการศึกษาพิเศษ โดยการใช้โปรแกรมการอบรมภาษามือไทยขั้นพื้นฐาน”

โดยมีคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ดังนี้

1. รศ.ดร.กฤษยา ก่อสุวรรณ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
2. ดร.รุจิราพรรณ คงช่วย อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพความเที่ยงตรง (Validity) ของเครื่องมือในการวิจัย ของนักศึกษาดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุเคราะห์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา หวังว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุระพรรณ จุลสุวรรณ)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดี

โทรศัพท์/โทรสาร 0 7433 6948

<http://bundit.skru.ac.th/>

www.facebook.com/gsskru

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา บัณฑิตวิทยาลัย โทร. 246

ที่ บวล. 0274 / 2558

วันที่ 16 เมษายน 2558

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน ดร.จุไรศิริ ชูรักษ์

ด้วย นางสาวพวงผกา จันยวงค์ รหัส 56G1831016 นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาความสามารถในการใช้ภาษามือไทยของนักศึกษาโปรแกรมวิชาการศึกษาพิเศษ โดยการใช้โปรแกรมการอบรมภาษามือไทยขั้นพื้นฐาน”

โดยมีคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ดังนี้

1. รศ.ดร.กฤษณา ก่อสุวรรณ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
2. ดร.รุจิราพรรณ คงช่วย อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพความเที่ยงตรง (Validity) ของเครื่องมือในการวิจัย ของนักศึกษาดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุเคราะห์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา หวังว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุระพรรณ จุลสุวรรณ)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดี

โทรศัพท์/โทรสาร 0 7433 6948

<http://bundit.skru.ac.th/>

www.facebook.com/gsskru

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา บันทึกวิทยาลัย โทร. 246

ที่ บวล. 0274 / 2558

วันที่ 16 เมษายน 2558

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน ดร.โสภณ ชัยวัฒนกุลวานิช

ด้วย นางสาวพวงผกา จันยาวงศ์ รหัส 56G1831016 นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาความสามารถในการใช้ภาษามือไทยของนักศึกษาโปรแกรมวิชาการศึกษาพิเศษ โดยการใช้โปรแกรมการอบรมภาษามือไทยขั้นพื้นฐาน”

โดยมีคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ดังนี้

1. รศ.ดร.กฤษยา ก่อสุวรรณ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
2. ดร.รุจิราพรรณ คงช่วย อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพความเที่ยงตรง (Validity) ของเครื่องมือในการวิจัย ของนักศึกษาดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุเคราะห์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา หวังว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุระพรรณ จุลสุวรรณ)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดี

โทรศัพท์/โทรสาร 0 7433 6948

<http://bundit.skru.ac.th/>

www.facebook.com/gsskru

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา บันทึกวิทยาลัย โทร. 246

ที่ บวล. 0274 / 2558

วันที่ 16 เมษายน 2558

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน คุณหทัยรัตน์ ศรีชัยชนะ

ด้วย นางสาวพวงผกา จันยาวงศ์ รหัส 56G1831016 นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาความสามารถในการใช้ภาษามือไทยของนักศึกษาโปรแกรมวิชาการศึกษาพิเศษ โดยการใช้โปรแกรมการอบรมภาษามือไทยขั้นพื้นฐาน”

โดยมีคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ดังนี้

1. รศ.ดร.กฤษยา ก่อสุวรรณ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
2. ดร.รุจิราพรรณ คงช่วย อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพความเที่ยงตรง (Validity) ของเครื่องมือในการวิจัย ของนักศึกษาดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุเคราะห์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา หวังว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุระพรรณ จุลสุวรรณ)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดี

โทรศัพท์/โทรสาร 0 7433 6948

<http://bundit.skru.ac.th/>

www.facebook.com/gsskru

ภาคผนวก ค

การหาคุณภาพเครื่องมือ

- ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) จากการประเมิน แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้โปรแกรมการอบรมภาษามือไทยขั้นพื้นฐาน
- ผลการพิจารณาความสอดคล้อง (IOC) ของแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษามือไทย จำนวน 2 ชุด คือ การรับรู้เข้าใจภาษามือ
- ผลการพิจารณาความสอดคล้อง (IOC) ของแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษามือไทย คือ การใช้ภาษามือ
- ผลการพิจารณาความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสอบถามความพึงพอใจต่อโปรแกรมการอบรมภาษามือไทยขั้นพื้นฐาน

ตาราง 7 ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) จากการประเมิน แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้โปรแกรมการอบรมภาษามือไทยขั้นพื้นฐาน

ข้อ	ประเด็นการประเมิน	คะแนนความคิดเห็นของ					รวม	IOC	ความหมาย
		ผู้เชี่ยวชาญคนที่							
		1	2	3	4	5			
1.	สาระสำคัญ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2.	จุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	0	+1	4	0.80	ใช้ได้
	2.1 สอดคล้องกับตัวชี้วัด (พุทธิพิสัย, จิตพิสัย, ทักษะ พิสัย)								
	2.2 สามารถนำไปวัดและ ประเมินผลได้								
3.	สาระการเรียนรู้สอดคล้อง กับสาระสำคัญ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
4.	กิจกรรมการเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
	4.1 ชี้นำเข้าสู่บทเรียน								
	4.2 ชี้นสอน								
	4.3 ชี้นสรุป								
5.	การวัดผลและประเมินผล สอดคล้องกับจุดประสงค์ และกิจกรรม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
6.	สื่อ/แหล่งเรียนรู้ สอดคล้อง กับกิจกรรมและจุดประสงค์	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้

ตาราง 8 ผลการพิจารณาความสอดคล้อง (IOC) ของแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้
ภาษามือไทย จำนวน 2 ชุด คือ การรับรู้เข้าใจภาษามือ

ข้อที่	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					รวม	(IOC)	ผลการพิจารณา
	คนที่							
	1	2	3	4	5			
1.	+1	+1	+1	0	+1	4	0.80	ใช้ได้
2.	+1	+1	+1	0	+1	4	0.80	ใช้ได้
3.	+1	+1	+1	0	+1	4	0.80	ใช้ได้
4.	+1	+1	+1	0	+1	4	0.80	ใช้ได้
5.	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
6.	+1	0	+1	+1	+1	4	0.80	ใช้ได้
7.	+1	+1	0	+1	+1	4	0.80	ใช้ได้
8.	+1	+1	0	+1	+1	4	0.80	ใช้ได้
9.	+1	+1	0	+1	+1	4	0.80	ใช้ได้
10.	+1	+1	0	+1	+1	4	0.80	ใช้ได้
11.	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
12.	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
13.	0	+1	+1	+1	+1	4	0.80	ใช้ได้
14.	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
15.	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
16.	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
17.	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
18.	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
19.	+1	+1	0	+1	+1	4	0.80	ใช้ได้
20.	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
21.	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
22.	+1	+1	0	+1	+1	4	0.80	ใช้ได้
23.	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้

ตาราง 8 (ต่อ)

ข้อที่	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					รวม	(IOC)	ผลการพิจารณา
	คนที่							
	1	2	3	4	5			
24.	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
25.	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
26.	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
27.	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
28.	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
29.	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
30.	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้

ตาราง 9 ผลการพิจารณาความสอดคล้อง (IOC) ของแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้
 ภาษามือไทย คือ การใช้ภาษามือ

ข้อที่	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					รวม	(IOC)	ผลการพิจารณา
	คนที่							
	1	2	3	4	5			
1.	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2.	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
3.	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
4.	+1	+1	+1	0	+1	4	0.80	ใช้ได้
5.	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
6.	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
7.	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
8.	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
9.	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
10.	+1	+1	+1	0	+1	4	0.80	ใช้ได้
11.	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
12.	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
13.	+1	+1	+1	0	+1	4	0.80	ใช้ได้
14.	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
15.	+1	+1	+1	0	+1	4	0.80	ใช้ได้

ตาราง 10 ผลการพิจารณาความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสอบถามความพึงพอใจต่อโปรแกรมการอบรมภาษามือไทยขั้นพื้นฐาน

ข้อ	ประเด็นการประเมิน	คะแนนความคิดเห็นของ					รวม	IOC	ความหมาย
		ผู้เชี่ยวชาญคนที่							
		1	2	3	4	5			
1.	เนื้อหา								
	1.1 ความน่าสนใจของเนื้อหา	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
	1.2 ความเหมาะสมของเนื้อหา	+1	+1	+1	0	+1	4	0.80	ใช้ได้
	1.3 คุณภาพของเนื้อหาและ ความชัดเจน	+1	+1	+1	0	+1	4	0.80	ใช้ได้
	1.4 ปริมาณของเนื้อหาที่จัดให้	+1	+1	+1	+1	0	4	0.80	ใช้ได้
	1.5 ความมีประโยชน์ต่องาน ในอนาคต	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2.	ผู้สอนภาษามือไทย								
	2.1 ความพร้อมด้านวิชาการ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
	2.2 มีการลำดับและเชื่อมโยง เนื้อหา	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
	2.3 การบริหารเวลาในชั้นเรียน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
	2.4 จัดโอกาสให้แลกเปลี่ยนความรู้ ระหว่างเรียน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
	2.5 การเอาใจใส่ต่อการการสอน	+1	+1	+1	0	0	3	0.66	ใช้ได้
3.	งานที่ให้ทำและกิจกรรมการเรียนรู้								
	3.1 มีเหตุผลและสาระเหมาะสม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
	3.2 ปริมาณงานที่ให้เหมาะสม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
	3.3 กิจกรรมการเรียนรู้ให้ผู้เรียน ได้มีส่วนร่วม	+1	+1	+1	0	+1	4	0.80	ใช้ได้
	3.4 กิจกรรมการเรียนรู้ช่วยให้ ผู้เรียนมีความถนัด และความ สนใจของตนเอง	+1	+1	+1	0	+1	4	0.80	ใช้ได้
	3.5 ผู้เรียนได้รับความรู้เพิ่มเติม มากขึ้นจากกิจกรรมการเรียนรู้	+1	+1	+1	0	+1	4	0.80	ใช้ได้

ตาราง 10 (ต่อ)

ข้อ	ประเด็นการประเมิน	คะแนนความคิดเห็นของ					รวม	IOC	ความหมาย
		ผู้เชี่ยวชาญคนที่							
		1	2	3	4	5			
4.	เอกสารและสื่อประกอบ								
4.1	ปริมาณที่ให้ความเหมาะสม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
4.2	แบบฝึกมีสีสัน สวยงาม	+1	+1	+1	0	+1	4	0.80	ใช้ได้
4.3	แบบฝึกมีหลากหลาย น่าสนใจ	+1	0	+1	+1	+1	4	0.80	ใช้ได้
4.4	สื่อประกอบการสอน เหมาะสม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
4.5	เป็นประโยชน์ต่อการศึกษา ในโปรแกรมการอบรม ภาษามือไทยขั้นพื้นฐานนี้	+1	+1	+1	0	+1	4	0.80	ใช้ได้

ภาคผนวก ง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

- การเปรียบเทียบระหว่างอบรมภาษามือไทยขั้นพื้นฐานของวิทยาลัยราชสุดากับโปรแกรมการอบรมภาษามือไทยขั้นพื้นฐาน
- แผนการจัดการเรียนรู้และใบงานภาษามือไทยขั้นพื้นฐาน
- แบบทดสอบภาษามือไทยขั้นพื้นฐาน
- แบบประเมินสามารถภาษามือไทยขั้นพื้นฐาน
- แบบสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษาศึกษาโปรแกรมวิชาการศึกษาพิเศษ โดยการใช้โปรแกรมการอบรมภาษามือไทยขั้นพื้นฐาน

ตาราง 11 การเปรียบเทียบระหว่างอบรมภาษาไทยขั้นพื้นฐานของวิทยาลัยราชสุดากับโปรแกรมการอบรมภาษาไทยขั้นพื้นฐาน

รายการ	อบรมภาษาไทยขั้นพื้นฐาน ของวิทยาลัยราชสุดา	โปรแกรมการอบรม ภาษาไทย ขั้นพื้นฐาน (ปรับ)
1. แบบทดสอบ	<p style="text-align: center;">✓</p> <p>1. มีการใช้ภาษามือที่อธิบายตามคำศัพท์ที่ชัดเจน เช่น คำว่า สีแดง ในโจทย์ภาษามือทำภาษามือสีแดง ซึ่งทำให้ผู้เรียนไม่เกิดกระบวนการคิด</p> <p>2. ทดสอบความเข้าใจเรื่องตำแหน่งเดิม ให้ผู้เรียนดูภาษามือ (ภาพเคลื่อนไหว) แล้วให้นำคำตอบไปใส่ในตำแหน่งที่ถูกต้องในแบบทดสอบ</p>	<p style="text-align: center;">✓</p> <p>1. ปรับให้แบบทดสอบมีความยากขึ้น เพื่อวัดความเข้าใจของผู้เรียนได้ดีกว่าแบบเก่า เพราะมีการใช้ภาษามือเป็นประโยคโดยให้ผู้เรียนมีกระบวนการคิดเพื่อหาคำตอบของคำศัพท์ภาษามือที่อยู่ในประโยคนั้น</p> <p>2. ผู้สร้างข้อสอบให้ผู้เรียนดูภาพสิ่งของที่จัดอยู่ในตำแหน่งต่าง ๆ แล้วให้ผู้เรียนทำท่าภาษามือด้วยตนเอง</p>
2. เนื้อหา	<p style="text-align: center;">✓</p> <p>มีการจัดเรียงเนื้อหาที่ไม่สอดคล้องกันทำให้ผู้เรียนมีข้อสงสัยเช่นเดิม ไม่ได้สอนการสะกดนิ้วมือก่อนเมื่อสอนในหัวข้อที่ใช้ตัวสะกดทำให้ผู้เรียนสงสัยที่มาของคำ</p>	<p style="text-align: center;">✓</p> <p>จัดเรียงเนื้อหาใหม่ เพื่อให้มีความสอดคล้องของเนื้อหาเพิ่มมากขึ้น</p>

ตาราง 11 (ต่อ)

รายการ	อบรมภาษาไทยขั้นพื้นฐาน ของวิทยาลัยราชสุดา	โปรแกรมการอบรม ภาษาไทย ขั้นพื้นฐาน (ปรับ)
3. แผนการเรียนรู้	✓	✓ ในแผนการสอนใหม่ มีการ เพิ่มภาพภาษามือประกอบ แผนการสอนเพื่อให้ผู้ศึกษา คู่มือมีความเข้าใจการใช้ ภาษามือมากขึ้น และไวยากรณ์ ภาษามือกับภาษาไทยต่างกัน อย่างไร
4. กิจกรรมการสอน การสร้างความตระหนักถึง	✓	✓ ✓
5. สื่ออุปกรณ์	✓	✓
5.1 ภาพ	การจัดเก็บสื่ออุปกรณ์การสอน เดิมมีการใช้กระดาษขนาดใหญ่ ทำให้การจัดเก็บและการขนย้ายมี ความยุ่งยาก อีกทั้งทำให้สื่อมีความ เสียหายชำรุดได้ง่าย	ปรับ ลักษณะของสื่อให้มี ความสะดวกในการจัดเก็บ และการขนย้าย โดยการจัดทำ เป็นป้ายไว้นิตซึ่งสามารถม้วน ให้มันเล็กลงได้ไม่ทำให้สื่อ ชำรุด
5.2 การสะกดนิ้วมือไทย	แผ่นภาพ เนื้อหาการสอนในเรื่อง การสะกดนิ้วมือไทย แผนการสอน เดิมจะให้ผู้เรียนฝึกสะกดนิ้วมือ ในชั่วโมงเรียน ซึ่งทำให้ชั่วโมงที่ เรียนสะกดนิ้วมือใช้เวลาในการ เรียนรู้มากเกินไป	วีดิทัศน์ ปรับให้ผู้เรียนเข้าใจ ทำภาษามือจากนั้นแจกวีดิทัศน์ แบบสะกดนิ้วมือ (เคลื่อนไหว) ให้ผู้เรียนไปฝึกฝนด้วยตนเอง เพื่อเป็นการลดเวลาใน การเรียน

ตาราง 11 (ต่อ)

รายการ	อบรมภาษาไทยขั้นพื้นฐาน ของวิทยาลัยราชสุดา	โปรแกรมการอบรม ภาษาไทย ขั้นพื้นฐาน (ปรับ)
5.3 บัตรหัวข้อ	✓	✓
5.4 สื่อจำลอง เช่น	✓	✓
5.4.1 สัตว์จำลอง		
5.4.2 ผลไม้จำลอง		
5.4.3 ผักจำลอง		
5.4.4 ยานพาหนะ จำลอง		
6. แบบฝึกหัด	✓	✓ มีหลากหลายมากกว่า โดย ปรับมาจากหลักสูตรการใช้ ภาษาไทย แบบเบ็ดเสร็จขั้น พื้นฐานและ Signing naturally

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1

เรื่อง การเตรียมความพร้อมในการเรียนภาษามือ

หลักสูตรภาษามือไทยขั้นพื้นฐาน สำหรับผู้เรียนที่มีการได้ยิน เวลา 2 ชั่วโมง

1. สาระสำคัญ

ภาษามือ คือ ภาษาหนึ่งที่ใช้ในกลุ่มคนหูหนวก ด้วยการใช้ท่ามือแทนคำพูด ประกอบกับการแสดงสีหน้า ท่าทางประกอบ เพราะคนหูหนวก “ใช้ตาฟัง ใช้มือพูด” ผู้ที่จะใช้ภาษามือได้ดี จึงต้องมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับความหมาย โครงสร้าง และหลักสำคัญของการสื่อสารด้วยภาษามือ เพื่อเป็นทักษะพื้นฐานในการใช้ภาษามือไทยให้ถูกต้อง คล่องแคล่วต่อไป และอธิบายเริ่มตั้งแต่การสร้างความตระหนักให้ผู้เรียนได้เข้าใจธรรมชาติ ความรู้สึก และข้อจำกัดของคนหูหนวก แล้วยังทำให้ผู้เข้าอบรมจำเป็นต้องใช้ภาษามือไทยในการสื่อสารขณะที่อยู่ในกิจกรรมการเรียนการสอนอีกด้วย

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

2.1 พุทธิพิสัย (K)

2.1.1 บอกความหมายของภาษามือไทย

2.1.2 อธิบายธรรมชาติ ความรู้สึกและข้อจำกัดคนหูหนวก

2.2 จิตพิสัย (A)

2.2.1 มีความรู้สึกที่ดีต่อภาษามือไทยและต่อคนหูหนวก

2.3 ทักษะพิสัย (P)

2.3.1 ใช้สายตารับรู้การเคลื่อนไหวของมือ

2.3.2 ใช้ท่ามือตาม โครงสร้างภาษามือประกอบ (ใช้ท่ามือ ตำแหน่ง การเคลื่อนไหว

การพลิกหันฝ่ามือและสีหน้าท่าทาง)

3. สาระการเรียนรู้

ความหมายของภาษามือ และหลักสำคัญของการสื่อสารด้วยภาษามือไทย

4. กิจกรรมการเรียนการสอน

4.1 ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

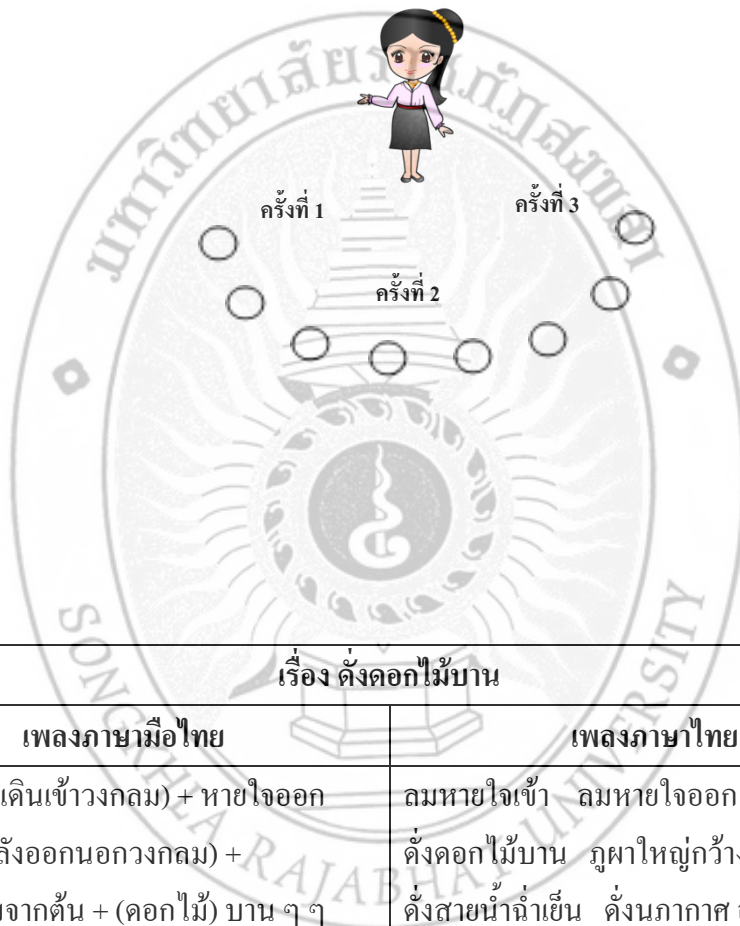
4.1.1 ผู้สอนทักทายผู้เรียน

4.1.2 กิจกรรม (วงกลม)

ผู้สอนการเคลื่อนไหวของมือและการใช้สายตาให้ผู้เรียนทำตาม

- กำมือ ปล่อยมือ หมุนมือ เคลื่อนมือไปซ้าย-ขวา สีหน้า
- เล่นนิ้วมือ ทีละนิ้ว

4.1.3 ผู้สอน กับผู้เรียนร้องเพลงภาษามือ เรื่องดั่งดอกไม้บาน และทำท่าทาง

เรื่อง ดั่งดอกไม้บาน	
เพลงภาษามือไทย	เพลงภาษาไทย
หายใจเข้า (เดินเข้าวงกลม) + หายใจออก (เดินถอยหลังออกนอกวงกลม) + ดอกไม้เข็มจากต้น + (ดอกไม้) บาน ๆ ๆ (จากขวาไปซ้าย) + ภูเขา (ใหญ่) + สายน้ำ + อากาศ (สว่าง) + เบบ	ลมหายใจเข้า ลมหายใจออก ดั่งดอกไม้บาน ภูเขาใหญ่กว้าง ดั่งสายน้ำฉ่ำเย็น ดั่งนภาอากาศ อันบางเบา

4.2 ชั้นสอน

4.2.1 ผู้สอนบรรยายนำเสนอหัวข้อ
วันนี้จะสอนเรื่องนี้

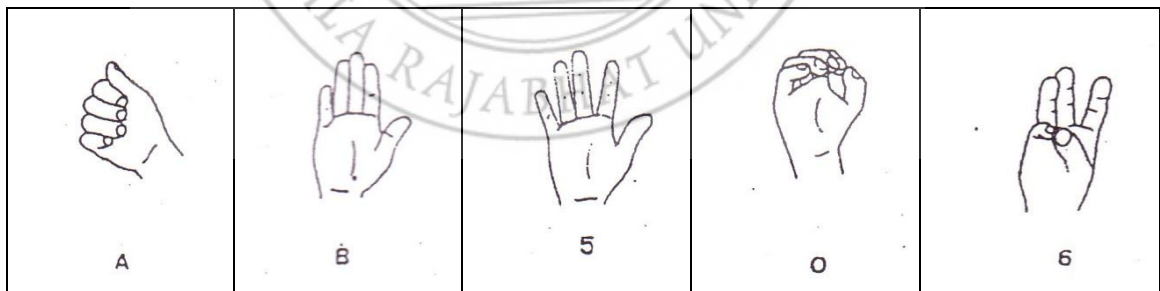
การเตรียมความพร้อมในการเรียน

4.2.2 ผู้สอนอธิบายเริ่มตั้งแต่การสร้างความตระหนักให้ผู้เรียนได้เข้าใจธรรมชาติความรู้สึกละแวกข์จ้กัคคขงคณหุนหวก กิจกรรณนี้จัดโดยการให้ผู้เรียนใช้วัสดุในการอุดหู เพื่อลดการได้ยินอุดหูทั้งสองข้างของผู้เรียนทำให้มีการได้ยินน้อยลงที่สุด ประกอบกับล้กมจะใช้เสียงเบาในการช่วยแปลทำให้ผู้เรียนอาจไม่ค่อยได้ยินหรือได้ยินไม่ชัดเจน และอาจเกิดความอึดอัดใจ ซึ่งกิจกรรมนี้จะเริ่มใช้ในวันแรกของการอบรมโดยใช้เวลาเพียง 30 นาที

4.2.3 ผู้สอนอธิบายองค์ประกอบของภาษามือ เช่น

- 1) ท่ามือ
- 2) ตำแหน่งของมือ
- 3) ทิศทางการหันของมือ
- 4) การเคลื่อนไหวของมือ
- 5) การแสดงสีหน้า

1) ท่ามือ คือ รูปร่างและลักษณะของมือที่แสดงท่าต่าง ๆ ซึ่งแต่ละท่ามีความหมายเฉพาะ ท่ามือทุกท่าจะมีระบบของมันเหมือนการออกเสียงในภาษาพูด

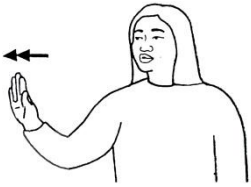

2) ตำแหน่งของมือ การวางท่ามือในตำแหน่งต่าง ๆ ของร่างกาย ซึ่งถึงแม้ว่าจะเป็นท่ามือเดียวกัน แต่ถ้าตำแหน่งของท่ามือต่างกัน ก็จะทำให้ความหมายที่ต่างกันได้

★ 1. ไหน	★ 2. ผู้หญิง	★ 3. วันเสาร์	★ 4. ฉัน	★ 5. เปรี้ยว

3) ทิศทางการหันของมือ ทำมือเดียวกัน ตำแหน่งที่เดียวกัน แต่ทิศทางหันของมือต่างกัน ความหมายจะต่างกัน ตัวอย่าง

		
1. ของฉัน	2. ของคุณ	3. ของเขา

4) การเคลื่อนไหวของมือ ทำมืออย่างเดียวกันแต่เคลื่อนไหวไปในทิศทางต่างกัน ความหมายจะแตกต่างกัน เช่น

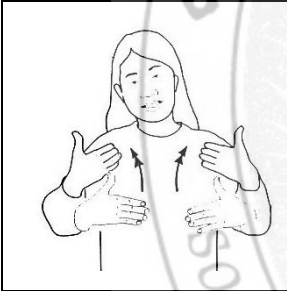

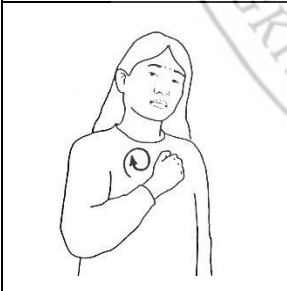

3) ใ เ ส ด 		
1. สบายดี	2. ความสุข	3. แข็งกร

5) การแสดงสีหน้า

การแสดงสีหน้า เป็นส่วนหนึ่งของภาษามือ สีหน้าแต่ละแบบมีความหมายแตกต่างกันไป บางแบบอาจดูเกินไป แต่ไม่ใช่หมายถึงไม่สุภาพ เช่น

- การพยักหน้า หมายถึง แสดงอาการรับรู้ เข้าใจ
- การส่ายศีรษะ หมายถึง การปฏิเสธ
- การขมวดคิ้ว หมายถึง การแสดงความสงสัย ไม่เข้าใจ
- การเลิกคิ้ว หมายถึง การแสดงคำถามที่ต้องการคำตอบ

การแสดงสีหน้า เป็นส่วนหนึ่งของภาษามือ สีหน้าแต่ละอย่างมีความหมายแตกต่างกัน ดังนั้นผู้ที่ใช้ภาษามือจึงจำเป็นต้องแสดงสีหน้าให้มีความสัมพันธ์กับการใช้มือ จึงจะได้ชื่อว่าเป็นผู้มีทักษะในการใช้ภาษามืออย่างแท้จริง ผู้ที่ใช้ภาษามือสื่อความหมายด้วยการเคลื่อนไหวมือเพียงอย่างเดียว มิได้แสดงสีหน้าประกอบด้วย ถือว่าภาษามือนั้นขาดความสมบูรณ์ในตัวเอง ทำให้การสื่อความหมายไม่ชัดเจน

			
1. ดีใจ	2. ยิ้ม	3. ร้องไห้	4. กลัว
			
5. เสียงใจ	6. ดู	7. เสร์้า	8. ใจร้อน

1. ผู้เรียนแสดงท่าทางตามที่คุณสอนบอก การเคลื่อนไหวของมือ แสดงสีหน้าแบบต่าง ๆ ให้ผู้เรียนจับคู่ แสดงสีหน้าแบบต่าง ๆ

2. แจกภาพสีหน้าให้นักศึกษาจับคู่

4.3 ขั้นสรุป

ผู้เรียนช่วยกันสรุปความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับองค์ประกอบของภาษามือ

5. การวัดผลและประเมินผล

ข้อที่	จุดประสงค์	วิธีการวัดและประเมิน
1.	บอกความหมายของภาษามือไทย	สังเกตการณ์ร่วมกิจกรรม การตอบคำถาม
2.	อธิบายธรรมชาติ ความรู้สึก และข้อจำกัด คนหูหนวก	ตรวจสอบจากการอธิบายธรรมชาติ ความรู้ และข้อจำกัดคนหูหนวก
3.	มีความรู้สึกที่ดีภาษามือไทยและ ต่อคนหูหนวก	สังเกตการณ์ตอบคำถามและร่วมกิจกรรม การเรียนการสอน
4.	ใช้สายตารับรู้การเคลื่อนไหวของมือ	ประเมินการฝึกปฏิบัติการใช้สายตา การเคลื่อนไหวของมือ
5.	ใช้ทำมือตามรูปแบบ ประกอบ ทำมือ ตำแหน่ง ทิศทางการหัน การเคลื่อนไหว การแสดงสีหน้า	ประเมินการใช้ทำมือตามรูปแบบประกอบทำมือ ตำแหน่ง ทิศทางการหัน การเคลื่อนไหว การแสดงสีหน้า

6. สื่อและแหล่งการเรียนรู้

- 6.1 บัตรหัวข้อ
- 6.2 ภาพสีหน้า
- 6.3 เพลงดังดอกไม้บาน

7. บรรณานุกรม

- 7.1 กรมการศึกษานอกโรงเรียน กระทรวงศึกษาธิการ. (2541). **หลักสูตรการใช้ภาษามือแบบ
เบ็ดเสร็จขั้นพื้นฐาน**. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่ง
ประเทศไทย จำกัด.
- 7.2 สมาคมคนหูหนวกแห่งประเทศไทย. (2543). **หนังสือภาษามือไทยเล่ม 1 – 6**. กรุงเทพมหานคร:
บริษัท บพิศการพิมพ์ จำกัด.
- 7.3 วิทยาลัยราชสุดา มหาวิทยาลัยมหิดล. (2546). **แผนการสอนภาษามือไทยสำหรับผู้ที่มี
การได้ยิน**. ผู้ปรับแก้โดย ดร.จิตประภา ศรีอ่อน.
- 7.4 _____. (2549). **หลักสูตรภาษามือไทยขั้นพื้นฐานสำหรับผู้ที่มีการได้ยิน**. ผู้ปรับแก้
โดย ดร.จิตประภา ศรีอ่อน.

บันทึกหลังการสอน

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

(นางสาวพวงผกา จันยาวงศ์)

ผู้จัดทำและผู้สอน

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

แบบบันทึก เรื่อง การเตรียมความพร้อมในการเรียนภาษามือ

ที่	ชื่อ - นามสกุล	จุดประสงค์ ที่ 1	จุดประสงค์ ที่ 2	จุดประสงค์ ที่ 3	จุดประสงค์ ที่ 4	จุดประสงค์ ที่ 5	สรุป
1.							
2.							
3.							
4.							
5.							
6.							
7.							
8.							
9.							
10.							
11.							
12.							
13.							
14.							
15.							

หมายเหตุ นักศึกษาสามารถปฏิบัติตามจุดประสงค์ได้หรือไม่ สรุป ผ่าน หรือ ไม่ผ่าน

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2

เรื่อง การแนะนำตัว การทักทาย และการสะกดนิ้วมือไทย

หลักสูตรภาษามือไทยขั้นพื้นฐาน สำหรับผู้เรียนที่มีการได้ยิน เวลา 2 ชั่วโมง

1. สาระสำคัญ

การกล่าวคำทักทาย การแนะนำตัวเอง และการกล่าวลาตามวัฒนธรรมของผู้ใช้ภาษามือเพื่อการสื่อสาร ถือเป็นมารยาททางสังคมที่สำคัญ เป็นการแสดงถึงมนุษยสัมพันธ์ที่ดี ดังนั้นผู้เรียนจึงควรเรียนรู้การกล่าวคำทักทายเป็นภาษามือ เพื่อที่จะสามารถนำมาใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างถูกต้อง และการสะกดนิ้วมือไทยประกอบด้วยพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ และสัญลักษณ์ต่าง ๆ มีความสำคัญและจำเป็นที่จะต้องเรียนรู้ เพื่อใช้เป็นพื้นฐานในการอ่านคำที่ใช้ในชีวิตประจำวัน คุณหญิงกมลดา ไกรฤกษ์ เป็นบุคคลสำคัญ เป็นคนแรกที่นำวิธีสอนแบบใช้ภาษามือมาเผยแพร่ในประเทศไทย เป็นผู้คิดประดิษฐ์แบบสะกดนิ้วมือไทย หนังสือภาษามือเล่มแรก การใช้การสะกดนิ้วมือส่วนใหญ่จะใช้เมื่อกล่าวถึงบุคคล ชื่อเฉพาะ ชื่อย่อ และสถานที่ไม่คุ้นเคย เพื่อความเข้าใจที่ถูกต้องชัดเจน

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

2.1 พุทธิพิสัย (K)

2.1.1 บอกเรื่องการทักทายและการแนะนำในวัฒนธรรมของคนหูหนวก

2.1.2 อธิบายเกี่ยวกับการสะกดนิ้วมือไทยประกอบด้วยพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ และสัญลักษณ์ต่าง ๆ

2.2 จิตพิสัย (A)

มีความรู้สึกที่ดีต่อภาษามือไทย และต่อคนหูหนวก

2.3 ทักษะพิสัย (P)

2.3.1 ฝึกปฏิบัติการทักทายเป็นภาษามือสื่อสารกับคนหูหนวกได้

2.3.2 บริหารกล้ามเนื้อมือและนิ้วมือให้มีความคล่องแคล่ว ในการสะกดนิ้วมือไทย

3. สาระการเรียนรู้

3.1 มารยาทในการทักทาย การแนะนำตัวเอง เพื่อน ผู้ใหญ่ และการกล่าวลา

3.2 วัฒนธรรมคนหูหนวก

3.3 การสะกดนิ้วมือไทยประกอบด้วยพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ และสัญลักษณ์ต่าง ๆ

3.4 วิธีการสะกดนิ้วมือไทยและแสดงภาษามือไทย

4.2.12 ผู้สอนแนะนำชื่อภาษามือของตนเอง

นำภาพ ตีตกะดาน ยกตัวอย่าง

ถาม ชื่อภาษามือของผู้เรียน มี - ไม่มี (ถ้าไม่มีให้ตั้งชื่อภาษามือให้กับผู้เรียน)

ถาม คนนี้ชื่ออะไร

ถาม คนนี้ชื่อนี้ใช่ - ไม่ใช่

4.2.13 ผู้สอนตั้งชื่อภาษามือให้ผู้เรียนที่ยังไม่มีชื่อภาษามือ

4.2.14 ผู้สอนสาธิตการทักทาย

- 1) สวัสดี
- 2) สบายดี (เล็กคิ้ว)
- 3) ชื่อ ภาษามือ (เล็กคิ้ว)

ภาษามือไทย

(สบตาคู่สนทนา) สวัสดี

(สบตาคู่สนทนา) สวัสดี

(สบตาคู่สนทนา) สบายดี (เล็กคิ้ว)

(สบตาคู่สนทนา) สบายดี (ยิ้ม)

ภาษาไทย

สวัสดีครับ

สวัสดีค่ะ

คุณสบายดีหรือ

ค่ะ ฉันสบายดี

4.2.15 ผู้สอนให้ผู้เรียนจับคู่ฝึก เรื่องการทักทาย

4.2.16 ผู้สอนและผู้เรียนช่วยกันสรุปเรื่อง การทักทาย และได้เรียนรู้วัฒนธรรมของ

คนหูหนวก

ตัวอย่าง ถ้าเจอผู้ใหญ่คนไหนทักทายแบบ การไหว้

หมายเหตุ ท่ามือนี้ใช้สำหรับสวัสดีผู้อาวุโส ผู้ใหญ่ หรือบุคคลที่ตำแหน่งสูงทักทายผู้ใหญ่การไหว้

ตัวอย่าง ถ้าเจอเพื่อนคนไหนทักทายแบบ สวัสดี

หมายเหตุ ท่ามือนี้ใช้สำหรับ สวัสดี ผู้มีอายุเท่ากัน บุคคลที่ตำแหน่งน้อยกว่าหรือเพื่อน

4.2.17 ผู้สอนอธิบายและถามผู้เรียนว่าการสะกดนิ้วมือไทยมีประโยชน์อะไรบ้าง

4.2.18 ผู้สอนนำเสนอ แบบสะกดนิ้วมือไทย ให้ผู้เรียนดู

แบบสะกดนิ้วมือไทย				
ก	ข	ค	ฅ	ม
ด	ถ	ฐ	ฒ	ท
ธ	ศ	ช	ซ	
พ	ป	ฝ	ภ	ท
บ	ร	ว	ด	ญ
ฟ	ฝ	ถ	พ	จ
ช	ฅ	ม	น	น
ท	ธ	ศ	ช	ฅ
ม	น	น	จ	จ

4.2.19 ผู้สอนแสดงท่าทางการสะกดนิ้วมือไทยให้ผู้เรียนดู แล้วให้ผู้เรียนตอบว่าท่ามือที่เห็นเป็นพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์อะไร จากนั้นแจกวีดิทัศน์แบบสะกดนิ้วมือ ให้ผู้เรียนไปฝึกฝนด้วยตนเอง เพื่อเป็นการลดเวลาในการเรียน

4.2.20 ผู้สอนตรวจสอบความถูกต้องในการสะกดนิ้วมือของผู้เรียน ผู้สอนอธิบาย และแนะนำวิธีการสะกดนิ้วมือที่ถูกต้อง ผู้สอนแบ่งกลุ่มผู้เรียนเป็นสองกลุ่ม ผู้สอนทำการสะกดนิ้วมือเป็นคำให้ผู้เรียนทั้งสองกลุ่มดูภาษามือ จากนั้นให้ตัวแทนแต่ละกลุ่มออกไปเขียนคำบนกระดานให้ตรงกับคำที่สะกดนิ้วมือ จำนวน 5 คำ

4.2.21 ให้ผู้เรียนถามชื่อของเพื่อนด้วยภาษามือ โดยให้เพื่อนบอกชื่อด้วยการการสะกดนิ้วมือ และให้ผู้ถามออกมาเขียนชื่อ นามสกุล ชื่อเล่น ให้ตรงกับการสะกดนิ้วมือ

4.2.22 แจกใบงานให้ผู้เรียน ได้นำกลับไปทำเป็นการบ้าน

4.3 ขั้นสรุป

ผู้เรียนช่วยกันสรุปความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับ วัฒนธรรมคนหูหนวกและการสะกดนิ้วมือ

5. การวัดผลและประเมินผล

ข้อที่	จุดประสงค์	วิธีการวัดและประเมิน
1.	บอกเรื่องการตกทายและการแนะนำในวัฒนธรรมของคนหูหนวก	ตรวจสอบจากการบอกเรื่องการตกทายและการแนะนำในวัฒนธรรมของคนหูหนวก
2.	อธิบายเกี่ยวกับการสะกดนิ้วมือไทย ประกอบด้วยพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ และสัญลักษณ์ต่าง ๆ	ตรวจสอบจากการอธิบายการสะกดนิ้วมือไทย ประกอบด้วยพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ และสัญลักษณ์ต่าง ๆ
3.	มีความรู้สึที่ดีต่อภาษามือไทย และต่อคนหูหนวก	สังเกตการตอบคำถามและร่วมกิจกรรมการเรียนการสอน
4.	ฝึกปฏิบัติการตกทายเป็นภาษามือ สื่อสารกับคนหูหนวกได้	ประเมินการฝึกปฏิบัติการจากการตกทาย เป็นสื่อสารกับคนหูหนวก
5.	บริหารกล้ามเนื้อมือและนิ้วมือให้มีความคล่องแคล่วในการสะกดนิ้วมือไทย	ประเมินการใช้สะกดนิ้วมือไทย สังเกตจากผู้เรียนอ่านการสะกดนิ้วมือไทยประกอบด้วย พยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ การแสดงออกในการปฏิบัติกิจกรรมหน้าชั้นเรียน

6. สื่อและแหล่งการเรียนรู้

- 6.1 บัตรหัวข้อ
- 6.2 ใบงานการสะกดนิ้วมือไทย
- 6.3 ภาพการสะกดนิ้วมือไทย
- 6.4 วิดีทัศน์การสะกดนิ้วมือไทย

7. บรรณานุกรม

- 7.1 กรมการศึกษานอกโรงเรียน กระทรวงศึกษาธิการ. (2541). **หลักสูตรการใช้ภาษามือแบบเบ็ดเสร็จขั้นพื้นฐาน**. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- 7.2 สมาคมคนหูหนวกแห่งประเทศไทย. (2543). **หนังสือภาษามือไทยเล่ม 1 – 6**. กรุงเทพมหานคร: บริษัท บพิตรการพิมพ์ จำกัด.
- 7.3 วิทยาลัยราชสุดา มหาวิทยาลัยมหิดล. (2546). **แผนการสอนภาษามือไทยสำหรับผู้ที่มีการได้ยิน**. ผู้ปรับแก้โดย ดร.จิตประภา ศรีอ่อน.
- 7.4 _____. (2549). **หลักสูตรภาษามือไทยขั้นพื้นฐานสำหรับผู้ที่มีการได้ยิน**. ผู้ปรับแก้โดย ดร.จิตประภา ศรีอ่อน.

บันทึกหลังการสอน

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

(นางสาวพวงผกา จันยาวงศ์)

ผู้จัดทำและผู้สอน

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

แบบบันทึก เรื่อง การแนะนำตัว และการทักทาย การสะกดนิ้วมือไทย

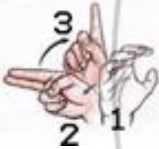

ที่	ชื่อ - นามสกุล	จุดประสงค์ ที่ 1	จุดประสงค์ ที่ 2	จุดประสงค์ ที่ 3	จุดประสงค์ ที่ 4	จุดประสงค์ ที่ 5	สรุป
1.							
2.							
3.							
4.							
5.							
6.							
7.							
8.							
9.							
10.							
11.							
12.							
13.							
14.							
15.							

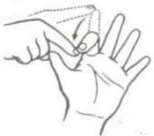
หมายเหตุ นักศึกษาสามารถปฏิบัติตามจุดประสงค์ได้หรือไม่ สรุป ผ่าน หรือ ไม่ผ่าน

ใบงาน เรื่อง การสะกดนิ้วมือไทย

ชื่อ – นามสกุล.....เลขที่.....

คำชี้แจง ให้ผู้เรียนได้พยัญชนะให้ตรงกับตัวสะกดนิ้วมือ (48 คะแนน)

1. 	2. 	3. 	4. 	5.
6. 	7. 	8. 	9. 	10.
11. 	12. 	13. 	14. 	15.
16. 	17. 	18. 	19. 	20.
11. 	12. 	13. 	14. 	15.
16. 	17. 	18. 	19. 	20.

21. 	22. 	23. 	24. 	25.
26. 	27. 	28. 	29. 	30.
31. 	32. 	33. 	34. 	35.
36. 	37. 	38. 	39. 	40.
41. 	42. 	43. 	44. 	45.
46. 	47. 	48. 		

กิจกรรม ให้ผู้เรียนใส่สร้อย วรรณยุกต์ และสัญลักษณ์ให้ถูกต้องตามหลักและตำแหน่งการสะกดนิ้วมือ (17 คะแนน)

รวมคะแนน.....คะแนน

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3

เรื่อง รูปทรง ขนาด และสี

หลักสูตร ภาษามือไทยขั้นพื้นฐาน สำหรับผู้เรียนที่มีการได้ยิน เวลา 2 ชั่วโมง

1. สาระสำคัญ

บุคคลอยู่ท่ามกลางความเป็นธรรมชาติตลอดจนสิ่งทีคนเราสร้างสรรค์มาเพื่อการดำรงชีวิต จึงจำเป็นที่คนเราต้องเรียนรู้สิ่งทีตนเองจะเกี่ยวข้องทั้งกับธรรมชาติและสิ่งแวดลอม เพื่อนำมาใช้ แต่สิ่งสำคัญคือต้องตระหนักรู้ถึงคุณค่าและภัยจากสิ่งเหล่านั้นด้วย รูปทรงและรูปร่างเป็นสิ่งที่อยู่ในสิ่งต่าง ๆ เหล่านั้น เช่น ดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ มีรูปทรงกลม กิ่งไม้มีรูปร่างคดเคี้ยวบ้าง และเมื่อเรานั่งรถออกนอกเมือง เราจะเห็นบรรยากาศรอบ ๆ ตัวเราเต็มไปด้วยต้นไม้ ดอกไม้ หลากสีส่นสวยงามตามธรรมชาติ สีต่าง ๆ เหล่านี้เป็นสิ่งเร้าอย่างหนึ่งช่วยให้เรามีชีวิตชีวา สดชื่น สีเป็นเป็นองค์ประกอบทีมีอิทธิพลต่อความรู้สึก อารมณ์ และจิตใจ

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

2.1 พุทธิพิสัย (K)

2.1.1 บอกคำศัพท์และประโยคเกี่ยวกับสี

2.1.2 อธิบายท่ามือเกี่ยวกับรูปทรงและขนาด

2.2 จิตพิสัย (A)

มีความรู้สึกทีดีต่อภาษามือไทย และต่อคนหูหนวก

2.3 ทักษะพิสัย (P)

2.3.1 ใช้สายตารับรู้การเคลื่อนไหวของมือเกี่ยวกับขนาด และสี

2.3.2 ใช้ไวยากรณ์ภาษามือไทยถูกต้อง (ใช้ท่ามือ ตำแหน่ง การเคลื่อนไหว การพลิกหัน

ฝ่ามือและสีหน้าท่าทาง)

3. สาระการเรียนรู้

3.1 รูปร่างต่าง ๆ เช่น วงกลม สามเหลี่ยม สีเหลี่ยมจัตุรัส สีเหลี่ยมผืนผ้า

3.2 ขนาดเล็ก ใหญ่ สูง-ต่ำ หนา-บาง ความเหมือน และความแตกต่าง

3.3 สีต่าง ๆ เช่น แดง เหลือง เขียว ดำ ขาว เหลือง ส้ม ฟ้า น้ำตาล ชมพู เทา เงิน

3.4 สอนคำศัพท์ทั่วไปและไวยากรณ์ภาษามือ ประโยคทีเกี่ยวกับเรื่องสี เช่น พ่อใส่เสื้อสีเหลืองอ่อน แม่ใส่เน้าพิกาสีเขียวเข้ม

3.5 การบอกสีของสิ่งของรอบ ๆ ตัว และสีของสิ่งต่าง ๆ

4. กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

4.1 ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

4.1.1 ผู้สอนให้ผู้เรียนเห็นบรรยายภาพรอบตัว เช่น ดวงอาทิตย์ ต้นไม้ ดอกไม้ หลายสีสัน (สีสิ่งของสี เช่น ดำ แดง ส้ม เขียว เหลือง และฟ้า)

4.1.2 ผู้สอนถามว่า นี้อะไร เคยเห็นที่ไหนบ้าง ให้ผู้เรียนมาเล่าเรื่องด้วยภาษาไทย

4.1.3 กิจกรรมเพลงภาษามือ (วงกลม) ผู้สอนสาธิตทำภาษามือแล้วให้ผู้เรียนปฏิบัติภาษามือตาม

เรื่อง หนอนผีเสื้อ	
เพลงภาษามือไทย	เพลงภาษาไทย
- มือขวาทำตัวหนอนบนฝ่ามือซ้าย (ใบไม้) แล้วโยกตัวไปตามจังหวะ - ทำตัวหนอนทั้งสองมือ ใต้ไปข้างหน้า แล้วโยกตัวไปมา - ทำมือ ดำ แดง ส้ม เขียว เหลือง และฟ้า - นกบิน (มองลง), ทำตัวหนอนบนใบไม้ (มองขึ้น) - ตัวหนอนหลบลงไปอยู่ใต้ใบไม้	กีบไป คลานมา กีบไป คลานมา หนอนผีเสื้อสวยสดงามตา (ซ้ำ 2 ประโยค) ดำ แดง ส้ม เขียว เหลือง และฟ้า เร็ว ๆ ซ่อนกายา (นก) กางแขนมา หลบซ่อน เร็วพรวด

4.2 ขั้นสอน

4.2.1 ผู้สอนติดบัตรหัวข้อ **รูปทรง และขนาด** + ทำมือ + สะกดนิ้วมือ

4.2.2 ผู้สอนนำภาพรูปทรงต่าง ๆ มาให้ผู้เรียนดู

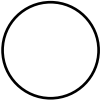

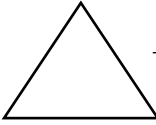
4.2.3 ผู้สอนทำภาษามือ การใช้สายตา ทำมือ สีหน้าและท่าทาง ซ้ำๆ 2-3 ครั้ง ให้ผู้เรียนดูและทำตาม

4.2.4 ผู้สอนติดภาพไว้บนกระดาน หรือให้ดูภาพจากนำเสนอ

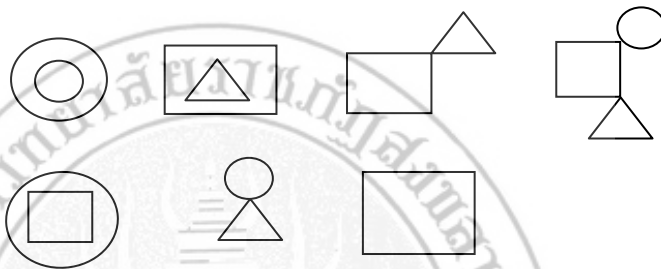
4.2.5 ผู้เรียนมีความพร้อมในการเรียนภาษามือไทยในเรื่องการใช้มือและการใช้สายตา

Handwriting practice sheet for Thai sign language. It includes a grid of boxes for dot patterns (., .., ...; .o, .oo, .ooo; .o, .oo, .ooo; .oo, .oo), a grid for line patterns (dashed, solid, wavy, zigzag), and a list of four hand gestures with corresponding lines to draw.

4.2.6 สอนรูปร่างและขนาดที่ละรูป

4.2.7 ให้ดูรูป   + ทำภาษามือให้ผู้เรียนทำตาม

ให้ทำรูปทรงแบบต่าง ๆ

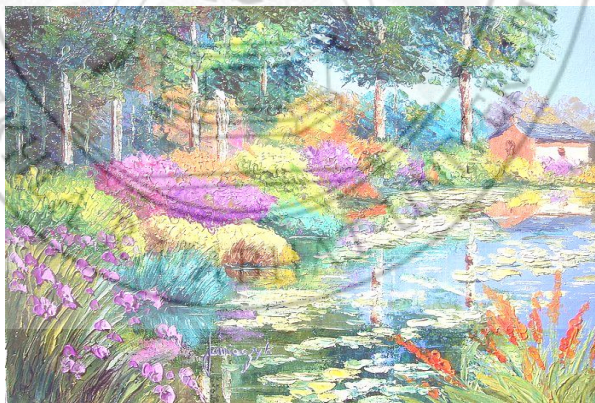

4.2.8 แจกกระดาษให้ผู้เรียน วาดรูปตามที่ครูทำภาษามือ

4.2.9 จับคู่วาดรูปตามเพื่อนบอก และสลับกัน

4.2.10 ผู้สอนติดบัตรหัวข้อ สี + ทำมือ + สะกดนิ้วมือ

4.2.11 ดึงภาพวิวทิวทัศน์ (มีท้องฟ้า ต้นไม้ ภูเขา สวนดอกไม้สีต่าง ๆ รุ้งกินน้ำ 7 สี)

4.2.12 ผู้สอนเล่าเรื่องตามภาพ ให้ผู้เรียนดู

4.2.13 สอนเล่าเรื่องตามภาพซ้ำ ๆ ให้ผู้เรียนทำตาม ทบทวน

ห้องฟ้า - สีฟ้า ต้นไม้ - ไข่ใบสีเขียว

ดวงอาทิตย์ - สีส้ม ลำต้น - สีน้ำตาล

รู้งิมน้ำ - (รู้งิมน้ำ 7 สี) ม่วง คราม น้ำเงิน เขียว เหลือง ส้ม แดง

4.2.14 ผู้สอนสาธิต การสนทนาเรื่อง สี ให้ผู้เรียนดู

ตัวอย่าง (บทสนทนา)

ภาษามือไทย		ภาษาไทย	
•ถาม	สวัสดี	•ถาม	สวัสดี
ตอบ	คุณสบายดีไหม	ตอบ	คุณสบายดีไหม
•ถาม	คุณ + เสื้อสีแดง + ใต้ + สบายดี	•ถาม	คุณใต้เสื้อสีแดง สบายดีนะ
ตอบ	ขอบคุณค่ะ	ตอบ	ขอบคุณค่ะ
•ถาม	คุณ + สี + ชอบ + อะไร	•ถาม	คุณชอบสีอะไร
ตอบ	ฉัน + สีแดง + ชอบ	ตอบ	ฉันชอบสีแดง
•ถาม	คุณ + สี + ชอบ + ไม่ + อะไร	•ถาม	คุณไม่ชอบสีอะไร
ตอบ	ฉัน + สีดำ + ชอบ + ไม่	ตอบ	ฉันไม่ชอบสีดำ
•ถาม	เขา + กระโปรง + สี + อะไร	•ถาม	เขาใส่กระโปรงสีอะไร
ตอบ	สีน้ำตาล	ตอบ	สีน้ำตาล

4.2.15 ผู้สอนทำภาษามือ การสนทนาเรื่องสี ซ้ำ ๆ ผู้เรียนทำตามและฝึกสนทนา

4.2.16 แจกใบงานให้ผู้เรียนทำ

4.3 ขั้นสรุป

4.3.1 ให้ผู้เรียนคิดว่ามีอะไรบ้างที่มีลักษณะเป็นรูปสี่เหลี่ยม รูปสามเหลี่ยม รูปวงกลม

4.3.2 สอนถามว่าวันนี้เราเรียนเรื่องอะไร “สี” เกี่ยวกับอะไรบ้าง (ให้ผู้เรียนช่วยกันตอบ

คำถาม)

5. การวัดผลและประเมินผล

ข้อที่	จุดประสงค์	วิธีการวัดและประเมิน
1.	บอกคำศัพท์และประโยคเกี่ยวกับสี	- ตรวจสอบจากการบอกคำศัพท์ และประโยคของสี - สังเกตการณ์ร่วมกิจกรรม การตอบคำถาม
2.	อธิบายท่ามือเกี่ยวกับรูปทรง และขนาด	ตรวจสอบจากการอธิบายท่ามือเกี่ยวกับรูปทรง ขนาด
3.	มีความรู้สึที่ดีต่อภาษาไทย และต่อคนหูหนวก	สังเกตการณ์ตอบคำถามและร่วมกิจกรรมการเรียนการสอน
4.	ใช้สายตารับรู้การเคลื่อนไหวของมือเกี่ยวกับรูป ขนาด และสี	ประเมินการฝึกปฏิบัติการใช้สายตารับรู้ และอ่านการเคลื่อนไหวของมือ รูป ขนาด และสี
5.	ใช้ไวยากรณ์ภาษาไทยถูกต้อง (ใช้ท่ามือ ตำแหน่ง การเคลื่อนไหว การพลิกหันฝ่ามือ และสีหน้า ท่าทาง)	ประเมินการใช้ไวยากรณ์ภาษาไทย เรื่องรูป ขนาด และสีในการสื่อสาร

6. สื่อและแหล่งการเรียนรู้

- 6.1 บัตรหัวข้อ
- 6.2 บัตรภาพ รูปทรง และขนาดต่าง ๆ
- 6.3 รูปทรงต่าง ๆ (ของจริง)
- 6.4 ภาพธรรมชาติ
- 6.5 ใบงาน

7. บรรณานุกรม

- 7.1 กรมการศึกษานอกโรงเรียน กระทรวงศึกษาธิการ. (2541). **หลักสูตรการใช้ภาษามือแบบเบ็ดเสร็จขั้นพื้นฐาน**. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- 7.2 สมาคมคนหูหนวกแห่งประเทศไทย. (2543). **หนังสือภาษามือไทยเล่ม 1 – 6**. กรุงเทพมหานคร: บริษัท บพิศการพิมพ์ จำกัด.

แบบบันทึก เรื่อง รูปทรง ขนาด และสี

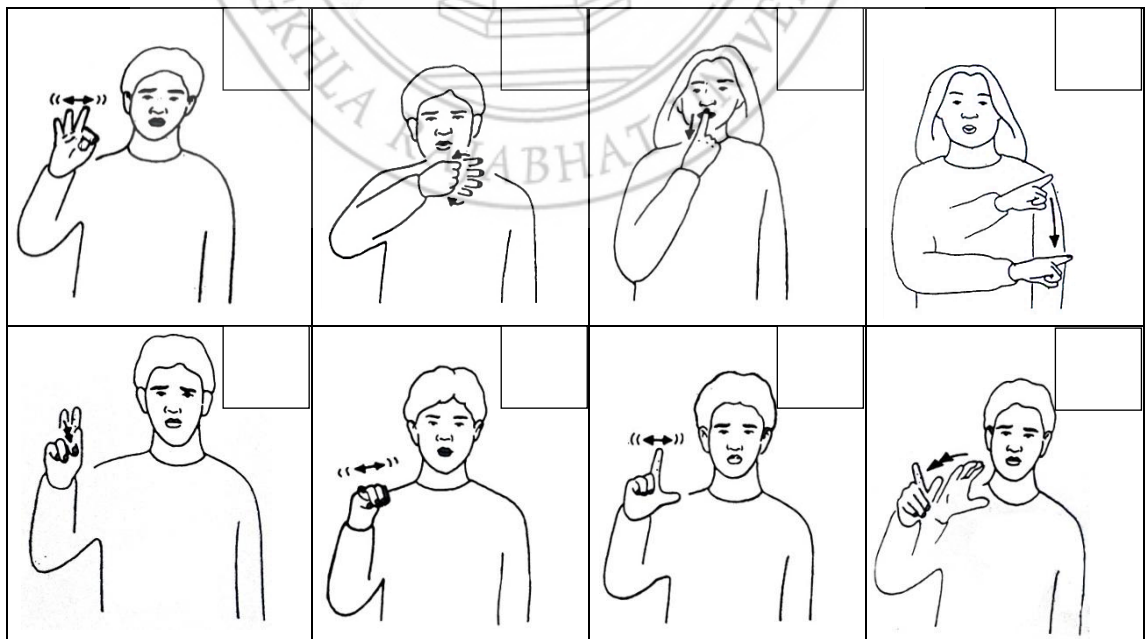
ที่	ชื่อ - นามสกุล	จุดประสงค์ ที่ 1	จุดประสงค์ ที่ 2	จุดประสงค์ ที่ 3	จุดประสงค์ ที่ 4	จุดประสงค์ ที่ 5	สรุป
1.							
2.							
3.							
4.							
5.							
6.							
7.							
8.							
9.							
10.							
11.							
12.							
13.							
14.							
15.							

หมายเหตุ นักศึกษาสามารถปฏิบัติตามจุดประสงค์ได้หรือไม่ สรุป ผ่าน หรือ ไม่ผ่าน

ใบงาน เรื่อง สี

ชื่อ – นามสกุล.....เลขที่.....

คำชี้แจง ให้ผู้เรียนจับคู่ทำมือกับสีให้ถูกต้อง (8 คะแนน)

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4

เรื่อง ตำแหน่ง และอุปกรณ์การเรียน

หลักสูตรภาษามือไทยขั้นพื้นฐาน สำหรับผู้เรียนที่มีการได้ยิน เวลา 2 ชั่วโมง

1. สาระสำคัญ

การเรียนรู้และใช้ภาษามือไทยบอกตำแหน่งการวางสิ่งของ บน ล่าง ใน ใต้ ข้างซ้าย ข้างขวา ให้ถูกต้อง และในชีวิตประจำวันของเราจำเป็นต้องใช้อุปกรณ์ที่ช่วยอำนวยความสะดวกในการดำรงชีวิต ดังนั้น เราจำเป็นต้องรู้ภาษามือไทย คำศัพท์อุปกรณ์การเรียน เพื่อช่วยให้การติดต่อสื่อสารกับคนหูหนวกได้ถูกต้อง

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

2.1 พุทธิพิสัย (K)

บอกคำศัพท์ และประโยคเกี่ยวกับตำแหน่ง และอุปกรณ์การเรียนตามหลักไวยากรณ์ภาษามือไทย

2.2 จิตพิสัย (A)

2.2.1 มีความรู้สึกที่ดีต่อภาษามือไทย และต่อคนหูหนวก

2.2.2 มีความตั้งใจและกระตือรือร้น สนุกสนานกับการทำกิจกรรมในการเรียน

2.3 ทักษะพิสัย (P)

2.3.1 ฝึกทักษะการใช้ภาษามือไทยเกี่ยวกับตำแหน่ง และอุปกรณ์การเรียน

2.3.2 คูภาษามือ และวาดตำแหน่งการวางสิ่งของได้ถูกต้อง

3. สาระการเรียนรู้

3.1 การใช้ภาษามือไทยเกี่ยวกับ “ตำแหน่ง” บน ล่าง ใน ใต้ ข้างซ้าย ข้างขวา

3.2 อุปกรณ์การเรียน เช่น ดินสอ ปากกา ยางลบ ไม้บรรทัด สมุด ฯลฯ

3.3 การวางสิ่งของ บน ล่าง ใน ใต้ ข้างซ้าย ข้างขวา

4. กิจกรรมการเรียนการสอน

4.1 ขั้่นนำเข้าสู่บทเรียน

4.1.1 ผู้สอนนำภาพหรือสิ่งของที่สามารถเตรียมได้ให้ผู้เรียนดูแล้วร่วมกันสนทนา

4.1.2 ถามผู้เรียนทบทวนความรู้เดิม

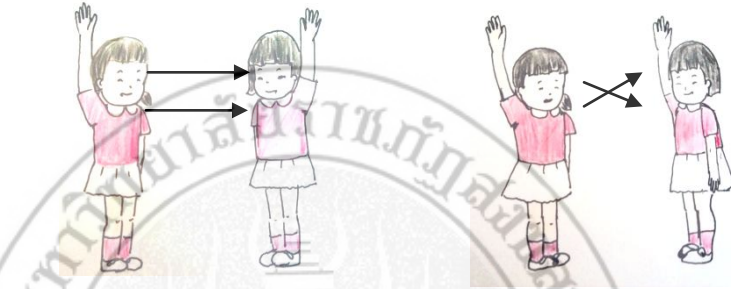
4.1.3 กิจกรรม (วงกลม และจับคู่)

4.1.4 ยกมือซ้าย ขวา ฝึกบริหารกล้ามเนื้อมือและนิ้วมือตามที่ผู้สอนสาธิต

4.2 ชั้นสอน

4.2.1 ผู้สอนติดบัตรหัวข้อ **ตำแหน่ง** + ทำมือ + สะกดนิ้วมือ

4.2.2 ผู้สอนยกมือซ้าย ให้ผู้เรียนทำตาม ยกมือขวา เคลื่อนมือซ้าย หรือขวา ในรูปแบบอื่น ๆ ให้ผู้เรียนทำตาม

4.2.3 ผู้สอนตรวจสอบว่าผู้เรียนวาดถูกต้องหรือไม่

4.2.4 ผู้สอนวางสิ่งของบนโต๊ะ อธิบายตำแหน่งสิ่งของที่วางอยู่บนโต๊ะ

4.2.5 ผู้สอนติดบัตรหัวข้อ + **อุปกรณ์การเรียน** + วันนี้จะสอนเรื่องนี้

4.2.6 ผู้สอนนำภาพอุปกรณ์การเรียนมาให้ผู้เรียนดู

- 4.2.7 ผู้สอนทำภาษามือ อุปกรณ์การเรียนซ้ำ ๆ 2-3 ครั้ง ให้ผู้เรียนดู
- 4.2.8 ผู้สอนแนะนำทำภาษามือ โຕ้ะ และสิ่งของต่าง ๆ ที่วางอยู่บนโຕ้ะ
- 4.2.9 ผู้สอนแสดงภาษามือตามสิ่งของบนโຕ้ะ ให้ผู้เรียนทำตาม และเปลี่ยนตำแหน่งการวางสิ่งของ
- 4.2.10 ผู้เรียนฝึกตาม ผู้สอนจัดตำแหน่งการวางสิ่งของ
- 4.2.11 ผู้สอนจัดตำแหน่งการวางสิ่งของ เลือกผู้เรียนหนึ่งคนออกมาแสดงภาษามือ ผู้เรียนที่เหลือฝึกตาม
- 4.2.12 ผู้สอนแสดงตัวอย่าง ยืนตรงข้ามกัน โดยผู้สอนแสดงภาษามือยืนอยู่ห่างจากโຕ้ะ และวางสิ่งของที่ละอย่างบน โຕ้ะ (ภาษามือ) อีกคนวางสิ่งทีละอย่างตามภาษามือ หลังจากวางสิ่งของตามภาษามือเรียบร้อยแล้วยกโຕ้ะหันกลับหลังไปทางผู้สอนที่แสดงภาษามือ จะเห็นว่าตำแหน่งการวางทิศทางจะเหมือนกับผู้สอนที่ทำภาษามือ
- 4.2.13 แจกกระดาษให้ผู้เรียนวาดภาพตาม การวางตำแหน่งสิ่งของบนโຕ้ะตามที่ผู้สอนแสดงภาษามือ ตรวจสอบความถูกต้อง
- 4.2.14 ผู้สอนแจกภาพอุปกรณ์การเรียนให้ผู้เรียน และให้ผู้เรียนคิดการแสดงที่สื่อถึงภาพที่ได้รับเพื่อให้เพื่อนทาย

สอนไวยากรณ์ภาษาไทย

คำนาม	ปากกา สมุด ดินสอ ไม้บรรทัด ยางลบ หนังสือ ซอล์ก แปรงลบกระดาน ปากกาไวท์บอร์ด กระดานดำ ที่เหลาดินสอ
คำคุณศัพท์	เล็ก ใหญ่ หนา บาง สั้น ยาว แหวม คม
กริยา	เขียน เปิด ลบ ขีด
กริยาวิเศษณ์	ช้า เร็ว รีบ
ลักษณะนาม	1 เล่ม 2 ค้ำ 3 แท่ง 4 อัน 5 ตัว
ประโยค	<p>คำถาม คุณมีปากกาสีอะไรบ้าง คุณชอบอ่านหนังสือไหม ฉันขอยืมยางลบหน่อยได้ไหม</p> <p>บอกเล่า ฉันมีปากกา 3 ค้ำ ฉันชอบอ่านหนังสือมาก ฉันทำปากกาหาย</p> <p>ปฏิเสธ ฉันไม่เอา...</p> <p>คำสั่ง ไปหยิบยางลบมา เอาปากกามาให้ฉัน</p>

4.2.15 ให้ผู้เรียนจับคู่ฝึกสนทนา ในเรื่องประโยค

4.2.16 ให้แต่ละกลุ่มออกมาแสดง ผู้สอนแนะนำเพิ่มเติม

4.3 ขั้นสรุป

4.3.1 การมองของคนหุนหวกจะมองต่างจากคนทั่วไป จะมองตรงข้ามกัน ซึ่งจะยึดผู้แสดง
ภาษามือเป็นตัวหลัก

4.3.2 ทบทวนคำศัพท์อุปกรณ์การเรียน

5. การวัดผลและประเมินผล

ข้อที่	จุดประสงค์	วิธีการวัดและประเมิน
1.	บอกคำศัพท์ และประโยคเกี่ยวกับตำแหน่ง และอุปกรณ์การเรียนตามหลักไวยากรณ์ภาษาไทย	ตรวจสอบจากบอกคำศัพท์ และประโยคเกี่ยวกับตำแหน่ง และอุปกรณ์การเรียนตามหลักไวยากรณ์ภาษาไทย
2.	มีความรู้สึกที่ดีภาษาไทยและต่อคนหูหนวก	สังเกตการณ์ตอบคำถามและร่วมกิจกรรมการเรียนการสอน
3.	มีความตั้งใจและกระตือรือร้น สนุกสนานกับการทำกิจกรรมในการเรียน	สังเกตการณ์ตอบคำถามและร่วมกิจกรรมการเรียนการสอน
4.	ฝึกทักษะการใช้ภาษาไทยเกี่ยวกับตำแหน่ง และอุปกรณ์การเรียน	ประเมินการฝึกปฏิบัติการใช้ภาษาไทยเกี่ยวกับตำแหน่ง และอุปกรณ์การเรียน
5.	ดูภาษามือ และวาดตำแหน่งการวางสิ่งของได้ถูกต้อง	ตรวจสอบการใช้ดูภาษามือ และวาดตำแหน่งการวางสิ่งของได้ถูกต้อง

6. สื่อและแหล่งการเรียนรู้

- 6.1 บัตรหัวข้อ ตำแหน่ง และอุปกรณ์การเรียน
- 6.2 อุปกรณ์จริง ไม้บรรทัด แก้วน้ำ ปากกา หนังสือ ฯลฯ
- 6.3 กระจายภาพ โต้ะ

7. บรรณานุกรม

- 7.1 กรมการศึกษานอกโรงเรียน กระทรวงศึกษาธิการ. (2541). **หลักสูตรการใช้ภาษามือแบบเบ็ดเสร็จขั้นพื้นฐาน**. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- 7.2 สมาคมคนหูหนวกแห่งประเทศไทย. (2543). **หนังสือภาษามือไทยเล่ม 1 – 6**. กรุงเทพมหานคร: บริษัท บพิตรการพิมพ์ จำกัด.
- 7.3 วิทยาลัยราชสุดา มหาวิทยาลัยมหิดล. (2546). **แผนการสอนภาษามือไทยสำหรับผู้ที่มีการได้ยิน**. ผู้ปรับแก้โดย ดร.จิตประภา ศรีอ่อน.
- 7.4 _____. (2549). **หลักสูตรภาษามือไทยขั้นพื้นฐานสำหรับผู้ที่มีการได้ยิน**. ผู้ปรับแก้โดย ดร.จิตประภา ศรีอ่อน.

แบบบันทึก เรื่อง ตำแหน่ง และอุปกรณ์การเรียน

ที่	ชื่อ - นามสกุล	จุดประสงค์ ที่ 1	จุดประสงค์ ที่ 2	จุดประสงค์ ที่ 3	จุดประสงค์ ที่ 4	จุดประสงค์ ที่ 5	สรุป
1.							
2.							
3.							
4.							
5.							
6.							
7.							
8.							
9.							
10.							
11.							
12.							
13.							
14.							
15.							

หมายเหตุ นักศึกษาสามารถปฏิบัติตามจุดประสงค์ได้หรือไม่ สรุป ผ่าน หรือ ไม่ผ่าน

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5

เรื่อง ตัวเลข จำนวนนับ และลำดับที่

หลักสูตรภาษามือไทยขั้นพื้นฐาน สำหรับผู้เรียนที่มีการได้ยิน เวลา 2 ชั่วโมง

1. สาระสำคัญ

ตัวเลข จำนวนนับ และลำดับที่ เป็นสิ่งจำเป็นที่เราจะต้องนำไปใช้ในชีวิตประจำวันของเรา เช่น การนับจำนวนชั้น จำนวนคน จำนวนสิ่งของ ฉะนั้น เราต้องมีความรู้ความเข้าใจต่อจำนวนนับให้ถูกต้อง เพื่อนำไปใช้ในชีวิตเราทุกวันนี้จะเกี่ยวข้องกับจำนวนนับเสมอ และสามารถสื่อสารกับคนหูหนวกได้ถูกต้อง

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

2.1 พุทธิพิสัย (K)

บอกคำศัพท์ และการสื่อสารเป็นประโยคเรื่องตัวเลข จำนวนนับและลำดับที่

2.2 จิตพิสัย (A)

2.2.1 มีความรู้สึกที่ดีต่อภาษามือไทย และต่อคนหูหนวก

2.2.2 มีความตั้งใจและกระตือรือร้น สนุกสนานกับการทำกิจกรรมในการเรียน

2.3 ทักษะพิสัย (P)

2.3.1 ใช้ไวยากรณ์ภาษามือไทยถูกต้อง (ใช้ท่ามือ ตำแหน่ง การเคลื่อนไหว การพลิกหันฝ่ามือและสีหน้าท่าทาง)

2.3.2 ฝึกปฏิบัติการใช้ภาษามือในการสนทนาเรื่องตัวเลข จำนวนนับและลำดับที่

3. สาระการเรียนรู้

3.1 ตัวเลข 1-10-20-30-40-50-60 ฯลฯ 100-1,000-10,000-100,000-1,000,0001

3.2 จำนวนนับ

3.3 ลำดับที่

3.4 การใช้ตัวเลขในเรื่องอื่น ๆ เช่น เบอร์โทรศัพท์ ทะเบียนรถ บ้านเลขที่ ฯลฯ

4. กิจกรรมการเรียนการสอน

4.1 ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

4.1.1 ผู้สอนนำภาพหรือสิ่งของที่สามารเตรียมได้ให้ผู้เรียนดูแล้วร่วมกันสนทนา

4.1.2 ผู้สอนถามผู้เรียนเพื่อทบทวนความรู้เดิม

4.1.3 กิจกรรมการเคลื่อนไหว เรื่อง ตัวเลข ยืนเรียงแถวหน้ากระดาน เดินเข้าจังหวะ โดย

ครูเป็นผู้นับและผู้เรียนเคลื่อนไหวตาม

4.2 ขั้นสอน

4.2.1 ผู้สอนติดบัตรหัวข้อ ตัวเลข จำนวนนับ และลำดับที่ + วันนี้จะสอนเรื่องนี้

4.2.2 ให้ดูรูปตัวเลข 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 นำตะเกียบมาใช้ในการนับจำนวน

4.2.3 ผู้สอนทำภาษามือ ตัวเลข จำนวนนับ และลำดับที่ซ้ำ ๆ 2-3 ครั้ง ให้ผู้เรียนดู

4.2.4 ผู้สอนสอนตัวเลข 1-10 โดยผู้สอนทำภาษามือ (เร็ว) 1-10 ให้ผู้เรียนดู

4.2.5 ผู้สอนทำภาษามือ 1-10 ซ้ำ ๆ ให้ผู้เรียนทำภาษามือตาม และทบทวนอีกครั้ง

4.2.6 ผู้สอนสาธิตตัวเลข 11-20-30-40-50-100-1,000-10,000-100,000-1,000,000

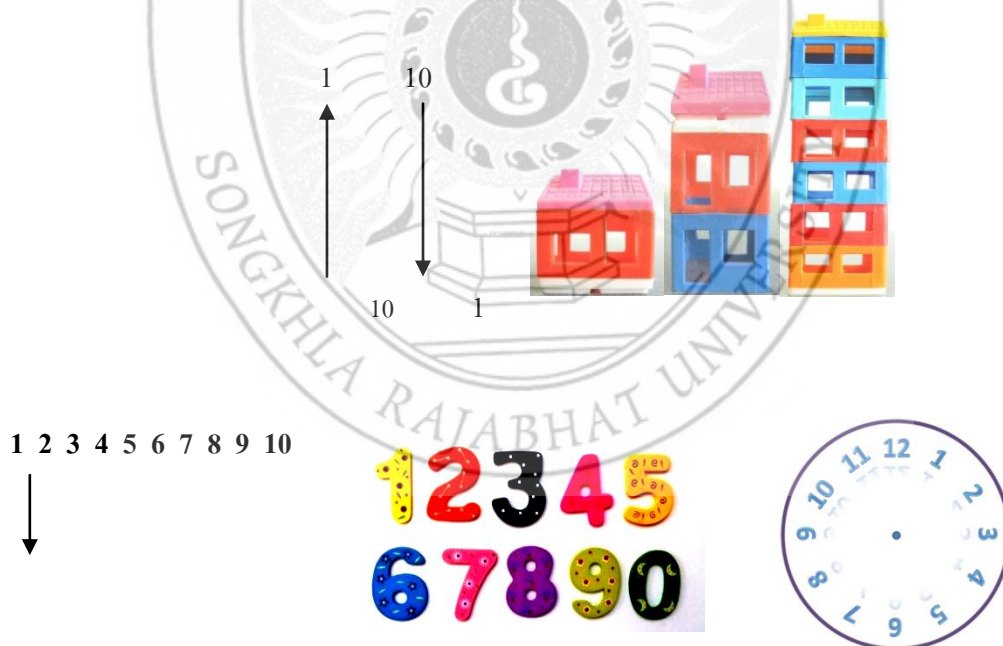
4.2.7 ให้ผู้เรียนทำภาษามือตาม และอีกครั้ง

4.2.8 ผู้สอนสาธิตตัวเลขอื่น ๆ เช่น 23 25 65 68 596 547 6,277 32,500 25,003

4.2.9 ให้ผู้เรียนทำภาษามือตาม และอีกครั้ง

4.2.10 แบ่งผู้เรียนออกเป็นสองกลุ่ม ผู้สอนสาธิตทำภาษามือตัวเลขให้แต่ละกลุ่มออกมาเขียนบนกระดาน กลุ่มไหนเขียนเสร็จก่อนและถูกต้องจะได้คะแนน

4.2.11 ผู้สอนสาธิต เรื่องลำดับที่

4.2.12 โดยผู้สอนทำภาษามือ + ให้ผู้เรียนทำตาม และให้ผู้เรียนทำภาษามือเองอีกครั้ง

4.2.13 ผู้สอนสาธิตจำนวนนับ แสดงจำนวนนับผู้เรียน 1-2-3-4-5 จำนวนนับ 5

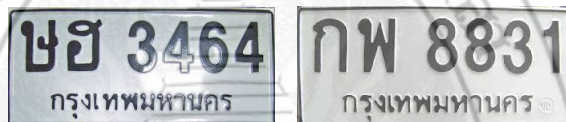
(ชี้ให้ผู้เรียน สังเกตความแตกต่างของ การนับ-จำนวนนับ)

4.2.14 สอนตัวเลขที่ใช้ในเรื่องอื่น ๆ และคำศัพท์

- 1) สายรถประจำทาง เช่น สาย 515 สาย 42

- 2) ทะเบียนรถ เช่น

- 3) ช่องโทรทัศน์ เช่น ช่อง 7 ช่อง 3 ช่อง 9

- 4) บ้านเลขที่ → หนึ่งหนึ่งหนึ่งทับสองศูนย์ (ผิด)
→ หนึ่งหนึ่งหนึ่งทับยี่สิบ (ถูก)

- 5) หมายเลขโทรศัพท์ เช่น 09-2568475 02-8895315

4.2.15 ผู้สอนสาธิตการสนทนา ถาม-ตอบ ถามเบอร์โทรศัพท์ บ้านเลขที่ ทะเบียนรถ

4.2.16 ให้ผู้เรียนจับคู่และฝึกการ ถาม-ตอบ

4.2.17 แจกใบงานตัวเลข

4.3 ขั้นสรุป

ให้ผู้เรียนทบทวนตัวเลขอีกครั้ง

5. การวัดผลและประเมินผล

ข้อที่	จุดประสงค์	วิธีการวัดและประเมิน
1.	บอกคำศัพท์และการสื่อสารเป็นประโยคที่เกี่ยวกับตัวเลข จำนวนนับและลำดับที่	ตรวจสอบจากการบอกคำศัพท์และการสื่อสารเป็นประโยคจากตัวเลข จำนวนนับ และลำดับที่
2.	มีความรู้สึกที่ดีต่อภาษาไทย และต่อคนหูหนวก	สังเกตการณ์ตอบคำถามและร่วมกิจกรรมการเรียนการสอน
3.	มีความตั้งใจและกระตือรือร้น สนุกสนานกับการทำกิจกรรมในการเรียน	สังเกตการณ์สนทนาและร่วมกิจกรรมการเรียนการสอน
4.	ใช้ไวยากรณ์ภาษาไทยถูกต้อง (ทำมือ ตำแหน่ง การเคลื่อนไหว การพลิกหันฝ่ามือ และสีหน้าท่าทาง)	ประเมินการฝึกปฏิบัติการใช้ไวยากรณ์ภาษาไทยถูกต้อง (ทำมือ ตำแหน่ง การเคลื่อนไหว การพลิกหันฝ่ามือและสีหน้าท่าทาง)
5.	ฝึกปฏิบัติการใช้ภาษาไทยในการสนทนาเรื่องตัวเลข จำนวนนับ และลำดับที่	สังเกตการใช้ภาษาไทยในการสนทนาซักถาม เรื่องตัวเลข จำนวนนับและลำดับที่

6. สื่อและแหล่งการเรียนรู้

- 6.1 บัตรหัวข้อ
- 6.2 ภาพตัวเลข
- 6.3 ใบงาน

7. บรรณานุกรม

- 7.1 กรมการศึกษานอกโรงเรียน กระทรวงศึกษาธิการ. (2541). **หลักสูตรการใช้ภาษาไทยแบบเบ็ดเสร็จขั้นพื้นฐาน**. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- 7.2 สมาคมคนหูหนวกแห่งประเทศไทย. (2543). **หนังสือภาษาไทยเล่ม 1 – 6**. กรุงเทพมหานคร: บริษัท บพิตรการพิมพ์ จำกัด.
- 7.3 วิทยาลัยราชสุดา มหาวิทยาลัยมหิดล. (2546). **แผนการสอนภาษาไทยสำหรับผู้ที่มีความพิการได้ยิน**. ผู้ปรับแก้โดย ดร.จิตประภา ศรีอ่อน.
- 7.4 _____. (2549). **หลักสูตรภาษาไทยขั้นพื้นฐานสำหรับผู้ที่มีความพิการได้ยิน**. ผู้ปรับแก้โดย ดร.จิตประภา ศรีอ่อน.

แบบบันทึก เรื่อง ตัวเลข จำนวนนับ และลำดับที่

ที่	ชื่อ - นามสกุล	จุดประสงค์ ที่ 1	จุดประสงค์ ที่ 2	จุดประสงค์ ที่ 3	จุดประสงค์ ที่ 4	จุดประสงค์ ที่ 5	สรุป
1.							
2.							
3.							
4.							
5.							
6.							
7.							
8.							
9.							
10.							
11.							
12.							
13.							
14.							
15.							

หมายเหตุ นักศึกษาสามารถปฏิบัติตามจุดประสงค์ได้หรือไม่ สรุป ผ่าน หรือ ไม่ผ่าน

ใบงาน เรื่องตัวเลข จำนวนนับ และลำดับที่

ชื่อ – นามสกุล.....เลขที่.....

คำชี้แจง: ให้ผู้เรียนเขียนตัวเลขที่ถูกต้อง (5 คะแนน)

1. + =
.....

2. + =
.....

3. + =
.....

4. + =
.....

5. + =
.....

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6

เรื่อง เงินเหรียญ และธนบัตร

หลักสูตรภาษามือไทยขั้นพื้นฐาน สำหรับผู้เรียนที่มีการได้ยิน เวลา 2 ชั่วโมง

1. สาระสำคัญ

การใช้ภาษามือไทยเริ่มต้นจากเงินจำนวนเดียวกันสามารถแสดงด้วยชนิดของเงินเหรียญและธนบัตรที่แตกต่างกัน เช่น เหรียญสี่สิบบาท ห้าสิบบาท เหรียญห้าสิบบาท ห้าสิบบาท เหรียญหนึ่งบาท เหรียญห้าสิบบาท และธนบัตรสี่สิบบาท ห้าสิบบาท ห้าร้อย บาท ห้าพันบาท แต่ละชนิดมีค่าและความสัมพันธ์กัน

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

2.1 พุทธิพิสัย (K)

บอกคำศัพท์ และการสื่อสารเป็นประโยคที่เกี่ยวกับเงินเหรียญ ธนบัตร

2.2 จิตพิสัย (A)

มีความรู้สึกที่ดีต่อภาษามือไทย และต่อคนหูหนวก

2.3 ทักษะพิสัย (P)

2.3.1 ใช้ภาษามือจากโครงสร้างภาษามือไทยประกอบด้วย (ใช้ท่ามือ ตำแหน่ง การเคลื่อนไหว การพลิกหันฝ่ามือและสีหน้าท่าทาง)

2.3.2 ฝึกฝนการใช้ภาษามือไทยในการสนทนา

3. สาระการเรียนรู้

3.1 เหรียญ

3.2 ธนบัตร

3.3 ลักษณะนามของเหรียญและธนบัตร

3.4 การใช้เงินซื้อของ

4. กิจกรรมการเรียนการสอน

4.1 ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

4.1.1 ผู้สอนนำภาพหรือสิ่งของที่เตรียม

4.1.2 ผู้สอนทักทายและสนทนาผู้เรียนเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม หรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

4.1.3 สนทนาเกี่ยวกับสื่อเพื่อเชื่อมโยงกับความรู้เดิม

4.1.4 กิจกรรม (วงกลม) เพลงภาษามือไทย

เรื่อง สวัสดีวันนี้พบกัน	
เพลงภาษามือไทย	เพลงภาษาไทย
สวัสดี (ซ้าย ขวา) + พบ (ซ้าย ขวา) + ความสุข (ซ้าย ขวา) + ยกมือหมุนรอบตัว	สวัสดีวันนี้พบกัน สุขใจปล้นฉันทได้พบเธอ ไอ้ ลั่น ลา ลั่น ล้า ลั่น ลา ๆ

4.2 ชั้นสอน

4.2.1 ผู้สอน ดิคบัตรหัวข้อ **เงิน** + ทำมือ + สะกดนิ้วมือ

4.2.2 สนทนาเกี่ยวกับเงินที่เราในชีวิตประจำวันว่า เงินมีรูปแบบธนบัตร และเหรียญ โดยเงินมีชนิดใดบ้าง แล้วผู้เรียนซักถามว่า ใครรู้จักเหรียญอะไรบ้าง

4.2.3 ให้ผู้เรียนช่วยกันบอกเงินเหรียญและธนบัตรชนิดต่าง ๆ ให้ครบทุกชนิด

4.2.4 ผู้สอนนำตัวอย่างของเงินเหรียญและธนบัตรชนิดต่าง ๆ มาให้ผู้เรียนดูแล้ว อธิบายถึงลักษณะและรูปร่างของเหรียญ และธนบัตรแต่ละชนิด ขนาด ตัวเลข เช่น เหรียญ 1 บาท 2 บาท 5 บาท ฯลฯ

4.2.5 สอนเงินเหรียญ ที่ละชนิดดังนี้
ให้ดูภาพเงินเหรียญ

4.2.6 สอนเรื่องเงินธนบัตร ที่ละชนิดดังนี้
ให้ดูเงินธนบัตรแต่ละชนิด

4.2.7 ผู้สอนทำภาษามือ ให้ผู้เรียนทำภาษามือตาม และทบทวน

4.2.8 ให้อู

- 1) เงินเหรียญ 2 , 50 สต.
- 2) ธนบัตร 1, 5, 10 บาท
- 3) ถามว่า เงินเหรียญหรือธนบัตร
- 4) ตอบ

4.2.9 สอนลักษณะนาม จำนวน ของเงินเหรียญและธนบัตร

ลักษณะนาม + จำนวน เรียง

ซ้อน

กอง

4.2.10 แบ่งกลุ่มผู้เรียนออกเป็นกลุ่มละ 5 คน ผู้สอนแจกเงินให้แต่ละกลุ่ม และรวมเงินให้เร็วที่สุด ตามที่ผู้สอนบอก

4.2.11 ผู้สอนสาธิตการสนทนา ถาม-ตอบ ราคาเสื้อผ้า

4.2.12 ให้ผู้เรียนออกมาสาธิต ถาม-ตอบ ราคาเสื้อผ้า

4.2.13 ให้ผู้เรียนจับคู่ฝึกการสนทนา

1) ผู้สอนสาธิตการซื้อ-ขาย การทอนเงิน โดยผู้สอนซื้อของ และมีการจ่ายเงินและทอนเงิน

2) ผู้สอนสาธิตคำศัพท์เพิ่มเติม เช่น ถูก แพง ทอนเงิน รวย จน ลดราคา ฟุ่มเฟือย เก็บ ประหยัด ฝากธนาคาร บัตร ATM จี๋เหนียว

4.2.14 แบ่งกลุ่มผู้เรียน และแจกเงินตามกลุ่ม ให้แต่ละกลุ่มคิดสถานการณ์ขาย-ซื้อ ของ และฝึกซ้อมการแสดงบทบาทสมมุติ

4.2.15 ให้แต่ละกลุ่มออกมาแสดงบทบาทสมมุติ หลังการแสดงผู้สอนแนะนำเพิ่มเติม

4.3 ขั้นสรุป

ทดสอบโดยให้ดูเงินให้ผู้เรียนทำภาษามือ (ทบทวน)

5. การวัดผลและประเมินผล

ข้อที่	จุดประสงค์	วิธีการวัดและประเมิน
1.	บอกคำศัพท์ และการสื่อสารเป็นประโยค ที่เกี่ยวกับเงินเหรียญ และธนบัตร	ตรวจสอบจากการบอกคำศัพท์ และ การสื่อสารเป็นประโยคที่เกี่ยวกับเงินเหรียญ และธนบัตร
2.	มีความรู้สึกที่ดีต่อภาษามือไทย และต่อ คนหูหนวก	สังเกตการณ์ตอบคำถามและร่วมกิจกรรม การเรียนการสอน
3.	ใช้ภาษามือไทยจากโครงสร้าง ประกอบด้วย (ใช้ทำมือ ตำแหน่ง การเคลื่อนไหว การพลิกหันฝ่ามือ และสีหน้าท่าทาง)	ประเมินการใช้ภาษามือไทยจากโครงสร้าง ประกอบด้วย (ใช้ทำมือ ตำแหน่ง การเคลื่อนไหว การพลิกหันฝ่ามือและ สีหน้าท่าทาง)
4.	ฝึกฝนการใช้ภาษามือไทยในการสนทนา	สังเกตจากการใช้ภาษามือไทยในสนทนา

6. สื่อและแหล่งการเรียนรู้

- 6.1 บัตรหัวข้อ
- 6.2 เงินเหรียญ และธนบัตรจำลอง
- 6.3 แผนภูมิค่าของเงินเหรียญ และธนบัตรแต่ละชนิด

7. บรรณานุกรม

- 7.1 กรมการศึกษานอกโรงเรียน กระทรวงศึกษาธิการ. (2541). **หลักสูตรการใช้ภาษามือแบบ เบ็ดเสร็จขั้นพื้นฐาน**. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- 7.2 สมาคมคนหูหนวกแห่งประเทศไทย. (2543). **หนังสือภาษามือไทยเล่ม 1 – 6**. กรุงเทพมหานคร: บริษัท บพิชการพิมพ์ จำกัด.
- 7.3 วิทยาลัยราชสุดา มหาวิทยาลัยมหิดล. (2546). **แผนการสอนภาษามือไทยสำหรับผู้ที่มีการได้ยิน**. ผู้ปรับแก้โดย ดร.จิตประภา ศรีอ่อน.
- 7.4 _____. (2549). **หลักสูตรภาษามือไทยขั้นพื้นฐานสำหรับผู้ที่มีการได้ยิน**. ผู้ปรับแก้โดย ดร.จิตประภา ศรีอ่อน.

แบบบันทึก เรื่อง เงินเหรียญ ธนบัตร

ที่	ชื่อ - นามสกุล	จุดประสงค์ ที่ 1	จุดประสงค์ ที่ 2	จุดประสงค์ ที่ 3	จุดประสงค์ ที่ 4	สรุป
1.						
2.						
3.						
4.						
5.						
6.						
7.						
8.						
9.						
10.						
11.						
12.						
13.						
14.						
15.						

หมายเหตุ นักศึกษาสามารถปฏิบัติตามจุดประสงค์ได้หรือไม่ สรุป ผ่าน หรือ ไม่ผ่าน

ใบงาน

เรื่อง เงินเหรียญ ธนบัตร เวลา 20 นาที

ชื่อ – นามสกุล.....เลขที่.....

ชื่อ – นามสกุล.....เลขที่.....

คำชี้แจง ให้นักศึกษาแบ่งกลุ่ม ๆ ละ 2 คน แล้วจับคู่ฝึกปฏิบัติในการสนทนาเกี่ยวกับเงินเหรียญ ธนบัตร โดยใช้ไวยากรณ์ภาษาไทยถูกต้อง (ใช้ท่ามือ ตำแหน่ง การเคลื่อนไหว การพลิกหันฝ่ามือ และสีหน้าท่าทาง ได้ถูกต้องชัดเจน)

เกณฑ์การประเมิน

ดีมาก	3	=	ใช้ไวยากรณ์ภาษาไทยได้ครบ 4-5 องค์ประกอบ
ดี	2	=	ใช้ไวยากรณ์ภาษาไทยได้ 2-3 องค์ประกอบ
ยังต้องปรับปรุง	1	=	ใช้ไวยากรณ์ภาษาไทยได้ 0-1 องค์ประกอบ

เกณฑ์การประเมิน.....คะแนน

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 7

เรื่อง เวลา

หลักสูตรภาษามือไทยขั้นพื้นฐาน สำหรับผู้เรียนที่มีการได้ยิน เวลา 2 ชั่วโมง

1. สาระสำคัญ

เวลาแต่ละวันแบ่งออกเป็น 2 ช่วง คือ กลางวัน กับกลางคืน โดยสังเกตจากดวงอาทิตย์ คำที่ใช้บอกช่วงเวลาต่าง ๆ คือ เช้า สาย เที่ยง บ่าย เย็น และนาฬิกา เป็นเครื่องมือในการบอกเวลา ซึ่งจะบอกเวลาเป็นนาฬิกาและนาทีก การใช้ภาษามือบอกเวลา นิยมใช้จุดคั่นระหว่างตัวเลขที่บอกเวลาเป็นชั่วโมงกับนาทีก นำไปใช้สื่อความหมายได้ถูกต้อง

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

2.1 พุทธิพิสัย (K)

บอกคำศัพท์และการสื่อสารเป็นประโยคเกี่ยวกับเวลา

2.2 จิตพิสัย (A)

2.2.1 มีความรู้สึกที่ดีต่อภาษามือไทย และต่อคนหูหนวก

2.2.2 มีวินัย และกระตือรือร้น สนุกสนานกับการทำกิจกรรมในการเรียน

2.3 ทักษะพิสัย (P)

2.3.1 ใช้ไวยากรณ์ภาษามือไทยถูกต้อง (ใช้ท่ามือ ตำแหน่ง การเคลื่อนไหว การพลิกหันฝ่ามือและสีหน้าท่าทาง)

2.3.2 ฝึกปฏิบัติการใช้ภาษามือไทยในการสนทนาเรื่องเวลา

3. สาระการเรียนรู้

3.1 เวลา เช่น เช้า กลางวัน บ่าย เย็น ค่ำ เที่ยงคืน ทั้งวัน ทั้งคืน ตลอด 24 ชั่วโมง

3.2 การบอกเวลาจากวินาที นาที ชั่วโมง และการดูนาฬิกา

4. กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

4.1 ขี่นนำเข้าสู่บทเรียน

4.1.1 ผู้สอนนำภาพหรือสิ่งของที่สามารเตรียมไว้

4.1.2 ผู้สอนทักทายและสนทนากับผู้เรียนเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม หรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

4.1.3 ถามผู้เรียนเพื่อทบทวนความรู้เดิม

4.1.4 กิจกรรม (วงกลม เพลงภาษามือ)

เรื่อง อาน้ำ	
เพลงภาษามือไทย	เพลงภาษาไทย
อาน้ำขวา 2 ครั้ง + ซ้าย 2 ครั้ง + สบาย (สีหน้า) สระผมขวา 2 ครั้ง + ซ้าย 2 ครั้ง + สบาย (สีหน้า) + ตัดเล็บขวา ซ้าย + แปรงฟันขวา ซ้าย + เป่า + หอม + ดิ้ว ๆ	อาน้ำแล้วสบายตัว สระหัวแล้วสบายตัว ตัดเล็บที่มันแหลมคม ปากหอมน่าดมเพราะ หนูแปรงฟัน ดิ้ว ดิ้ว ดิ้ว / ดิ้ว ดิ้ว ดิ้ว / ดิ้ว ดิ้ว ดิ้ว

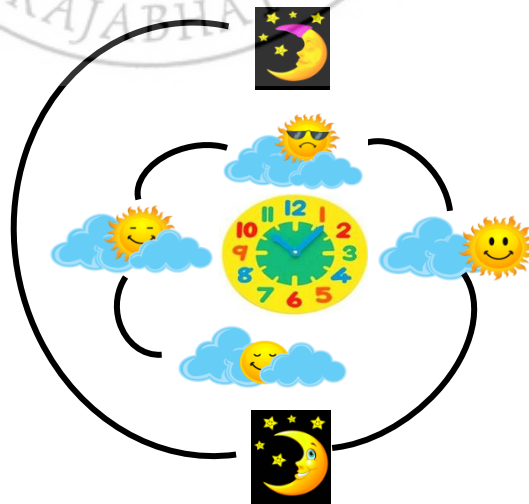
4.2 ขั้นสอน

4.2.1 ผู้สอนนำบัตรหัวข้อ เวลา คิดกระดาน ทำภาษามือเวลาให้ผู้เรียนทำตาม

4.2.2 ผู้สอนติดภาพจำลองนาฬิกา และเวลา บนกระดานให้ผู้เรียนดู

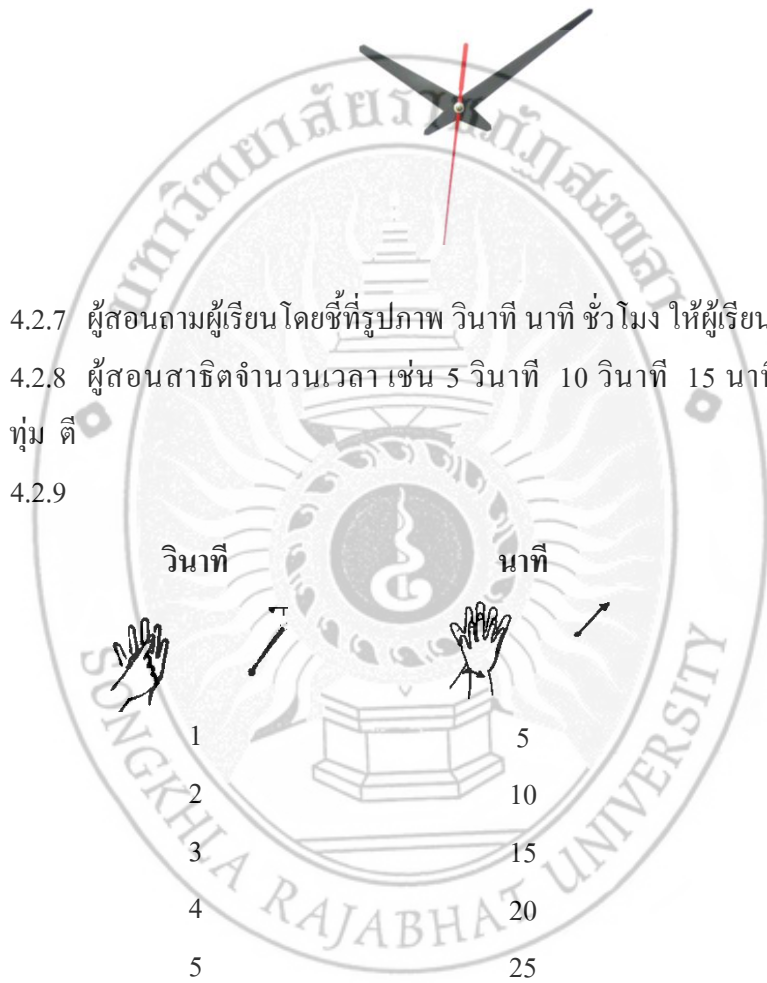
4.2.3 ผู้สอนทำภาษามือ เรื่องช่วงเวลา เช้า กลางวัน เที่ยง เย็น ค่ำ เที่ยงคืน ทั้งวัน ตลอดทั้งวัน ทั้งคืน ตลอด 24 ชั่วโมง ให้ผู้เรียนทำภาษามือตาม

4.2.4 ผู้สอนสาธิตภาษามือบอกเวลาต่าง ๆ เช่น 9.30 น. 12.00 น. 18.00 น. 21.00 น. 23.45 น.

4.2.5 ให้ผู้เรียนออกมาทำภาษามือเวลาแล้วให้เพื่อนออกมาหมุนเข็มนาฬิกาให้ตรงกับภาษามือ

4.2.6 ผู้สอนสาธิตภาษามือ เข็มนาฬิกา วินาที นาที ชั่วโมง ให้ผู้เรียนดู

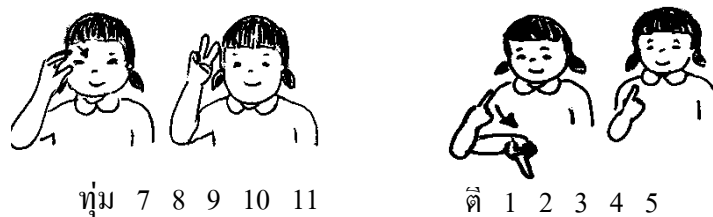

4.2.7 ผู้สอนถามผู้เรียนโดยชี้ที่รูปภาพ วินาที นาที ชั่วโมง ให้ผู้เรียนตอบ

4.2.8 ผู้สอนสาธิตจำนวนเวลา เช่น 5 วินาที 10 วินาที 15 นาที 30 นาที 45 นาที 1 ชั่วโมง ทุ่ม ดี

4.2.9

4.2.10

4.2.11 จับคู่สนทนา เรื่อง ชีวิตประจำวันเกี่ยวกับเวลา

ตัวอย่างเช่น

ภาษามือไทย	ภาษาไทย
บอกเล่า	
1. ตื่น + เช้า + 6	ฉันตื่นเช้าเวลา 06.00 น.
2. ข้าว + กิน + 7 ครึ่ง	ฉันกินข้าวเวลา 07.30 น.
คำถาม	
1. ตื่น + เวลา + เท่าไร	คุณตื่นนอนกี่โมง
2. นอน + เวลา + เท่าไร	คุณนอนกี่โมง

4.2.12 ผู้สอนกับผู้เรียนแสดงบทบาทสมมติตามกิจวัตรประจำวัน

4.3 ขั้นสรุป

ทดสอบโดยให้คณาพิกาลให้ผู้เรียนทำภาษามือ (ทบทวน)

5. การวัดผลและประเมินผล

ข้อที่	จุดประสงค์	วิธีการวัดและประเมิน
1.	บอกคำศัพท์และการสื่อสารเป็นประโยคที่เกี่ยวกับเวลา	ตรวจสอบจากการบอกคำศัพท์และการสื่อสารเป็นประโยคที่เกี่ยวกับเวลา
2.	มีความรู้สึกที่ดีต่อภาษาไทย และต่อคนหูหนวก	สังเกตการณ์ตอบคำถามและร่วมกิจกรรมการเรียนการสอน
3.	มีความกระตือรือร้น สนุกสนานกับการทำกิจกรรมในการเรียน	สังเกตการณ์สนทนาและร่วมกิจกรรมการเรียนการสอน
4.	ใช้ไวยากรณ์ภาษาไทยถูกต้อง (ท่ามือ ตำแหน่ง การเคลื่อนไหว การพลิกหันฝ่ามือและสีหน้าท่าทาง)	ประเมินการฝึกปฏิบัติการใช้ไวยากรณ์ภาษาไทยถูกต้อง (ท่ามือ ตำแหน่ง การเคลื่อนไหว การพลิกหันฝ่ามือและสีหน้าท่าทาง)
5.	ฝึกปฏิบัติการใช้ภาษาไทยในการสนทนาเรื่องเวลา	สังเกตการใช้ภาษาไทยในการสนทนาซักถาม เรื่องเวลา

6. สื่อและแหล่งการเรียนรู้

6.1 บัตรหัวข้อ เวลา

6.2 นาฬิกาจำลอง

7. บรรณานุกรม

7.1 กรมการศึกษานอกโรงเรียน กระทรวงศึกษาธิการ. (2541). **หลักสูตรการใช้ภาษาไทยแบบเบ็ดเสร็จขั้นพื้นฐาน**. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.

7.2 สมาคมคนหูหนวกแห่งประเทศไทย. (2543). **หนังสือภาษาไทยเล่ม 1 – 6**. กรุงเทพมหานคร: บริษัท บพิตรการพิมพ์ จำกัด.

7.3 วิทยาลัยราชสุดา มหาวิทยาลัยมหิดล. (2546). **แผนการสอนภาษาไทยสำหรับผู้ที่มีความพิการได้ยิน**. ผู้ปรับแก้โดย ดร.จิตประภา ศรีอ่อน.

7.4 _____. (2549). **หลักสูตรภาษาไทยขั้นพื้นฐานสำหรับผู้ที่มีความพิการได้ยิน**. ผู้ปรับแก้โดย ดร.จิตประภา ศรีอ่อน.

บันทึกหลังการสอน

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

(นางสาวพวงผกา จันยาวงศ์)

ผู้จัดทำและผู้สอน

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ใบงาน
เรื่อง เวลา เวลา 20 นาที

ชื่อ – นามสกุล.....เลขที่.....

ชื่อ – นามสกุล.....เลขที่.....

คำชี้แจง ให้นักศึกษาแบ่งกลุ่ม ๆ ละ 2 คน แล้วจับคู่สนทนาเรื่องชีวิตประจำวันเกี่ยวกับเวลาโดยใช้
ไวยากรณ์ภาษาไทยถูกต้อง (ใช้ท่ามือ ตำแหน่ง การเคลื่อนไหว การพลิกหันฝ่ามือ และสีหน้า
ท่าทางได้ถูกต้องชัดเจน)

เกณฑ์การประเมิน

ดีมาก	3	=	ใช้ไวยากรณ์ภาษาไทยได้ครบ 4-5 องค์ประกอบ
ดี	2	=	ใช้ไวยากรณ์ภาษาไทยได้ 2-3 องค์ประกอบ
ยังต้องปรับปรุง	1	=	ใช้ไวยากรณ์ภาษาไทยได้ 0-1 องค์ประกอบ

เกณฑ์การประเมิน.....คะแนน

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 8

เรื่อง วัน เดือน ปี

หลักสูตรภาษาไทยชั้นพื้นฐาน สำหรับผู้เรียนที่มีการได้ยิน เวลา 2 ชั่วโมง

1. สาระสำคัญ

ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเป็นปัจจัยสำคัญต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์ซึ่งเชื่อมโยงต่อกันโดยอาศัยปรากฏการณ์ธรรมชาติ เช่น 24 ชั่วโมงเป็น 1 วัน ใน 1 สัปดาห์ มี 7 วัน และจากสัปดาห์เป็นเดือน จากเดือนเป็น 1 ปี หรือ 365 วัน แต่ละวันจะเห็นปรากฏการณ์ธรรมชาติแตกต่างกันออกไปขึ้นอยู่กับสภาพอากาศ และสิ่งแวดล้อมนั้น ๆ จะหมุนเวียนไป เนื่องจากการดำเนินชีวิตของคนเราเกี่ยวข้องกับผูกพันกับเวลา ดังนั้นผู้เรียนจึงมีความจำเป็นต้องเรียนรู้วัน /เดือน/ปี เป็นภาษาไทย เพื่อที่จะสามารถใช้ในการสื่อสารหรือนัดหมาย และสามารถนำไปถ่ายทอดแก่ผู้เรียนได้อย่างถูกต้อง

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

2.1 พุทธิพิสัย (K)

บอกคำศัพท์และการสื่อสารเป็นประโยคที่เกี่ยวกับ วัน เดือน ปี

2.2 จิตพิสัย (A)

2.2.1 มีความรู้สึกที่ดีต่อภาษาไทย และต่อคนหูหนวก

2.2.2 มีความตั้งใจและกระตือรือร้น สนุกสนานกับการทำกิจกรรมในการเรียน

2.3 ทักษะพิสัย (P)

2.3.1 ใช้ไวยากรณ์ภาษาไทยถูกต้อง (ใช้ท่ามือ ตำแหน่ง การเคลื่อนไหว การพลิกหันฝ่ามือและสีหน้าท่าทาง)

2.3.2 ฝึกปฏิบัติการใช้ภาษาไทยในการสนทนาเรื่องวัน เดือน ปี

3. สาระการเรียนรู้

3.1 วัน เดือน ปี

3.2 วันสำคัญ

4. กิจกรรมการเรียนรู้

4.1 ชี้นำเข้าสู่บทเรียน

4.1.1 ผู้สอนนำภาพหรือสิ่งของที่สามารถเตรียมไว้

4.1.2 ผู้สอนทักทายและสนทนากับผู้เรียนเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม หรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

4.1.3 ถามผู้เรียนเพื่อทบทวนความรู้เดิม

4.1.4 กิจกรรม (วงกลม) ผู้สอนกับผู้เรียนช่วยร้องเพลงและทำภาษามือเพลง

เรื่อง สวัสดิ์ตะวัน	
เพลงภาษามือไทย	เพลงภาษาไทย
พระอาทิตย์ + สว่าง (ย่อเข่าลงช้า ๆ และ ค้างไว้) + พื้นดิน + ต้นไม้ (ขวา ซ้าย) + ต้นไม้โอนเอียง + นกบิน (ขวา ซ้าย) (บินให้ สูดแขน) + ภูเขา (ใหญ่) + น้ำไหลลงมาจาก ภูเขา (ย่อเข่าลงช้า ๆ และค้างไว้) + ปลา แหวกว่าย + สวัสดิ์ + ครู (ขวา ซ้าย) + เพื่อน ๆ (จากซ้ายไปขวา) + พวกเรา + ตัวเรา (ความรัก)	สวัสดิ์ตะวัน สวัสดิ์โลกห้ำ สวัสดิ์ต้นไม้ และนกในนภา สวัสดิ์ภูเขา ปลาย้อย ในธารา สวัสดิ์คุณครู เพื่อนยา และฉันเอง

4.2 ขั้นสอน

4.2.1 ผู้สอนนำบัตรหัวข้อ **วัน เดือน ปี** ดัดกระดาน ทำภาษามือเวลาให้
 ผู้เรียนทำตาม

4.2.2 ผู้สอนนำปฏิทินมาให้ดู และทำภาษามือให้ผู้เรียนทำตาม

4.2.3 ชี้ให้ดูปฏิทิน

อาทิตย์	จันทร์	อังคาร	พุธ	พฤหัสบดี	ศุกร์	เสาร์
---------	--------	--------	-----	----------	-------	-------

จ	อ	พ	→
จ	อ	พ	→
จ	อ	พ	→
จ	อ	พ	→

1) ให้ทำภาษามือ วันอาทิตย์ ให้ผู้เรียนทำตาม + ทบทวนจนครบทุกวัน

2) สอนประโยค

คำถาม วันนี้อะไร

บอกเล่า วันนี้ วันพุธ

3) สอนเรื่อง วันนี้ เมื่อวาน เมื่อวาน โน้น พรุ่งนี้ มะรืนนี้

อาทิตย์	จันทร์	อังคาร	พุธ	พฤหัสบดี	ศุกร์	เสาร์

- 4.2.4 ซึ่ปฏิทินพร้อมกับถามผู้เรียน วันนี้
 วันอะไร พรุ่งนี้ วันอะไร
 เมื่อวานวันที่เท่าไร พรุ่งนี้ วันที่เท่าไร
 มะรืนนี้วันที่เท่าไร ฯลฯ อบรม 5 วัน

- 4.2.5 ผู้สอนสาธิตเรื่องเดือน สัปดาห์
 เดือน มกราคม กุมภาพันธ์ มีนาคม เมษายน พฤษภาคม มิถุนายน กรกฎาคม สิงหาคม
 กันยายน ตุลาคม พฤศจิกายน ธันวาคม
 เดือนหน้า เดือนที่แล้ว

ภาษามือไทย	ภาษาไทย
เดือน 2 3 5	เดือนกุมภาพันธ์ เดือนมีนาคม เดือนพฤษภาคม

- 4.2.6 ผู้สอนจะอธิบายความแตกต่าง
เดือน (ซั้)	2	2	เดือน
เดือน (ซั้)	3	3	เดือน
เดือน (ซั้)	5	5	เดือน

ถามผู้เรียนว่า นี่ + เดือน + อะไร

ทำงานได้ 3 เดือน

สัปดาห์ สัปดาห์ที่ 1, สัปดาห์ที่ 2, สัปดาห์ที่ 3, สัปดาห์ที่ 4, สัปดาห์ที่ 5

4.2.7 ผู้สอนสาธิตเรื่องปี เช่น พ.ศ. 2501 2525 2546 2547 ปีอะไร: มะโรง

อดีต	ปัจจุบัน	อนาคต
พ.ศ. 2504	2558	2560

4.2.8 ผู้สอนสาธิตเรื่องวันสำคัญและวันหยุดต่าง ๆ

ซึ่ปฏิทินวันหยุด วันเสาร์ วันอาทิตย์ พักผ่อน ไปเที่ยวที่ไหน
วันหยุดพิเศษ (วันสำคัญ)

4.2.9 ซึ่ปฏิทิน + รูปภาพ ทำภาษามือ

4.2.10 ทำประโยคภาษามือไทย

ถาม วันที่ 12 สิงหาคม วันอะไร?

ตอบ วันแม่

4.2.11 ให้ผู้เรียนทบทวนสิ่งที่ได้เรียนไปแล้ว

4.2.12 กิจกรรม ครูสาธิต และการสนทนา ถาม – ตอบ วัน เดือน ปี เกิด

ถาม คุณเกิดวัน เดือน ปี อะไร

ตอบ ฉันเกิด วันพุธ เดือนมกราคม วันที่ 5 ปี 2521

4.2.13 ให้ผู้เรียนสนทนา ถาม – ตอบ วัน เดือน ปี เกิด ให้เวียนถาม – ตอบ กันทุกคน

กิจกรรม ผู้สอนสั่งให้ จับกลุ่มตามวันเกิด ครูตรวจความถูกต้อง

จับกลุ่มตามเดือนเกิด ครูตรวจสอบความถูกต้อง

4.2.14 เรียงลำดับความสูง โดยเรียง จากเตี้ยไปหาสูง

4.2.15 ผู้สอนแบ่งผู้เรียนออกเป็น 2 กลุ่ม เท่า ๆ กัน

ให้แต่ละกลุ่ม ทำตามคำสั่งผู้สอน เรียงวันที่เกิด โดยเรียงจาก 1–31

เรียงวันเกิดจาก จันทร์–อาทิตย์ เรียงเดือนที่เกิด มกราคม–ธันวาคม

เรียงอายุ จากน้อยที่สุด–ไปหามากที่สุด

4.3 ขั้นสรุป

ให้ผู้เรียนช่วยกันทบทวนชื่อวัน เดือน ปี

5. การวัดผลและประเมินผล

ข้อที่	จุดประสงค์	วิธีการวัดและประเมิน
1.	บอกคำศัพท์และการสื่อสารเป็นประโยค ที่เกี่ยวกับวัน เดือน ปี	ตรวจสอบจากการบอกคำศัพท์และ การสื่อสารเป็นประโยคที่เกี่ยวกับ วัน เดือน ปี
2.	มีความรู้สึกที่ดีต่อภาษาไทย และ ต่อคนหูหนวก	สังเกตการตอบคำถามและร่วมกิจกรรม การเรียนการสอน
3.	มีความตั้งใจและกระตือรือร้น สนุกสนาน กับการทำกิจกรรมในการเรียน	สังเกตการณ์สนทนาและร่วมกิจกรรม การเรียนการสอน
4.	ใช้ไวยากรณ์ภาษาไทยถูกต้อง (ท่ามือ ตำแหน่ง การเคลื่อนไหว การพลิกหัน ฝ่ามือและสีหน้าท่าทาง)	ประเมินการฝึกปฏิบัติการใช้ไวยากรณ์ ภาษาไทยถูกต้อง (ท่ามือ ตำแหน่ง การเคลื่อนไหว การพลิกหันฝ่ามือและ สีหน้าท่าทาง
5.	ฝึกปฏิบัติการใช้ภาษาไทยใน การสนทนาเรื่อง วัน เดือน ปี	สังเกตการใช้ภาษาไทยในการสนทนา ซักถาม เรื่องวัน เดือน ปี

6. สื่อและแหล่งการเรียนรู้

- 6.1 บัตรหัวข้อ
- 6.2 ปฏิทิน
- 6.3 ป้ายตารางแสดงวัน เดือน ปี
- 6.4 รูปภาพวันสำคัญต่าง ๆ

7. บรรณานุกรม

- 7.1 กรมการศึกษานอกโรงเรียน กระทรวงศึกษาธิการ. (2541). **หลักสูตรการใช้ภาษามือแบบเบ็ดเสร็จขั้นพื้นฐาน**. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- 7.2 สมาคมคนหูหนวกแห่งประเทศไทย. (2543). **หนังสือภาษามือไทยเล่ม 1 – 6**. กรุงเทพมหานคร: บริษัท บพิตรการพิมพ์ จำกัด.
- 7.3 วิทยาลัยราชสุดา มหาวิทยาลัยมหิดล. (2546). **แผนการสอนภาษามือไทยสำหรับผู้ที่มีการได้ยิน**. ผู้ปรับแก้โดย ดร.จิตประภา ศรีอ่อน.
- 7.4 _____. (2549). **หลักสูตรภาษามือไทยขั้นพื้นฐานสำหรับผู้ที่มีการได้ยิน**. ผู้ปรับแก้โดย ดร.จิตประภา ศรีอ่อน.

บันทึกหลังการสอน

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

(นางสาวพวงผกา จันยาวงศ์)

ผู้จัดทำและผู้สอน

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

แบบบันทึก เรื่อง วัน เดือน ปี

ที่	ชื่อ - นามสกุล	จุดประสงค์ ที่ 1	จุดประสงค์ ที่ 2	จุดประสงค์ ที่ 3	จุดประสงค์ ที่ 4	จุดประสงค์ ที่ 5	สรุป
1.							
2.							
3.							
4.							
5.							
6.							
7.							
8.							
9.							
10.							
11.							
12.							
13.							
14.							
15.							

หมายเหตุ นักศึกษาสามารถปฏิบัติตามจุดประสงค์ได้หรือไม่ สรุป ผ่าน หรือ ไม่ผ่าน

ใบงาน
เรื่อง วัน เดือน ปี เวลา 20 นาที

ชื่อ – นามสกุล.....เลขที่.....

ชื่อ – นามสกุล.....เลขที่.....

คำชี้แจง ให้นักศึกษาแบ่งกลุ่ม ๆ ละ 2 คน แล้วจับคู่สนทนาเรื่องชีวิตประจำวันเกี่ยวกับวัน เดือน ปี โดยใช้ไวยากรณ์ภาษาไทยถูกต้อง (ใช้ท่ามือ ตำแหน่ง การเคลื่อนไหว การพลิกหันฝ่ามือและสีหน้าท่าทางได้ถูกต้องชัดเจน)

เกณฑ์การประเมิน

ดีมาก	3 =	ใช้ไวยากรณ์ภาษาไทยได้ครบ 4-5 องค์ประกอบ
ดี	2 =	ใช้ไวยากรณ์ภาษาไทยได้ 2-3 องค์ประกอบ
ยังต้องปรับปรุง	1 =	ใช้ไวยากรณ์ภาษาไทยได้ 0-1 องค์ประกอบ

เกณฑ์การประเมิน.....คะแนน

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 9

เรื่อง ครอบครัว

หลักสูตรภาษาไทยขั้นพื้นฐาน สำหรับผู้เรียนที่มีการได้ยิน เวลา 2 ชั่วโมง

1. สาระสำคัญ

ครอบครัว หมายถึง กลุ่มคนที่ประกอบด้วยพ่อแม่ ลูก และญาติพี่น้อง อาศัยอยู่ด้วยกัน มีความรักและความผูกพันซึ่งกันและกัน ปฏิบัติต่อกันด้วยความรักและอบอุ่น ช่วยกันเสริมสร้างความสุขให้เกิดขึ้นในครอบครัวส่งผลให้สังคมมีความสุข

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

2.1 พุทธิพิสัย (K)

บอกคำศัพท์และการสื่อสารเป็นประโยชน์ที่ชื่อสมาชิกในครอบครัว

2.2 จิตพิสัย (A)

2.2.1 มีความรู้สึกที่ดีต่อภาษาไทย และต่อคนหูหนวก

2.2.2 มีความตั้งใจและกระตือรือร้น สนุกสนานกับการทำกิจกรรมในการเรียน

2.3 ทักษะพิสัย (P)

2.3.1 ใช้ไวยากรณ์ภาษาไทยถูกต้อง (ใช้ทำมือ ตำแหน่ง การเคลื่อนไหว การพลิกหันฝ่ามือและสีหน้าท่าทาง)

2.3.2 ฝึกปฏิบัติการใช้ภาษาไทยในการสนทนาเรื่องครอบครัว

3. สาระการเรียนรู้

3.1 สมาชิกในครอบครัว และญาติพี่น้อง เช่น พ่อ แม่ ปู่ ย่า ตา ยาย พี่ น้อง ลุง ป้า น้า อา พี่เขย น้องเขย พี่สะใภ้ น้องสะใภ้ ญาติ

3.2 ความเป็นมาของครอบครัว

4. กิจกรรมการเรียนการสอน

4.1 ชี้นำเข้าสู่บทเรียน

4.1.1 ผู้สอนนำภาพหรือสิ่งของที่เตรียมไว้

4.1.2 ผู้สอนทักทายและสนทนาผู้เรียนเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม หรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

4.1.3 ถามผู้เรียนทบทวนความรู้เดิม

4.1.4 กิจกรรม (วงกลม) เพลงภาษาไทย

ภาพทารกผู้หญิง

ภาพพ่อแม่ พี่ชาย และน้องสาว

- 4.2.5 ผู้สอนแสดงท่าภาษามือ เรื่อง ครอบครัว ให้ผู้เรียนทำตาม
- 4.2.6 ผู้สอนให้ผู้เรียนแบ่งกลุ่ม คิดการแสดง เรื่อง ครอบครัว
- 4.2.7 ให้แต่ละกลุ่มออกมาแสดง ผู้สอนแนะนำเพิ่มเติม
ให้กลุ่มที่ 1 แสดงบทบาทสมมติเป็นสมาชิกในครอบครัว
ให้กลุ่มที่ 2 แสดงท่ามือให้ตรงกับสมาชิกในครอบครัวได้ถูกต้อง
- 4.2.8 ผู้สอนนำภาพแผนผังสมาชิกครอบครัวให้ดู
ทบทวน พ่อ แม่ ลูก พี่ชาย น้องชาย พี่สาว น้องสาว
สอนคำศัพท์ เครื่องญาติ
ปู่ ย่า ตา ยาย ลุง ป้า น้า อา

- 4.2.9 ผู้สอนสาริตการสนทนา ตัวอย่างประโยค ดังนี้
มีพี่น้องกี่คน พี่ชายกี่คน น้องสาวกี่คน พี่ชายอายุเท่าไร น้องสาวอายุเท่าไร ฯลฯ
- 4.2.10 ให้ผู้เรียนสนทนา ซักถามแต่ละคนในห้องเรียน ผู้สอนเดินดูพร้อมทั้งคำและแก้ไข

ให้ถูกต้อง

- 4.2.11 ผู้สอนสอนคำศัพท์ เพิ่มเติม เช่น ลูกแฝด หย่า ทะเลาะกัน กิ๊ก เจ้าชู้ ไบสมรต

4.3 ชั้นสรุป

ทบทวนสมาชิกในครอบครัว และญาติพี่น้องอีกครั้ง

5. การวัดผลและประเมินผล

ข้อที่	จุดประสงค์	วิธีการวัดและประเมิน
1.	บอกคำศัพท์และการสื่อสารเป็นประโยค ที่เกี่ยวกับครอบครัว	ตรวจสอบจากการบอกคำศัพท์และ การสื่อสารเป็นประโยคที่เกี่ยวกับครอบครัว
2.	มีความรู้สึกที่ดีต่อภาษาไทย และต่อ คนหูหนวก	สังเกตการณ์ตอบคำถามและร่วมกิจกรรม การเรียนการสอน
3.	มีความกระตือรือร้น สนุกสนานกับ การทำกิจกรรมในการเรียน	สังเกตการณ์สนทนาและร่วมกิจกรรม การเรียนการสอน
4.	ใช้ไวยากรณ์ภาษาไทยถูกต้อง (ท่ามือ ตำแหน่ง การเคลื่อนไหว การพลิกหัน ฝ่ามือและสีหน้าท่าทาง)	ประเมินการฝึกปฏิบัติการใช้ไวยากรณ์ ภาษาไทยถูกต้อง (ท่ามือ ตำแหน่ง การเคลื่อนไหว การพลิกหันฝ่ามือและ สีหน้าท่าทาง)
5.	ฝึกปฏิบัติการใช้ภาษาไทยในการสนทนา เรื่องครอบครัว	สังเกตการใช้ภาษาไทยในการสนทนา ซักถามเรื่องครอบครัว

6. สื่อและแหล่งการเรียนรู้

- 6.1 บัตรหัวข้อ
- 6.2 ภาพครอบครัวต่าง ๆ
- 6.3 ภาพแผนผังครอบครัว

7. บรรณานุกรม

- 7.1 กรมการศึกษานอกโรงเรียน กระทรวงศึกษาธิการ. (2541). **หลักสูตรการใช้ภาษาไทยแบบ
เบ็ดเสร็จขั้นพื้นฐาน**. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่ง
ประเทศไทย จำกัด.
- 7.2 สมาคมคนหูหนวกแห่งประเทศไทย. (2543). **หนังสือภาษาไทยเล่ม 1 – 6**. กรุงเทพ
มหานคร: บริษัท บพิชการพิมพ์ จำกัด.

แบบบันทึก เรื่อง ครอบครั้ว

ที่	ชื่อ - นามสกุล	จุดประสงค์ ที่ 1	จุดประสงค์ ที่ 2	จุดประสงค์ ที่ 3	จุดประสงค์ ที่ 4	จุดประสงค์ ที่ 5	สรุป
1.							
2.							
3.							
4.							
5.							
6.							
7.							
8.							
9.							
10.							
11.							
12.							
13.							
14.							
15.							

หมายเหตุ นักศึกษาสามารถปฏิบัติตามจุดประสงค์ได้หรือไม่ สรุป ผ่าน หรือ ไม่ผ่าน

ใบงาน

เรื่อง ครอบครั้ว เวลา 20 นาที

ชื่อ – นามสกุล.....เลขที่.....

ชื่อ – นามสกุล.....เลขที่.....

คำชี้แจง ให้นักศึกษาแบ่งกลุ่ม ๆ ละ 2 คน แล้วจับคู่มือปฏิบัติในการสนทนาเกี่ยวกับครอบครัวโดยใช้ไวยากรณ์ภาษาไทยถูกต้อง (ใช้ท่ามือ ตำแหน่ง การเคลื่อนไหว การพลิกหันฝ่ามือและสีหน้าท่าทางได้ถูกต้องชัดเจน)

เกณฑ์การประเมิน

ดีมาก	3 =	ใช้ไวยากรณ์ภาษาไทยได้ครบ 4-5 องค์ประกอบ
ดี	2 =	ใช้ไวยากรณ์ภาษาไทยได้ 2-3 องค์ประกอบ
ยังต้องปรับปรุง	1 =	ใช้ไวยากรณ์ภาษาไทยได้ 0-1 องค์ประกอบ

เกณฑ์การประเมิน.....คะแนน

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 10

เรื่อง เครื่องแต่งกาย

หลักสูตรภาษามือไทยขั้นพื้นฐาน สำหรับผู้เรียนที่มีการได้ยิน เวลา 2 ชั่วโมง

1. สาระสำคัญ

ความสำคัญของเครื่องแต่งกายและเครื่องประดับ จะมองเห็นถึงวัฒนธรรมประเพณีของท้องถิ่นนั้นด้วย เครื่องแต่งกายแต่ละประเภทจะมีการใช้ที่แตกต่างกันออกไปขึ้นอยู่กับโอกาสที่สวมใส่ เช่น งานแต่งงาน ควรเป็นเสื้อผ้าที่มีสีสวยงาม แต่งานศพควรใช้สีดำ เป็นต้น

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

2.1 พุทธิพิสัย (K)

บอกคำศัพท์และการสื่อสารเป็นประโยคเรื่องเครื่องแต่งกาย

2.2 จิตพิสัย (A)

2.2.1 มีความรู้สึกที่ดีต่อภาษามือไทย และต่อคนหูหนวก

2.2.2 มีความตั้งใจ และกระตือรือร้น สนุกสนานกับการทำกิจกรรมในการเรียน

2.3 ทักษะพิสัย (P)

2.3.1 ใช้ไวยากรณ์ภาษามือไทยถูกต้อง (ใช้ท่ามือ ตำแหน่ง การเคลื่อนไหว การพลิกหันฝ่ามือและสีหน้าท่าทาง)

2.3.2 ฝึกปฏิบัติการใช้ภาษามือไทยในการสนทนาเรื่องเครื่องแต่งกาย

3. สาระการเรียนรู้

3.1 เสื้อผ้า เช่น เสื้อยืด เสื้อเชิ้ต เสื้อคอปก เสื้อคอกลม เสื้อสูท เสื้อกันหนาว กางเกงขาสั้น กางเกงขายาว กางเกงใน กระโปรงสั้น กระโปรงยาว ชุดนักเรียน ชุดกีฬา รองเท้า ถุงเท้า ฯลฯ

3.2 เครื่องประดับต่าง ๆ เช่น สร้อย แหวน ต่างหู กำไลข้อมือ เข็มกลัด เข็มขัด ฯลฯ

3.3 ลายผ้าแบบต่าง ๆ

4. กิจกรรมการเรียนการสอน

4.1 ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

4.1.1 ผู้สอนนำภาพหรือสิ่งของที่เตรียมไว้

4.1.2 ผู้สอนทักทายและสนทนากับผู้เรียนเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม หรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

4.1.3 สนทนาเกี่ยวกับสื่อเพื่อเชื่อมโยงกับความรู้เดิม

4.1.4 กิจกรรมวงกลม (เพลงภาษามือ)

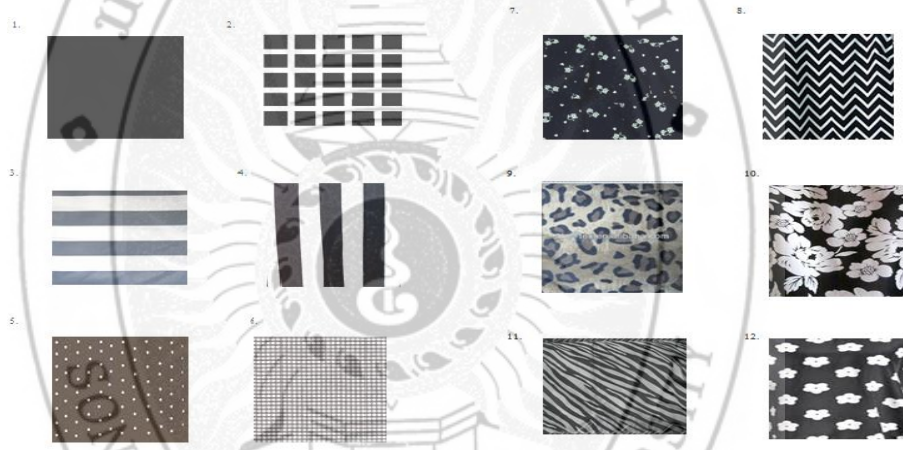
เรื่อง ผีเสื้อ (กิจกรรม พับผ้า)	
เพลงภาษามือไทย	เพลงภาษาไทย
พื้นดิน + พุงหญ้า + ดอกไม้บาน + ผีเสื้อบิน + ดอกไม้ + คุณน้ำหวาน (ดอกไม้) + อิ่ม + มีความสุข + คุณน้ำหวาน + บิน + รัง + บินเข้ารัง + ใส่น้ำหวานในรัง	เจ้าผีเสื้อตัวน้อยเอ๋ย บินเล่นลมคมดอกไม้บาน อิมเมใจได้น้ำหวาน นำกลับบ้านอันสุขใจ ลา...ลา...ลา...ลา...ลา...ลา...ลา...ลา...ลา... ลา...ลา...ลา...ลา...ลา...ลา...

4.2 ขั้นสอน

4.2.1 ผู้สอนติดบัตรหัวข้อ **เครื่องแต่งกาย** พร้อมทำภาษามือและสะกดนิ้วมือ

4.2.2 ผู้สอนนำเสนอลายผ้าแบบต่าง ๆ ให้ผู้เรียนศึกษาภาษามือที่ผู้สอนสาธิตและฝึก

ปฏิบัติตาม

4.2.3 ผู้สอนนำรูปภาพเสื้อผ้าอะไรบ้างให้ดู

4.2.4 ผู้สอนแนะนำเพิ่มเติมและผู้สอนบอกท่าภาษามือเสื้อผ้า เครื่องประดับ ชนิดนั้นและให้ผู้เรียนทำตาม

4.2.5 ผู้สอนสาธิตไวยากรณ์ และสอนคำศัพท์เสื้อผ้าต่าง ๆ คุณศัพท์ กริยา กริยาวิเศษณ์ ลักษณะนาม

ตัวอย่างไวยากรณ์ภาษามือไทย	
คำนาม	คำกริยา
1. หมวก	สวมหมวก
2. เข็มขัด	คาดเข็มขัด

คำนาม	เสื่อ กางเกง กระโปรง เข็มขัด รองเท้า ถุงเท้า ฯลฯ
คำคุณศัพท์	เสื่อ เช่น ยืด คอวี คอกลม คอปก แขนยาว แขนสั้น กั้นหนาว กางเกง กระโปรง เช่น ขาสั้น ยาว ยีนส์ สีต่าง ๆ สวย ฯลฯ
คำกริยา	สวม ใส่ ตัด เย็บ ซ้อม ผูก ขัด ซัก รีดผ้า ตากผ้า พับผ้า แหวนผ้า
คำกริยาวิเศษณ์	เร็ว ช้า หลวม คับ
ลักษณะนาม	เสื่อ 1 ตัว กางเกงสั้น 2 ตัว ชุดว่ายน้ำ 1 ชุด ถุงเท้า 1 คู่ หลาย ๆ ตัว
ประโยค	<p>คำถาม</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) คุณชอบใส่เสื้อผ้าแบบไหน 2) คุณชอบนุ่งกางเกงหรือกระโปรง <p>คำตอบ</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) ฉันชอบใส่เสื้อยืด 2) ฉันชอบนุ่งกางเกง <p>ปฏิเสธ</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) ฉันไม่ใส่ชุดกีฬา 2) ฉันไม่ชอบเสื้อคอวี <p>คำสั่ง</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) ใส่เสื้อกันหนาวเดี๋ยวนี้ 2) ไปขัดรองเท้าเดี๋ยวนี้

- 1) การแสดงบทบาทสมมติให้ผู้เรียนซื้อเสื้อผ้าหรือเครื่องประดับ อย่างน้อยคนละ 1 ชิ้น
 - 2) ให้ผู้เรียนออกมาเล่าว่าไปซื้อเสื้อผ้าเครื่องประดับอะไรมาบ้าง ราคาเท่าไร เล่าให้เพื่อนฟัง
 - 3) ผู้สอนแนะนำเพิ่มเติม และผู้สอนบอกทำภาษามือเสื้อผ้า เครื่องประดับ ชนิดนั้น ให้ผู้เรียนทำตาม
 - 4) ให้ผู้เรียนแบ่งกลุ่มคิด และฝึกการแสดง “ไปเที่ยวซื้อเสื้อผ้าและเครื่องประดับ”
 - 5) ให้ผู้เรียนออกมาแสดงทีละกลุ่ม ผู้สอนแนะนำ
- 4.3 ขั้นสรุป
- ให้ผู้เรียนทบทวนทำมือเสื้อผ้า เครื่องประดับอีกครั้ง

5. การวัดผลและประเมินผล

ข้อที่	จุดประสงค์	วิธีการวัดและประเมิน
1.	บอกคำศัพท์และการสื่อสารเป็นประโยค ที่เกี่ยวกับเครื่องแต่งกาย	ตรวจสอบจากการบอกคำศัพท์และการสื่อสาร เป็นประโยคที่เกี่ยวกับเครื่องแต่งกาย
2.	มีความรู้สึที่ดีต่อภาษาไทย และ ต่อคนหูหนวก	สังเกตการตอบคำถามและร่วมกิจกรรม การเรียนการสอน
3.	มีความกระตือรือร้น สนุกสนานกับ การทำกิจกรรมในการเรียน	สังเกตการสนทนาและร่วมกิจกรรม การเรียนการสอน
4.	ใช้ไวยากรณ์ภาษาไทยถูกต้อง (ทำมือ ตำแหน่ง การเคลื่อนไหว การพลิกหัน ฝ่ามือและสีหน้าท่าทาง)	ประเมินการฝึกปฏิบัติการใช้ไวยากรณ์ ภาษาไทยถูกต้อง (ทำมือ ตำแหน่ง การเคลื่อนไหว การพลิกหันฝ่ามือและ สีหน้าท่าทาง)
5.	ฝึกปฏิบัติการใช้ภาษาไทยใน การสนทนาเรื่องเครื่องแต่งกาย	สังเกตการใช้ภาษาไทยในการสนทนา ซักถาม เรื่องเครื่องแต่งกาย

6. สื่อและแหล่งการเรียนรู้

- 6.1 บัตรหัวข้อ
- 6.2 รูปภาพเสื้อผ้าแฟชั่น เสื้อผ้า เครื่องประดับ
- 6.3 เสื้อผ้า เครื่องประดับต่าง ๆ (ของจริง)

7. บรรณานุกรม

- 7.1 กรมการศึกษานอกโรงเรียน กระทรวงศึกษาธิการ. (2541). **หลักสูตรการใช้ภาษาไทยแบบ
เบ็ดเสร็จขั้นพื้นฐาน**. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่ง
ประเทศไทย จำกัด.
- 7.2 สมาคมคนหูหนวกแห่งประเทศไทย. (2543). **หนังสือภาษาไทยเล่ม 1 – 6**. กรุงเทพ
มหานคร: บริษัท บพิตรการพิมพ์ จำกัด.
- 7.3 วิทยาลัยราชสุดา มหาวิทยาลัยมหิดล. (2546). **แผนการสอนภาษาไทยสำหรับผู้ที่มี
การได้ยิน**. ผู้ปรับแก้โดย ดร.จิตประภา ศรีอ่อน.
- 7.4 _____. (2549). **หลักสูตรภาษาไทยขั้นพื้นฐานสำหรับผู้ที่มีการได้ยิน**. ผู้ปรับแก้โดย
ดร.จิตประภา ศรีอ่อน.

แบบบันทึก เรื่อง เครื่องแต่งกาย

ที่	ชื่อ - นามสกุล	จุดประสงค์ ที่ 1	จุดประสงค์ ที่ 2	จุดประสงค์ ที่ 3	จุดประสงค์ ที่ 4	จุดประสงค์ ที่ 5	สรุป
1.							
2.							
3.							
4.							
5.							
6.							
7.							
8.							
9.							
10.							
11.							
12.							
13.							
14.							
15.							

หมายเหตุ นักศึกษาสามารถปฏิบัติตามจุดประสงค์ได้หรือไม่ สรุป ผ่าน หรือ ไม่ผ่าน

ใบงาน

เรื่อง เครื่องแต่งกาย เวลา 20 นาที

ชื่อ – นามสกุล.....เลขที่.....

ชื่อ – นามสกุล.....เลขที่.....

คำชี้แจง ให้นักศึกษาแบ่งกลุ่ม ๆ ละ 2 คน แล้วจับคู่ฝึกปฏิบัติในการสนทนาเกี่ยวกับเครื่องแต่งกาย โดยใช้ไวยากรณ์ภาษาไทยถูกต้อง (ใช้ท่ามือ ตำแหน่ง การเคลื่อนไหว การพลิกหันฝ่ามือและสีหน้าท่าทาง ได้ถูกต้องชัดเจน)

เกณฑ์การประเมิน

ดีมาก	3 =	ใช้ไวยากรณ์ภาษาไทยได้ครบ 4-5 องค์ประกอบ
ดี	2 =	ใช้ไวยากรณ์ภาษาไทยได้ 2-3 องค์ประกอบ
ยังต้องปรับปรุง	1 =	ใช้ไวยากรณ์ภาษาไทยได้ 0-1 องค์ประกอบ

เกณฑ์การประเมิน.....คะแนน

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

439

172

785

487

198 තරු

299

1,852

341 තරු

341 තරු

562 තරු

69

89 තරු

6,045 තරු

973 තරු

129

1,269 තරු

3,850 තරු

473 තරු

157 තරු

4,876 තරු

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 11

เรื่อง ผลไม้

หลักสูตรภาษามือไทยขั้นพื้นฐาน สำหรับผู้เรียนที่มีการได้ยิน เวลา 2 ชั่วโมง

1. สาระสำคัญ

ผลไม้ หมายถึง ผลที่เกิดจากการขยายพันธุ์โดยอาศัยเพศของพืชบางชนิด ซึ่งมนุษย์สามารถรับประทานผลได้ทั้งดิบและสุก ผลไม้มีหลายพันธุ์หลายชนิด มีรูปร่างลักษณะต่าง ๆ ต่างกันทั้งขนาด สี รส กลิ่น แล้วก็นำมาประกอบอาหารหรือแปรรูปเป็นอาหารอื่น ๆ ที่มีประโยชน์ต่อร่างกายมากมาย

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

2.1 พุทธิพิสัย (K)

บอกคำศัพท์ และการสื่อสารเป็นประโยคเรื่องผลไม้

2.2 จิตพิสัย (A)

2.2.1 มีความรู้สึกที่ดีต่อภาษามือไทย และต่อคนหูหนวก

2.2.2 มีความตั้งใจและกระตือรือร้น สนุกสนานกับการทำกิจกรรมในการเรียน

2.3 ทักษะพิสัย (P)

2.3.1 ใช้ไวยากรณ์ภาษามือไทยถูกต้อง (ใช้ท่ามือ ตำแหน่ง การเคลื่อนไหว การพลิกหันฝ่ามือและสีหน้าท่าทาง)

2.3.2 ฝึกปฏิบัติการใช้ภาษามือไทยในการสนทนาเรื่องผลไม้

3. สาระการเรียนรู้

3.1 ชื่อผลไม้ชนิดต่าง ๆ เช่น มะม่วง ส้ม สับปะรด มะพร้าว ฝรั่ง กัลยัม แดงโม ฯลฯ

3.2 สีต่าง ๆ เช่น แดง เหลือง เขียว ดำ ขาว เหลือง ฯลฯ

3.3 คำศัพท์ทั่วไปและไวยากรณ์ ภาษามือไทยเกี่ยวกับ เช่น คำนาม คำคุณศัพท์ คำกริยา คำกริยาวิเศษณ์ และ ประโยคที่เกี่ยวกับเรื่องผลไม้

3.4 ลักษณะนามของผลไม้ เช่น ส้ม 3 ผล ฝรั่ง 2 ผล กัลยัม 5 ผล

4. กิจกรรมการเรียนการสอน

4.1 ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

4.1.1 ผู้สอนทักทายและสนทนาผู้เรียนเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม หรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

4.1.2 ผู้สอนนำภาพหรือสิ่งของที่สามารเตรียมได้ให้ผู้เรียนดูแล้วร่วมกันสนทนา

4.1.3 ผู้สอนถามผู้เรียนเพื่อทบทวนความรู้เดิม

4.1.4 นำเสนอชื่อ ผลไม้ของจริง สนทนาเกี่ยวกับผลไม้ เช่น นี้อะไร เคยกินไหม ฯลฯ

4.1.5 กิจกรรมวงกลมเพลงภาษามือ

เพลง แอปเปิ้ล มะละกอ กล้วย ส้ม

แอปเปิ้ล แอปเปิ้ล แอปเปิ้ล มะละกอ มะละกอ มะละกอ
 กล้วย กล้วย กล้วย ส้ม ส้ม ส้ม
 แอปเปิ้ล มะละกอ กล้วย ส้ม

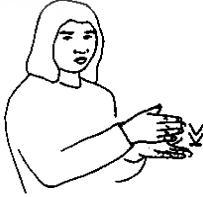

4.2 **ชั้นสอน**

4.2.1 ผู้สอนติดบัตรหัวข้อ **ผลไม้** พร้อมทำภาษามือและสะกดนิ้วมือ

4.2.2 ผู้สอนนำผลไม้ปลอมมาให้ผู้เรียนดูก่อน

4.2.3 ผู้สอนสาริตคำศัพท์ภาษามือเกี่ยวกับคำผลไม้ชนิดต่าง ๆ เช่น มะม่วง ส้ม มะละกอ มะพร้าว กล้วย แตงโม และมาให้ผู้เรียนปฏิบัติทำตาม เพื่อผู้เรียนจะทำภาษามือได้ถูกต้อง

ผลไม้	ภาษามือ	ภาษาไทย
1. 		ฝรั่ง
2. 		มะละกอ
3. 		สตรอเบอร์รี่

ผลไม้	ภาษามือ	ภาษาไทย
4. 		เงาะ
5. 		ส้ม

ไวยากรณ์ภาษามือไทย

ส้มผลเล็ก

ส้มผลใหญ่

4.2.4 ผู้สอนสารัตถการใช้ประโยคในภาษามือไทย

คำนาม	มะม่วง ทูเรียน ลำไย มะพร้าว มะละกอ ฝรั่ง แอปเปิ้ล สตอเบอร์รี่ ส้มโอ ฯลฯ
คำคุณศัพท์	สีต่าง ๆ เล็ก ใหญ่ ยาว สั้น หวานเปรี้ยว ฝืด สุก หอม ดิบ
คำกริยา	ผ่า ตับ ถ้าง ปลูก แกะ กิน กวน คอง ตากแห้ง
คำกริยาวิเศษณ์	เร็ว ช้า
ลักษณะนาม	1 ลูก 2 กอง 3 พวง แดงโม 3 ผล ส้ม 2 ผล ถ้วย 1 หวี หลาย ๆ ลูก หลาย ๆ กอง
ประโยค	<p>คำถาม</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) คุณชอบกินผลไม้อะไร 2) คุณซื้อผลไม้มาที่กี่โลกรั่ม <p>คำบอกเล่า</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) ฉันชอบกินองุ่น 2) ฉันซื้อมังคุดมา 1 กิโลกรั่ม <p>ปฏิเสธ</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) ฉันไม่กินลำไย

4.2.5 ผู้สอนสาธิตการสนทนา

A:

คุณชอบกินผลไม้อะไร

คุณซื้อส้มมา 1 กิโลกรัม ราคาเท่าไร

B:

ฉันชอบกินส้ม

ฉันซื้อส้ม 1 กิโลกรัม ราคา 45 บาท

4.2.6 ให้ผู้เรียนจับคู่ฝึกสนทนา ผู้สอนเดินดูและแนะนำผู้เรียน

4.3 ขั้นสรุป

ให้ผู้เรียนทบทวนซื้อผลไม้อีกครั้งและสามารถใช้สื่อสารในเรื่องผลไม้ได้

5. การวัดผลและประเมินผล

ข้อที่	จุดประสงค์	วิธีการวัดและประเมิน
1.	บอกคำศัพท์และการสื่อสารเป็นประโยคที่เกี่ยวกับผลไม้	ตรวจสอบจากการบอกคำศัพท์และการสื่อสารเป็นประโยคที่เกี่ยวกับผลไม้
2.	มีความรู้สึกที่ดีต่อภาษาไทย และต่อคนหูหนวก	สังเกตการตอบคำถามและร่วมกิจกรรมการเรียนการสอน
3.	มีความกระตือรือร้น สนุกสนานกับการทำกิจกรรมในการเรียน	สังเกตการสนทนาและร่วมกิจกรรมการเรียนการสอน
4.	ใช้ไวยากรณ์ภาษาไทยถูกต้อง (ท่ามือ ตำแหน่ง การเคลื่อนไหว การพลิกหันฝ่ามือและสีหน้าท่าทาง)	ประเมินการฝึกปฏิบัติการใช้ไวยากรณ์ภาษาไทยถูกต้อง (ท่ามือ ตำแหน่ง การเคลื่อนไหว การพลิกหันฝ่ามือและสีหน้าท่าทาง)
5.	ฝึกปฏิบัติการใช้ภาษาไทยในการสนทนาเรื่องผลไม้	สังเกตการใช้ภาษาไทยในการสนทนาซักถาม เรื่องผลไม้

6. สื่อและแหล่งการเรียนรู้

6.1 บัตรหัวข้อ

6.2 ผลไม้จำลอง

6.3 ภาพผลไม้ต่างๆ

6.4 ใบงาน

7. บรรณานุกรม

- 7.1 กรมการศึกษานอกโรงเรียน กระทรวงศึกษาธิการ. (2541). **หลักสูตรการใช้ภาษามือแบบเบ็ดเสร็จขั้นพื้นฐาน**. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- 7.2 สมาคมคนหูหนวกแห่งประเทศไทย. (2543). **หนังสือภาษามือไทยเล่ม 1 – 6**. กรุงเทพมหานคร: บริษัท บพิชการพิมพ์ จำกัด.
- 7.3 วิทยาลัยราชสุดา มหาวิทยาลัยมหิดล. (2546). **แผนการสอนภาษามือไทยสำหรับผู้ที่มีการได้ยิน**. ผู้ปรับแก้โดย ดร.จิตประภา ศรีอ่อน.
- 7.4 _____. (2549). **หลักสูตรภาษามือไทยขั้นพื้นฐานสำหรับผู้ที่มีการได้ยิน**. ผู้ปรับแก้โดย ดร.จิตประภา ศรีอ่อน.

บันทึกหลังการสอน

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

(นางสาวพวงผกา จันยาวงศ์)

ผู้จัดทำและผู้สอน

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

แบบบันทึก เรื่อง ผลไม้

ที่	ชื่อ - นามสกุล	จุดประสงค์ ที่ 1	จุดประสงค์ ที่ 2	จุดประสงค์ ที่ 3	จุดประสงค์ ที่ 4	จุดประสงค์ ที่ 5	สรุป
1.							
2.							
3.							
4.							
5.							
6.							
7.							
8.							
9.							
10.							
11.							
12.							
13.							
14.							
15.							

หมายเหตุ นักศึกษาสามารถปฏิบัติตามจุดประสงค์ได้หรือไม่ สรุป ผ่าน หรือ ไม่ผ่าน

ใบงาน
เรื่อง ผลไม้ เวลา 20 นาที

ชื่อ – นามสกุล.....เลขที่.....

ชื่อ – นามสกุล.....เลขที่.....

คำชี้แจง ให้นักศึกษาแบ่งกลุ่ม ๆ ละ 2 คน แล้วจับคู่ฝึกปฏิบัติในการสนทนาเรื่องผลไม้โดยใช้
ไวยากรณ์ภาษาไทยถูกต้อง (ใช้ท่ามือ ตำแหน่ง การเคลื่อนไหว การพลิกหันฝ่ามือและสีหน้า
ท่าทางได้ถูกต้องชัดเจน)

เกณฑ์การประเมิน

ดีมาก	3 =	ใช้ไวยากรณ์ภาษาไทยได้ครบ 4-5 องค์ประกอบ
ดี	2 =	ใช้ไวยากรณ์ภาษาไทยได้ 2-3 องค์ประกอบ
ยังต้องปรับปรุง	1 =	ใช้ไวยากรณ์ภาษาไทยได้ 0-1 องค์ประกอบ

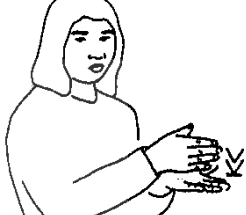

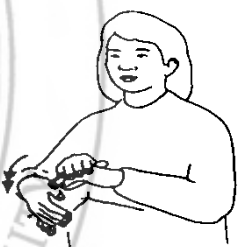

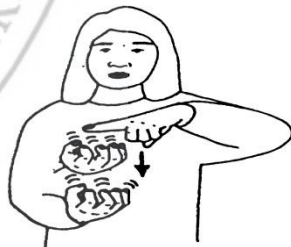

เกณฑ์การประเมิน.....คะแนน

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

ใบงาน เรื่อง ผลไม้

ชื่อ – นามสกุล.....เลขที่.....

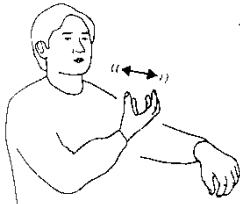

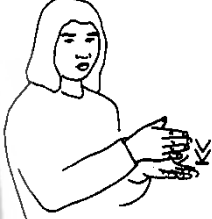

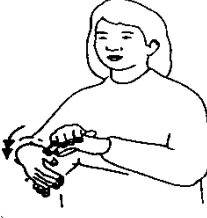
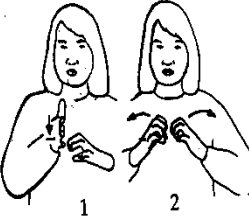
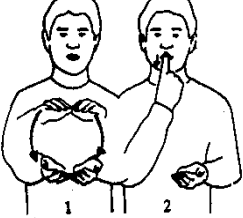
คำชี้แจง: ให้ผู้เรียนโยงเส้นภาพที่เกี่ยวข้องกันจากผลไม้กับท่ามือ (5 คะแนน)

1.		
2.		
3.		
4.		
5.		

ใบงาน เรื่อง ผลไม้

ชื่อ – นามสกุล.....เลขที่.....

คำชี้แจง: ให้ผู้เรียนวงกลมรูปภาพที่ตรงกับของภาพแรก (5 คะแนน)

<p>1.</p> 			
<p>2.</p> 			
<p>3.</p> 			
<p>4.</p> 			
<p>5.</p> 			

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 12

เรื่อง สัตว์

หลักสูตรภาษาไทยชั้นพื้นฐาน สำหรับผู้เรียนที่มีการได้ยิน เวลา 2 ชั่วโมง

1. สาระสำคัญ

สัตว์ที่เรารู้จักมีมากมายหลายชนิดด้วยกัน ตั้งแต่สัตว์ที่มีขนาดเล็กมากจนถึงสัตว์ใหญ่ ๆ และสัตว์ยังมีการแบ่งออกเป็น สัตว์เลี้ยง สัตว์ป่า สัตว์บก สัตว์น้ำ สัตว์เลื้อยคลาน นอกจากนี้ยังมีแมลงต่าง ๆ อีกมากมาย สัตว์แต่ละประเภทยังมีการกินที่แตกต่างกัน คือ สัตว์กินสัตว์ สัตว์กินพืชเป็นอาหาร นอกจากนี้ยังมีสัตว์บางประเภทที่ให้ความสวยงาม เช่น มีขนสวยงาม มีเขาสวยงาม เป็นต้น

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

2.1 พุทธิพิสัย (K)

บอกคำศัพท์ และการสื่อสารเป็นประโยคเรื่องสัตว์

2.2 จิตพิสัย (A)

2.2.1 มีความรู้สึกที่ดีต่อภาษาไทย และต่อคนหูหนวก

2.2.2 มีความตั้งใจ และกระตือรือร้น สนุกสนานกับการทำกิจกรรมในการเรียน

2.3 ทักษะพิสัย (P)

2.3.1 ใช้ไวยากรณ์ภาษาไทยถูกต้อง (ใช้ทำมือ ตำแหน่ง การเคลื่อนไหว การพลิกหันฝ่ามือและสีหน้าท่าทาง)

2.3.2 ฝึกปฏิบัติการใช้ภาษาไทยในการสนทนาเรื่องสัตว์

3. สาระการเรียนรู้

3.1 สัตว์ชนิดต่าง ๆ เช่น เสือ กระต่าย สิงโต ม้า วัว ควาย หมา หมู แมว หนู จระเข้ เต่า ปลา กุ้ง หอย ปู ลิง ชีราฟ แรด ฮิปโป กบ อิงอ่าง กิ้งกือ จิ้งจก ตั๊กแตน ฯลฯ

3.2 คำกริยาและกริยาวิเศษณ์

3.3 ลักษณะนามของสัตว์

4. กิจกรรมการเรียนการสอน

4.1 ช้่นนำเข้าสู่บทเรียน

4.1.1 ผู้สอนนำภาพหรือสิ่งของที่สามารเตรียมได้ให้ผู้เรียนดูแล้วร่วมกันสนทนา

4.1.2 ผู้สอนถามผู้เรียนเพื่อทบทวนภาษาที่มีความรู้เดิม

4.1.3 กิจกรรมวงกลมเพลงภาษาไทย

เรื่อง ผึ้งน้อย	
เพลงภาษามือไทย	เพลงภาษาไทย
บิน (แบบผึ้ง) ขว ซ้าย + มองหา (ขวา ซ้าย) ๆ + เรียก (มือป้องปาก) + ขนรับ + เรียก + ขนรับ + ที่ไหน + รังผึ้ง + บินเกาะรัง	หึ่ง ๆ ๆ ผึ้งน้อยบินหารัง หึ่ง ๆ ๆ ผึ้งน้อย บินหารัง ผึ้งน้อยจ๋า! จ๋า...เจ้าหาอะไร รีบตอบเร็วไว ฉันบินหารัง

4.2 ขั้นสอน

4.2.1 ผู้สอนติดบัตรหัวข้อ **สัตว์** พร้อมทำภาษามือและสะกดนิ้วมือ

4.2.2 ผู้สอนนำรูปสัตว์ จำลองให้ผู้เรียนดู

4.2.3 ผู้สอนสาธิตทำภาษามือคำเกี่ยวกับสัตว์แล้วให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติตาม

ไก่ 	เสือ 	สิงโต 	แมว
วัว 	ควาย 	ยีราฟ 	แพะ

4.2.4 ผู้สอนคำนามและคำคุณศัพท์ ดังนี้

1) นำภาพ แมว ให้ดู

2) ทำภาษามือ แมว ซ้ำให้ดูอีกครั้ง ให้ผู้เรียนทำทำภาษามือตามแล้วชมเชย

4.2.5 ให้ผู้เรียนทำภาษามืออีกครั้ง ให้ผู้เรียนทำท่ามือตาม ทบทวน

4.2.6 ผู้สอนสาธิตคำคุณศัพท์ เช่น แมวสีขาว ตัวเล็ก น่ารัก

- 1) ผู้สอนสาธิต โดยแสดง กริยา ท่าทางของสัตว์ (ท่าธรรมชาติ) 2 ชนิด
- 2) แบ่งกลุ่มผู้เรียนแสดงบทบาทสมมุติ โดยใช้คำสั่งต่อไปนี้ เช่น
กลุ่มที่ 1 แสดงท่าทางสัตว์แต่ละประเภทตามความคิดของตนเอง
กลุ่มที่ 2 ผู้เรียนทำภาษามือให้ตรงกับท่าในบทบาทสมมุติ
- 3) ให้ผู้เรียนคิดการแสดง กริยา ท่าทางธรรมชาติของสัตว์ตามบัตรภาพที่ได้ไป
- 4) ให้ผู้เรียนออกมาแสดงทีละคน
- 5) ที่เหลือช่วยกันทายว่าสัตว์ชนิดใดคือสัตว์อะไร

4.2.7 สอนไวยากรณ์

คำนาม	ช้าง ม้า วัว ควาย หมา กระต่าย หมู แรด แมว หนู เต่า ปลา กุ้ง ปู หอย ด้กั๊กแก จิ้งจก กวาง ลิง เสือ สิงโต ฯลฯ
คำคุณศัพท์	สีต่าง ๆ เล็ก ใหญ่ ลาย แจ่ม ยาว สูง
คำกริยา	วิ่ง กิน นอน กระโดด ตะครุบ กัด ดูด ว่ายน้ำ
คำกริยาวิเศษณ์	เร็ว ช้า
ลักษณะนาม	1 ตัว 1 เชือก ผุง โขลง หลาย ๆ ตัว
ประโยค	คำถาม <ol style="list-style-type: none"> 1) คุณชอบสัตว์อะไร 2) เสือนอนอย่างไร คำบอกเล่า <ol style="list-style-type: none"> 1) ฉันเห็นเสือตะครุบกวาง 2) มีช้างเผือก 2 เชือก ปฏิเสธ <ol style="list-style-type: none"> 1) ฉันไม่ไปสวนสัตว์ 2) ฉันไม่ไปดูเสือ คำสั่ง <ol style="list-style-type: none"> 1) อุ้มหมามาให้ฉันด้วย 2) ไล่แมวไปให้ไกล ๆ

4.2.8 ลักษณะนาม และกริยาต่าง ๆ

4.2.9 ให้ผู้เรียนออกมาแสดงทีละกลุ่ม กรุณานำ

4.2.10 กิจกรรมเล่นเกม เสือ ผู้หญิง ผู้ชาย ครูอธิบายวิธีการเล่น

- 1) แบ่งผู้เรียนเป็น 2 กลุ่ม
- 2) แต่ละกลุ่มปรึกษากันว่าจะแสดงเป็นตัวอะไร และหันมาเจอ พร้อมกัน
- 3) เสือชนะผู้หญิง ผู้หญิงชนะผู้ชาย ผู้ชายชนะเสือ
- 4) ผู้ที่ชนะ 1 รอบ ได้คะแนนสะสม 1 คะแนน

4.3 ขั้นสรุป

ให้ผู้เรียนทบทวนท่ามือสัตว์อีกครั้ง

5. การวัดผลและประเมินผล

ข้อที่	จุดประสงค์	วิธีการวัดและประเมิน
1.	บอกคำศัพท์และการสื่อสารเป็นประโยคที่เกี่ยวกับสัตว์	ตรวจสอบจากการบอกคำศัพท์และการสื่อสารเป็นประโยคที่เกี่ยวกับสัตว์
2.	มีความรู้สึกที่ดีต่อภาษาไทย และต่อคนหูหนวก	สังเกตการตอบคำถามและร่วมกิจกรรมการเรียนการสอน
3.	มีความกระตือรือร้น สนุกสนานกับการทำกิจกรรมในการเรียน	สังเกตการสนทนาและร่วมกิจกรรมการเรียนการสอน
4.	ใช้ไวยากรณ์ภาษาไทยถูกต้อง (ท่ามือ ตำแหน่ง การเคลื่อนไหว การพลิกหันฝ่ามือและสีหน้าท่าทาง)	ประเมินการฝึกปฏิบัติการใช้ไวยากรณ์ภาษาไทยถูกต้อง (ท่ามือ ตำแหน่ง การเคลื่อนไหว การพลิกหันฝ่ามือและสีหน้าท่าทาง)
5.	ฝึกปฏิบัติการใช้ภาษาไทยในการสนทนาเรื่องสัตว์	สังเกตการใช้ภาษาไทยในการสนทนาซักถาม เรื่องสัตว์

6. สื่อและแหล่งการเรียนรู้

- 6.1 บัตรหัวข้อ
- 6.2 สัตว์จำลอง
- 6.3 บัตรคำ ชื่อสัตว์ต่างๆ

7. บรรณานุกรม

- 7.1 กรมการศึกษานอกโรงเรียน กระทรวงศึกษาธิการ. (2541). **หลักสูตรการใช้ภาษามือแบบเบ็ดเสร็จขั้นพื้นฐาน**. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- 7.2 สมาคมคนหูหนวกแห่งประเทศไทย. (2543). **หนังสือภาษามือไทยเล่ม 1 – 6**. กรุงเทพมหานคร: บริษัท บพิตรการพิมพ์ จำกัด.
- 7.3 วิทยาลัยราชสุดา มหาวิทยาลัยมหิดล. (2546). **แผนการสอนภาษามือไทยสำหรับผู้ที่มีการได้ยิน**. ผู้ปรับแก้โดย ดร.จิตประภา ศรีอ่อน.
- 7.4 _____. (2549). **หลักสูตรภาษามือไทยขั้นพื้นฐานสำหรับผู้ที่มีการได้ยิน**. ผู้ปรับแก้โดย ดร.จิตประภา ศรีอ่อน.

บันทึกหลังการสอน

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

(นางสาวพวงผกา จันยาวงศ์)

ผู้จัดทำและผู้สอน

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

แบบบันทึก เรื่อง สัตว์

ที่	ชื่อ - นามสกุล	จุดประสงค์ ที่ 1	จุดประสงค์ ที่ 2	จุดประสงค์ ที่ 3	จุดประสงค์ ที่ 4	จุดประสงค์ ที่ 5	สรุป
1.							
2.							
3.							
4.							
5.							
6.							
7.							
8.							
9.							
10.							
11.							
12.							
13.							
14.							
15.							

หมายเหตุ นักศึกษาสามารถปฏิบัติตามจุดประสงค์ได้หรือไม่ สรุป ผ่าน หรือ ไม่ผ่าน

ใบงาน
เรื่อง สัตว์ เวลา 20 นาที

ชื่อ – นามสกุล.....เลขที่.....

ชื่อ – นามสกุล.....เลขที่.....

คำชี้แจง ให้นักศึกษาแบ่งกลุ่ม ๆ ละ 2 คน แล้วจับคู่ฝึกปฏิบัติในการสนทนาเกี่ยวกับสัตว์โดยใช้
ไวยากรณ์ภาษามือไทยถูกต้อง (ใช้ท่ามือ ตำแหน่ง การเคลื่อนไหว การพลิกหันฝ่ามือและสีหน้า
ท่าทางได้ถูกต้องชัดเจน)

เกณฑ์การประเมิน

ดีมาก	3 =	ใช้ไวยากรณ์ภาษามือไทยได้ครบ 4-5 องค์ประกอบ
ดี	2 =	ใช้ไวยากรณ์ภาษามือไทยได้ 2-3 องค์ประกอบ
ยังต้องปรับปรุง	1 =	ใช้ไวยากรณ์ภาษามือไทยได้ 0-1 องค์ประกอบ

เกณฑ์การประเมิน.....คะแนน

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 13

เรื่อง สถานที่

หลักสูตรภาษาไทยชั้นพื้นฐาน สำหรับผู้เรียนที่มีการได้ยิน เวลา 2 ชั่วโมง

1. สาระสำคัญ

ความสำคัญแต่ละสถานที่ ผู้เรียนจึงมีความจำเป็นที่จะต้องทราบการใช้ภาษาไทย คำศัพท์ และประโยคเกี่ยวกับสถานที่ให้ถูกต้อง และสามารถภาษาไทยเกี่ยวกับสถานที่และประโยชน์แต่ละที่แตกต่างกันอย่างใด ยกตัวอย่าง ไม่สบาย ต้องไปหาหมอที่โรงพยาบาล เพื่อใช้ในการสื่อสารกับคนหูหนวกในชีวิตประจำวัน

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

2.1 พุทธิพิสัย (K)

บอกคำศัพท์ และการสื่อสารเป็นประโยคเรื่องสถานที่

2.2 จิตพิสัย (A)

2.2.1 มีความรู้สึกที่ดีต่อภาษาไทย และต่อคนหูหนวก

2.2.2 มีความตั้งใจและกระตือรือร้น สนุกสนานกับการทำกิจกรรมในการเรียน

2.3 ทักษะพิสัย (P)

2.3.1 ใช้ไวยากรณ์ภาษาไทยถูกต้อง (ใช้ทำมือ ตำแหน่ง การเคลื่อนไหว การพลิกหันฝ่ามือและสีหน้าท่าทาง)

2.3.2 ฝึกปฏิบัติการใช้ภาษาไทยในการสนทนาเรื่องสถานที่

3. สาระการเรียนรู้

3.1 ทิศทางต่าง ๆ เช่น ซ้าย ขวา หน้า หลัง สามแยก สี่แยก ใกล้เคียง

3.2 สถานที่ต่าง ๆ เช่น บ้าน วัด โรงเรียน ธนาคาร ตลาด ร้านค้า ห้างสรรพสินค้าต่าง ๆ ฯลฯ

3.3 การเดินทางไปยังสถานที่ต่าง ๆ

4. กิจกรรมการเรียนการสอน

4.1 ขี่นำเข้าสู่บทเรียน

4.1.1 ผู้สอนนำภาพหรือสิ่งของที่สามารเตรียมได้ให้ผู้เรียนดูแล้วร่วมกันสนทนา

4.1.2 ถามผู้เรียนทบทวนความรู้เดิม

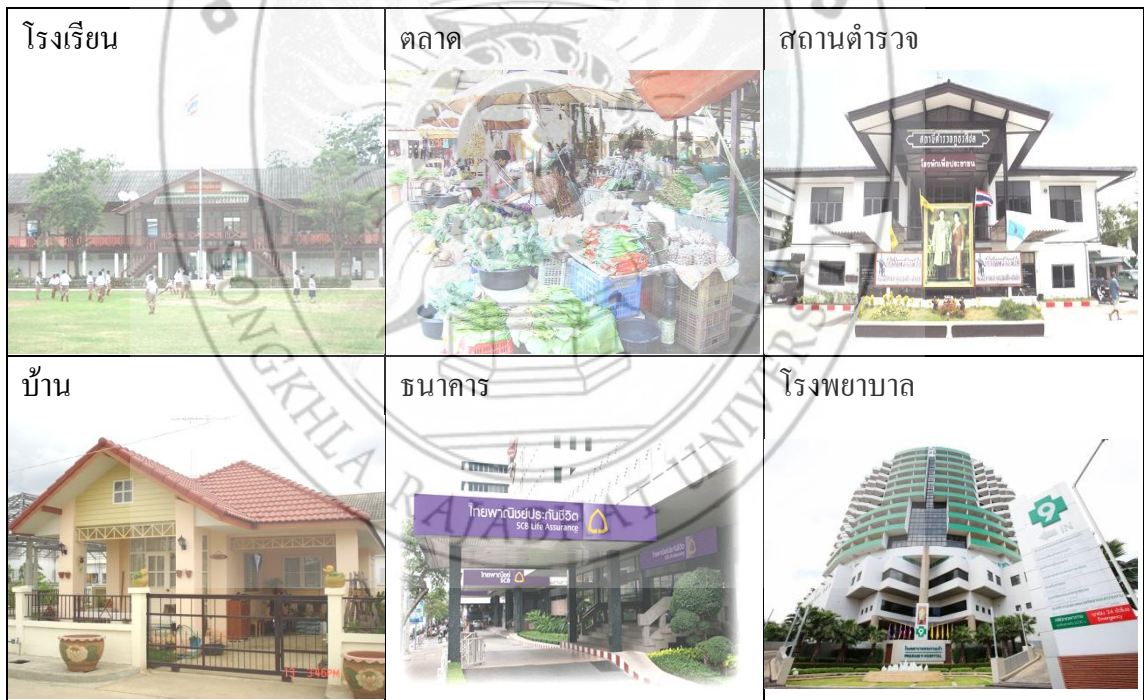
4.1.3 กิจกรรม (วงกลม) ผู้สอนกับผู้เรียนช่วยกันร้องเพลงภาษาไทย

เรื่อง ทะเลแสนงาม	
เพลงภาษามือไทย	เพลงภาษาไทย
... ฟ้าย่าง (ยกมือขึ้นเป็นวงกว้าง) + ...ทะเล + คลื่น (โยกไปตามคลื่น ขึ้นลง เล็กน้อย) + เรือใบ ...หาดทราย , ภูเก็ตตามทราย , ปลาในน้ำ , กระจอน ขึ้นลงในน้ำ ...กุ้ง, หอย , คลื่นทะเล เคลื่อนไปมา	โอ้ทะเลแสนงาม ฟ้ายี่ครามสดใส มองเห็นเรือใบ เล่นอยู่ในทะเล หาดทรายงามเห็นปู ดูซึ้งหมูปลา กุ้ง หอย นานา อยู่ในท้องทะเล

4.2 ขั้นสอน

4.2.1 ผู้สอน ดัดบัตรหัวข้อ **สถานที่** พร้อมทำภาษามือและสะกดนิ้วมือ

4.2.2 ผู้สอนนำภาพสถานที่ให้ดู

4.2.3 ผู้สอนสาธิตคำศัพท์ เช่น เลี้ยวซ้าย เลี้ยวขวา ตรงไป โกลั โกล ข้างหน้า ข้างหลัง

4.2.4 ให้ผู้เรียนทำภาษามือตาม

4.2.5 ผู้สอนสาธิตการบอกทางไปห้องน้ำ

4.2.6 เลือกผู้เรียนออกมา บอกเส้นทางไปห้องสมุด โรงอาหาร ฯลฯ ครูแนะนำเพิ่มเติม

4.2.7 ผู้สอนสาธิตคำศัพท์ เส้นทาง สามแยก สีแยก

ชื่อสถานที่ต่าง ๆ เช่น บ้าน วัด โรงเรียน ธนาคาร โรงแรม สถานีตำรวจ โรงพยาบาล (ตามสถานที่จำลอง หรือ ภาพ)

4.2.8 ผู้สอนสาธิตคำศัพท์สถานที่เพิ่มเติม (ตลาด ห้างสรรพสินค้าต่าง ๆ เช่น บิ๊กซี โลตัส เซ็นทรัล ฯลฯ)

4.2.9 ผู้สอนแสดงจุดเด่นสถานที่นั้น ๆ ให้ผู้เรียนทายว่าคืออะไร

4.2.10 ผู้สอนทำท่าภาษามือสถานที่นั้น ผู้เรียนทำตาม

4.2.11 ผู้สอนสาธิต สนทนา

A: ไปเที่ยวตลาดกันไหม

B: จะไปซื้ออะไร

A: ไปซื้อผลไม้

B: ฉันจะไปเที่ยวโลตัสดีกว่า ของถูก

4.2.12 ให้ผู้เรียนจับคู่ สนทนา

4.3 ขั้นสรุป

ให้ผู้เรียนทบทวนท่าภาษามือชื่อสถานที่ต่าง ๆ อีกครั้ง

5. การวัดผลและประเมินผล

ข้อที่	จุดประสงค์	วิธีการวัดและประเมิน
1.	บอกคำศัพท์และการสื่อสารเป็นประโยค ที่เกี่ยวกับสถานที่	ตรวจสอบจากการบอกคำศัพท์และการสื่อสาร เป็นประโยคที่เกี่ยวกับสถานที่
2.	มีความรู้สึกที่ดีต่อภาษาไทย และ ต่อคนหูหนวก	สังเกตการตอบคำถามและร่วมกิจกรรม การเรียนการสอน
3.	มีความกระตือรือร้น สนุกสนานกับ การทำกิจกรรมในการเรียน	สังเกตการสนทนาและร่วมกิจกรรม การเรียนการสอน
4.	ใช้ไวยากรณ์ภาษาไทยถูกต้อง (ทำมือ ตำแหน่ง การเคลื่อนไหว การพลิกหน้าฝ่า มือและสีหน้าท่าทาง)	ประเมินการฝึกปฏิบัติการใช้ไวยากรณ์ ภาษาไทยถูกต้อง (ทำมือ ตำแหน่ง การเคลื่อนไหว การพลิกหน้าฝ่ามือและ สีหน้าท่าทาง)
5.	ฝึกปฏิบัติการใช้ภาษาไทยใน การสนทนา เรื่องสถานที่	สังเกตการใช้ภาษาไทยในการสนทนา ซักถาม เรื่องสถานที่

6. สื่อและแหล่งการเรียนรู้

- 6.1 บัตรหัวข้อ
- 6.2 ภาพทิศทางและสถานที่
- 6.3 ภาพแผนผังเส้นทาง
- 6.4 ภาพ บ้าน วัด โรงเรียน ธนาคาร สถานีตำรวจ โรงพยาบาล โรงแรม ฯลฯ

7. บรรณานุกรม

- 7.1 กรมการศึกษานอกโรงเรียน กระทรวงศึกษาธิการ. (2541). **หลักสูตรการใช้ภาษาไทยแบบ
เบ็ดเสร็จขั้นพื้นฐาน**. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่ง
ประเทศไทย จำกัด.
- 7.2 สมาคมคนหูหนวกแห่งประเทศไทย. (2543). **หนังสือภาษาไทยเล่ม 1 – 6**. กรุงเทพ
มหานคร: บริษัท บพิตรการพิมพ์ จำกัด.
- 7.3 วิทยาลัยราชสุดา มหาวิทยาลัยมหิดล. (2546). **แผนการสอนภาษาไทยสำหรับผู้ที่มี
การได้ยิน**. ผู้ปรับแก้โดย ดร.จิตประภา ศรีอ่อน.
- 7.4 _____. (2549). **หลักสูตรภาษาไทยขั้นพื้นฐานสำหรับผู้ที่มีการได้ยิน**. ผู้ปรับแก้โดย
ดร.จิตประภา ศรีอ่อน

บันทึกหลังการสอน

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

(นางสาวพวงผกา จันยาวงศ์)

ผู้จัดทำและผู้สอน

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

แบบบันทึก เรื่อง สถานที่

ที่	ชื่อ - นามสกุล	จุดประสงค์ ที่ 1	จุดประสงค์ ที่ 2	จุดประสงค์ ที่ 3	จุดประสงค์ ที่ 4	จุดประสงค์ ที่ 5	สรุป
1.							
2.							
3.							
4.							
5.							
6.							
7.							
8.							
9.							
10.							
11.							
12.							
13.							
14.							
15.							

หมายเหตุ นักศึกษาสามารถปฏิบัติตามจุดประสงค์ได้หรือไม่ สรุป ผ่าน หรือ ไม่ผ่าน

ใบงาน
เรื่อง สถานที่ เวลา 20 นาที

ชื่อ – นามสกุล.....เลขที่.....

ชื่อ – นามสกุล.....เลขที่.....

คำชี้แจง ให้นักศึกษาแบ่งกลุ่ม ๆ ละ 2 คน แล้วจับคู่ฝึกปฏิบัติในการสนทนาเกี่ยวกับสถานที่โดยใช้
ไวยากรณ์ภาษาไทยถูกต้อง (ใช้ท่ามือ ตำแหน่ง การเคลื่อนไหว การพลิกหันฝ่ามือและสีหน้าท่าทาง
ได้ถูกต้องชัดเจน)

เกณฑ์การประเมิน

ดีมาก 3 = ใช้ไวยากรณ์ภาษาไทยได้ครบ 4-5 องค์ประกอบ

ดี 2 = ใช้ไวยากรณ์ภาษาไทยได้ 2-3 องค์ประกอบ

ยังต้องปรับปรุง 1 = ใช้ไวยากรณ์ภาษาไทยได้ 0-1 องค์ประกอบ

เกณฑ์การประเมิน.....คะแนน

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 14

เรื่อง ยานพาหนะ

หลักสูตรภาษามือไทยขั้นพื้นฐาน สำหรับผู้เรียนที่มีการได้ยิน เวลา 2 ชั่วโมง

1. สาระสำคัญ

การเดินทางจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่ง หรือจากชุมชนหนึ่งไปสู่อีกชุมชนหนึ่ง เราต้องการสิ่งอำนวยความสะดวก เพื่อให้เราเดินทางไปสู่จุดหมายที่ต้องการได้สะดวก รวดเร็ว ปลอดภัย สิ่งสำคัญที่จะช่วยให้เราเดินทางสะดวก คือ ยานพาหนะต่าง ๆ ซึ่งขึ้นอยู่กับความต้องการของแต่ละบุคคลว่าจะสะดวกไปไหนทางไหน การเดินทางจึงต้องอาศัยสิ่งอำนวยความสะดวก เพื่อให้เราเดินทางไปสู่จุดหมายที่เราต้องการได้

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

2.1 พุทธิพิสัย (K)

บอกคำศัพท์ และการสื่อสารเป็นประโยคเรื่องยานพาหนะ

2.2 จิตพิสัย (A)

2.2.1 มีความรู้สึกที่ดีต่อภาษามือไทย และต่อคนหูหนวก

2.2.2 มีความตั้งใจและกระตือรือร้น สนุกสนานกับการทำกิจกรรมในการเรียน

2.3 ทักษะพิสัย (P)

2.3.1 ใช้ไวยากรณ์ภาษามือไทยถูกต้อง (ใช้ท่ามือ ตำแหน่ง การเคลื่อนไหว การพลิกหันฝ่ามือและสีหน้าท่าทาง)

2.3.2 ฝึกปฏิบัติการใช้ภาษามือไทยในการสนทนาเรื่องยานพาหนะ

3. สาระการเรียนรู้

3.1 ประเภทของยานพาหนะ

3.2 คำศัพท์และไวยากรณ์ภาษามือไทยเกี่ยวกับยานพาหนะ

3.3 การเคลื่อนไหวของยานพาหนะชนิดต่าง ๆ

3.4 ลักษณะนามและจำนวน

4. กิจกรรมการเรียนการสอน

4.1 ชี้นำเข้าสู่บทเรียน

4.1.1 ผู้สอนนำภาพหรือสิ่งของที่สามารถเตรียมได้ให้ผู้เรียนดูแล้วร่วมกันสนทนา

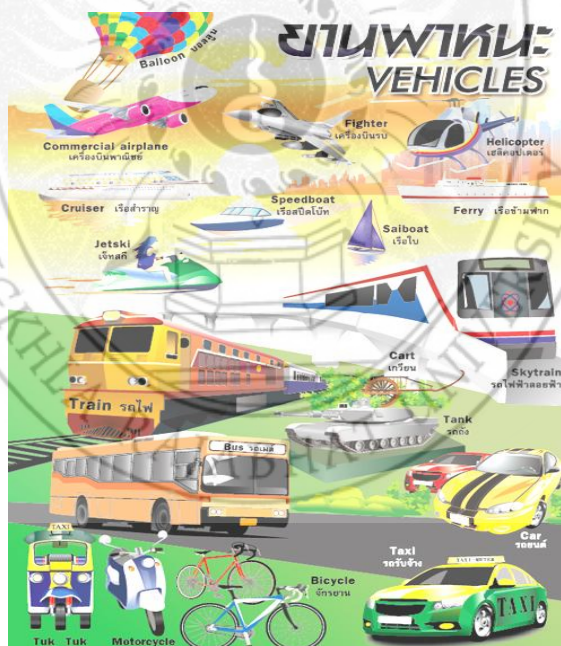
4.1.2 สนทนาเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

4.1.3 กิจกรรมวงกลม (เพลงภาษามือ)

เรื่อง ทะเลแสนงาม	
เพลงภาษาไทย	เพลงภาษาไทย
<p>... ฟ้าย่าง (ยกมือขึ้นเป็นวงกว้าง) + ...ทะเล + คลื่น (โยกไปตามคลื่น ขึ้นลง เล็กน้อย) + เรือใบ ...หาดทราย , ภูเก็ตตามทราย , ปลาในน้ำ , กระโจน ขึ้นลงในน้ำ ...กุ้ง, หอย , คลื่นทะเล เคลื่อนไปมา</p>	<p>ไอ้ทะเลแสนงาม ฟ้ายี่ครามสดใส มองเห็นเรือใบ เล่นอยู่ในทะเล หาดทรายงามเห็นปู ดูซึ้งหมู่ปลา กุ้ง หอย นานา อยู่ในท้องทะเล</p>

4.2 ขึ้นสอน

- 4.2.1 ผู้สอนติดบัตรหัวข้อ **ยานพาหนะ** พร้อมทำภาษามือและสะกดนิ้วมือ
- 4.2.2 ผู้สอนชี้ยานพาหนะและสาธิตทำภาษามือแต่ละชนิดมาให้ผู้เรียนปฏิบัติตามได้ถูกต้อง
- 4.2.3 ให้ผู้เรียนแสดงภาษามือให้ถูกต้องตามภาพ

ตัวอย่างไวยากรณ์ภาษามือไทย	
คำนาม	คำกริยา
<ol style="list-style-type: none"> 1. รถยนต์ 2. รถจักรยานยนต์ 3. เครื่องบิน 	<p>จับรถยนต์ ขี่รถจักรยานยนต์ เครื่องบินบินไป</p>

4.2.4 ผู้สอนสาธิต ไวยากรณ์ภาษาไทย

คำนาม	รถเก๋ง รถกระบะ รถบรรทุก รถจักรยานยนต์ รถจักรยาน เรือ จรวด เครื่องบิน รถไฟ เฮลิคอปเตอร์ เกวียน ฯลฯ
คำคุณศัพท์	สีต่าง ๆ เล็ก ใหญ่ สวย เก่า ใหม่ ยี่ห้อรถ เช่น ฮอนด้า โตโยต้า เบนซ์ อีซูซุ วอลโว่ ฯลฯ
คำกริยา	เล่น ขับ เคลื่อน ฟุ้ง ชี พาย จอด เลี้ยว
คำกริยาวิเศษณ์	เร็ว ช้า
ลักษณะนาม	1, 2, 3 คัน 4 ลำ หลายๆ คัน หลายๆ ลำ
ประโยค	<p>คำถาม</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) ที่บ้านคุณมีรถอะไรบ้าง 2) คุณชอบรถเก๋งสีอะไร <p>คำบอกเล่า</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) ฉันมีรถกระบะสีเหลือง 2) ฉันชอบรถเต่า <p>ปฏิเสธ</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) ฉันไม่ซื้อรถเก๋ง 2) ฉันไม่ขับรถ <p>คำสั่ง</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) ไปนำรถจักรยานมา 2) เอารถไปเติมน้ำมันเดี๋ยวนี้

4.2.5 ผู้สอนสอนคำนาม คุณศัพท์ กริยา กริยาวิเศษณ์ และลักษณะนาม

4.2.6 ผู้สอนสาธิต การสนทนา เรื่องยานพาหนะ

A: เธอซื้อรถเก๋งคันสีแดงคันนี้มากี่บาท B: 2 ล้านบาท

A: ทำไมแพง

B: คันนี้ยี่ห้อเบนซ์ มีชื่อเสียงมาก
จึงแพง

4.2.7 ให้ผู้เรียนจับคู่สนทนาเรื่อง ยานพาหนะ ผู้สอนเดินดู แนะนำเพิ่มเติม

4.2.8 ผู้สอนสาธิตการเคลื่อนที่ของยานพาหนะต่าง ๆ รถจักรยาน เรือ เกวียน

4.2.9 ให้ผู้เรียนแบ่งกลุ่ม และคิดการแสดง โดยทุกคนในกลุ่มต้องแสดงพร้อมกัน เหมือนกัน แสดงการเคลื่อนที่ของยานพาหนะหลาย ๆ ชนิดต่อ ๆ กัน

4.2.10 ให้แต่ละกลุ่มออกมาแสดง ผู้สอนแนะนำเพิ่มเติม

4.3 ขั้นสรุป

ให้ผู้เรียนทบทวนท่าภาษามือชื่อยานพาหนะต่าง ๆ อีกครั้ง

5. การวัดผลและประเมินผล

ข้อที่	จุดประสงค์	วิธีการวัดและประเมิน
1.	บอกคำศัพท์และการสื่อสารเป็นประโยค ที่เกี่ยวกับยานพาหนะ	ตรวจสอบจากการบอกคำศัพท์และการสื่อสาร เป็นประโยคจากยานพาหนะ
2.	มีความรู้สึกที่ดีต่อภาษามือไทย และ ต่อคนหูหนวก	สังเกตการตอบคำถามและร่วมกิจกรรม การเรียนการสอน
3.	มีความกระตือรือร้น สนุกสนานกับ การทำกิจกรรมในการเรียน	สังเกตการสนทนาและร่วมกิจกรรม การเรียนการสอน
4.	ใช้ไวยากรณ์ภาษามือไทยถูกต้อง (ท่ามือ ตำแหน่ง การเคลื่อนไหว การพลิกหัน ฝ่ามือและสีหน้าท่าทาง)	ประเมินการฝึกปฏิบัติการใช้ไวยากรณ์ ภาษามือไทยถูกต้อง (ท่ามือ ตำแหน่ง การเคลื่อนไหว การพลิกหันฝ่ามือและ สีหน้าท่าทาง)
5.	ฝึกปฏิบัติการใช้ภาษามือไทยใน การสนทนาเรื่องยานพาหนะ	สังเกตการใช้ภาษามือไทยในการสนทนา ซักถาม เรื่องยานพาหนะ

6. สื่อและแหล่งการเรียนรู้

6.1 บัตรหัวข้อ

6.2 ยานพาหนะจำลอง หรือภาพ

7. บรรณานุกรม

7.1 กรมการศึกษานอกโรงเรียน กระทรวงศึกษาธิการ. (2541). **หลักสูตรการใช้ภาษามือแบบ เบ็ดเสร็จขั้นพื้นฐาน**. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.

7.2 สมาคมคนหูหนวกแห่งประเทศไทย. (2543). **หนังสือภาษามือไทยเล่ม 1 – 6**. กรุงเทพมหานคร: บริษัท บพิตรการพิมพ์ จำกัด.

- 7.3 วิทยาลัยราชสุดา มหาวิทยาลัยมหิดล. (2546). แผนการสอนภาษามือไทยสำหรับผู้ที่มีการได้ยิน. ผู้ปรับแก้โดย ดร.จิตประภา ศรีอ่อน.
- 7.4 _____. (2549). หลักสูตรภาษามือไทยขั้นพื้นฐานสำหรับผู้ที่มีการได้ยิน. ผู้ปรับแก้โดย ดร.จิตประภา ศรีอ่อน.

บันทึกหลังการสอน

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

(นางสาวพวงผกา จันยาวงศ์)
ผู้จัดทำและผู้สอน
วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

แบบบันทึก เรื่อง ยานพาหนะ

ที่	ชื่อ - นามสกุล	จุดประสงค์ ที่ 1	จุดประสงค์ ที่ 2	จุดประสงค์ ที่ 3	จุดประสงค์ ที่ 4	จุดประสงค์ ที่ 5	สรุป
1.							
2.							
3.							
4.							
5.							
6.							
7.							
8.							
9.							
10.							
11.							
12.							
13.							
14.							
15.							

หมายเหตุ นักศึกษาสามารถปฏิบัติตามจุดประสงค์ได้หรือไม่ สรุป ผ่าน หรือ ไม่ผ่าน

ใบงาน

เรื่อง ยานพาหนะ เวลา 20 นาที

ชื่อ – นามสกุล.....เลขที่.....

ชื่อ – นามสกุล.....เลขที่.....

คำชี้แจง ให้นักศึกษาแบ่งกลุ่ม ๆ ละ 2 คน แล้วจับคู่ฝึกปฏิบัติในการสนทนาเกี่ยวกับยานพาหนะ โดยใช้ไวยากรณ์ภาษามือไทยถูกต้อง (ใช้ท่ามือ ตำแหน่ง การเคลื่อนไหว การพลิกหันฝ่ามือและสีหน้าท่าทาง ได้ถูกต้องชัดเจน)

เกณฑ์การประเมิน

ดีมาก	3 =	ใช้ไวยากรณ์ภาษามือไทยได้ครบ 4-5 องค์ประกอบ
ดี	2 =	ใช้ไวยากรณ์ภาษามือไทยได้ 2-3 องค์ประกอบ
ยังต้องปรับปรุง	1 =	ใช้ไวยากรณ์ภาษามือไทยได้ 0-1 องค์ประกอบ

เกณฑ์การประเมิน.....คะแนน

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 15

เรื่อง แผนที่ประเทศไทย

หลักสูตรภาษามือไทยขั้นพื้นฐาน สำหรับผู้เรียนที่มีการได้ยิน เวลา 2 ชั่วโมง

1. สาระสำคัญ

ประเทศไทยมี 77 จังหวัด มีสถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ ต่างจังหวัด ประกอบด้วย ภาคเหนือ ภาคอีสาน ภาคกลาง ภาคใต้ และภาคตะวันออก แผนที่เดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศไทย 77 จังหวัด ท่องเที่ยว ภาคเหนือ ท่องเที่ยวภาคอีสาน ท่องเที่ยวภาคกลาง ท่องเที่ยวภาคใต้ ท่องเที่ยวภาคตะวันออก แผนที่ จังหวัด แผนที่ทางหลวงประเทศไทยนั้น ผู้เรียนเรียนภาษามือไทยคำเกี่ยวกับภาคและจังหวัดต่าง ๆ เพื่อการติดต่อสื่อสารกับคนหูหนวกได้สะดวกขึ้น

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

2.1 พุทธิพิสัย (K)

บอกคำศัพท์และการสื่อสารเป็นประโยคเรื่องแผนที่ประเทศไทย

2.2 จิตพิสัย (A)

2.2.1 มีความรู้สึกที่ดีต่อภาษามือไทย และต่อคนหูหนวก

2.2.2 มีความตั้งใจและกระตือรือร้น สนุกสนานกับการทำกิจกรรมในการเรียน

2.3 ทักษะพิสัย (P)

2.3.1 ใช้ไวยากรณ์ภาษามือไทยถูกต้อง (ใช้ท่ามือ ตำแหน่ง การเคลื่อนไหว การพลิกหัน ฝ่ามือและสีหน้าท่าทาง)

2.3.2 ฝึกปฏิบัติการใช้ภาษามือในการสนทนาเรื่องแผนที่ประเทศไทย

3. สาระการเรียนรู้

3.1 แผนที่ประเทศไทย

3.2 ภาคต่าง ๆ ดังนี้ ภาคเหนือ ใต้ อีสาน ตะวันออก ตะวันตก กลาง

3.3 ชื่อ 14 จังหวัดในภาคใต้

3.4 สถานที่ท่องเที่ยวสำคัญต่าง ๆ เช่น หาดใหญ่ เกาะสมุย พระธาตุคอกยสุเทพ องค์พระปฐมเจดีย์ พุทธมณฑล ภูกระดึง วัดพระแก้ว ฯลฯ

4. กิจกรรมการเรียนการสอน

4.1 ช้่นนำเข้าสู่บทเรียน

4.1.1 ผู้สอนนำภาพหรือสิ่งของที่สามารรถเตรียมได้ให้ผู้เรียนดูแล้วร่วมกันสนทนา

4.1.2 ถามผู้เรียนทบทวนความรู้เดิม

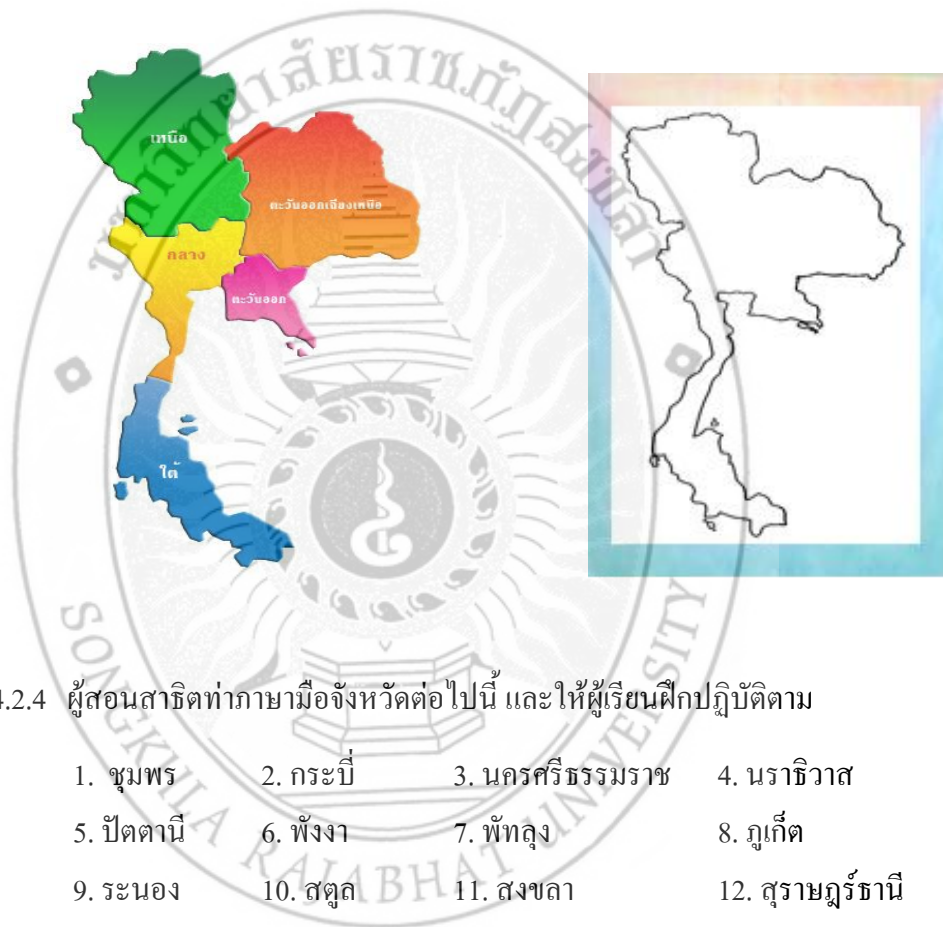
4.1.3 กิจกรรมการเคลื่อนไหว ปรบมือ (วงกลม) ผู้สอนกับผู้เรียนช่วย

4.2 ขั้นสอน

4.2.1 ผู้สอนนำบัตรคำ **แผนที่ประเทศไทย** ดัดกระดาษ ทำภาษามือและสะกดนิ้วมือ ให้ผู้เรียนทำตาม

4.2.2 ผู้สอนนำดัดกระดาษแผนที่ประเทศไทยมาให้ผู้เรียนดู

4.2.3 ผู้สอนสาธิตทำภาษามือแต่ละภาค โดยดูตามแผนที่ประเทศไทย

4.2.4 ผู้สอนสาธิตทำภาษามือจังหวัดต่อไปนี้ และให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติตาม

1. ชุมพร	2. กระบี่	3. นครศรีธรรมราช	4. นราธิวาส
5. ปัตตานี	6. พังงา	7. พัทลุง	8. ภูเก็ต
9. ระนอง	10. สตูล	11. สงขลา	12. สุราษฎร์ธานี
13. ตรัง	14. ยะลา		

4.2.5 ผู้สอนแสดง สถานที่สำคัญ ให้ผู้เรียนทายว่าอยู่ในจังหวัดอะไร (ดอยสุเทพ ภูกระดึง องค์พระปฐมเจดีย์ ย่าโม) ให้ผู้เรียนคิดสถานที่สำคัญที่อยู่ในจังหวัดต่าง ๆ

- 1) ผู้เรียนออกมาชี้ชื่อจังหวัดในแผนที่ประเทศไทย
- 2) ผู้สอนสาธิตทำภาษามือจังหวัดนั้น
- 3) ผู้เรียนทำตาม

4.2.6 ให้ผู้เรียนทบทวนชื่อจังหวัดอีกครั้ง

4.2.7 ผู้สอนสาธิตการเดินทางจากจังหวัดหนึ่ง ไปอีกจังหวัดหนึ่ง โดยเครื่องบิน เรือ รถยนต์

รถไฟ รถโดยสารปรับอากาศ

- 1) ผู้สอนวาดการเดินทางบนกระดาน
- 2) ให้ผู้เรียนทำภาษามือ ตามที่ผู้สอนวาดบนกระดาน
- 3) ผู้สอนทบทวนอีกครั้ง ผู้เรียนทำตาม
- 4) ให้ผู้เรียนจับคู่ A: ทำภาษามือ B: วาดทิศทาง

4.2.8 ผู้สอนสาธิต การสนทนา เรื่องภาค และจังหวัดต่าง ๆ

A: คุณเกิดจังหวัดอะไร B: จ.พะเยา

A: คุณชอบไปที่เที่ยวที่ไหน B: พระที่นั่งอนันตสมาคม

4.2.9 ให้ผู้เรียนสนทนา พบกันทุกคน

4.3 ขึ้นสรุป

ให้ผู้เรียนทบทวนชื่อจังหวัดอีกครั้ง

5. การวัดผลและประเมินผล

ข้อที่	จุดประสงค์	วิธีการวัดและประเมิน
1.	บอกคำศัพท์และการสื่อสารเป็นประโยค ที่เกี่ยวกับแผนที่ประเทศไทย	ตรวจสอบจากการบอกคำศัพท์และการสื่อสาร เป็นประโยคที่เกี่ยวกับแผนที่ประเทศไทย
2.	มีความรู้สึกที่ดีต่อภาษาไทย และ ต่อคนหูหนวก	สังเกตการตอบคำถามและร่วมกิจกรรม การเรียนการสอน
3.	มีความกระตือรือร้น สนุกสนานกับ การทำกิจกรรมในการเรียน	สังเกตการสนทนาและร่วมกิจกรรม การเรียนการสอน
4.	ใช้ไวยากรณ์ภาษาไทยถูกต้อง (ท่ามือ ตำแหน่ง การเคลื่อนไหว การพลิกหัน ฝ่ามือและสีหน้าท่าทาง)	ประเมินการฝึกปฏิบัติการใช้ไวยากรณ์ ภาษาไทยถูกต้อง (ท่ามือ ตำแหน่ง การเคลื่อนไหว การพลิกหันฝ่ามือและ สีหน้าท่าทาง)
5.	ฝึกปฏิบัติการใช้ภาษาไทยใน การสนทนาเรื่องแผนที่ประเทศไทย	สังเกตการใช้ภาษาไทยในการสนทนา ซักถาม เรื่องแผนที่ประเทศไทย

6. สื่อและแหล่งการเรียนรู้

6.1 บัตรหัวข้อ

6.2 ภาพแผนที่ประเทศไทย

6.3 ภาพคนสำคัญ

7. บรรณานุกรม

- 7.1 กรมการศึกษานอกโรงเรียน กระทรวงศึกษาธิการ. (2541). **หลักสูตรการใช้ภาษามือแบบเบ็ดเสร็จขั้นพื้นฐาน**. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- 7.2 สมาคมคนหูหนวกแห่งประเทศไทย. (2543). **หนังสือภาษามือไทยเล่ม 1 – 6**. กรุงเทพมหานคร: บริษัท บพิชการพิมพ์ จำกัด.
- 7.3 วิทยาลัยราชสุดา มหาวิทยาลัยมหิดล. (2546). **แผนการสอนภาษามือไทยสำหรับผู้ที่มีการได้ยิน**. ผู้ปรับแก้โดย ดร.จิตประภา ศรีอ่อน.
- 7.4 _____. (2549). **หลักสูตรภาษามือไทยขั้นพื้นฐานสำหรับผู้ที่มีการได้ยิน**. ผู้ปรับแก้โดย ดร.จิตประภา ศรีอ่อน.

บันทึกหลังการสอน

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

(นางสาวพวงผกา จันยาวงศ์)

ผู้จัดทำและผู้สอน

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

แบบบันทึก เรื่อง แผนที่ประเทศไทย

ที่	ชื่อ - นามสกุล	จุดประสงค์ ที่ 1	จุดประสงค์ ที่ 2	จุดประสงค์ ที่ 3	จุดประสงค์ ที่ 4	จุดประสงค์ ที่ 5	สรุป
1.							
2.							
3.							
4.							
5.							
6.							
7.							
8.							
9.							
10.							
11.							
12.							
13.							
14.							
15.							

หมายเหตุ นักศึกษาสามารถปฏิบัติตามจุดประสงค์ได้หรือไม่ สรุป ผ่าน หรือ ไม่ผ่าน

ใบงาน

เรื่อง แผนที่ประเทศไทย เวลา 20 นาที

ชื่อ – นามสกุล.....เลขที่.....

ชื่อ – นามสกุล.....เลขที่.....

คำชี้แจง ให้นักศึกษาแบ่งกลุ่มๆ ละ 2 คน แล้วจับคู่ฝึกปฏิบัติในการสนทนาเกี่ยวกับแผนที่ประเทศไทย โดยใช้ไวยากรณ์ภาษามือไทยถูกต้อง (ใช้ท่ามือ ตำแหน่ง การเคลื่อนไหว การพลิกหันฝ่ามือและสีหน้า ท่าทางได้ถูกต้องชัดเจน)

เกณฑ์การประเมิน

ดีมาก	3 =	ใช้ไวยากรณ์ภาษามือไทยได้ครบ 4-5 องค์ประกอบ
ดี	2 =	ใช้ไวยากรณ์ภาษามือไทยได้ 2-3 องค์ประกอบ
ยังต้องปรับปรุง	1 =	ใช้ไวยากรณ์ภาษามือไทยได้ 0-1 องค์ประกอบ

เกณฑ์การประเมิน.....คะแนน

--	--

แบบทดสอบวิชา ภาษามือไทยขั้นพื้นฐาน

ภาคการศึกษา..... ปีการศึกษา

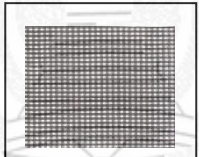

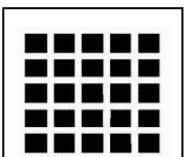

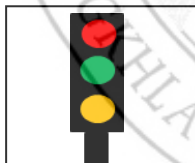
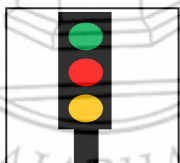
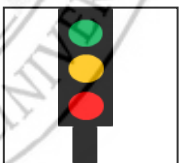
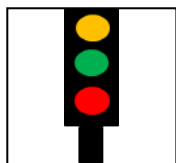

วันที่.....

ชื่อ.....นามสกุล.....รหัสนักศึกษา.....

การรับรู้เข้าใจภาษามือไทย มีจำนวน 30 ข้อ 30 คะแนน แบ่งเป็น 3 ส่วน

ส่วนที่ 1 คำชี้แจง ข้อ 1.1 ให้ดูวีดิทัศน์ 2 ครั้งแล้ว

1.2 จงเขียนวงกลมล้อมรอบคำตอบที่ถูกต้องเพียงคำตอบเดียว (5 คะแนน)

1.				
	ก	ข	ค	ง
2.				
	ก	ข	ค	ง
3.				
	ก	ข	ค	ง
4.				
	ก	ข	ค	ง
5.				
	ก	ข	ค	ง

เฉลย

ส่วนที่ 1 คำชี้แจง

- 1.1 ให้คู่วิธีทัศน์ 2 ครั้งแล้ว
- 1.2 จงเขียนวงกลมล้อมรอบคำตอบที่ถูกต้องเพียงคำตอบเดียว

(5 คะแนน)

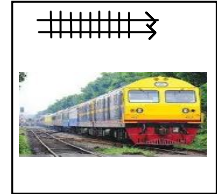
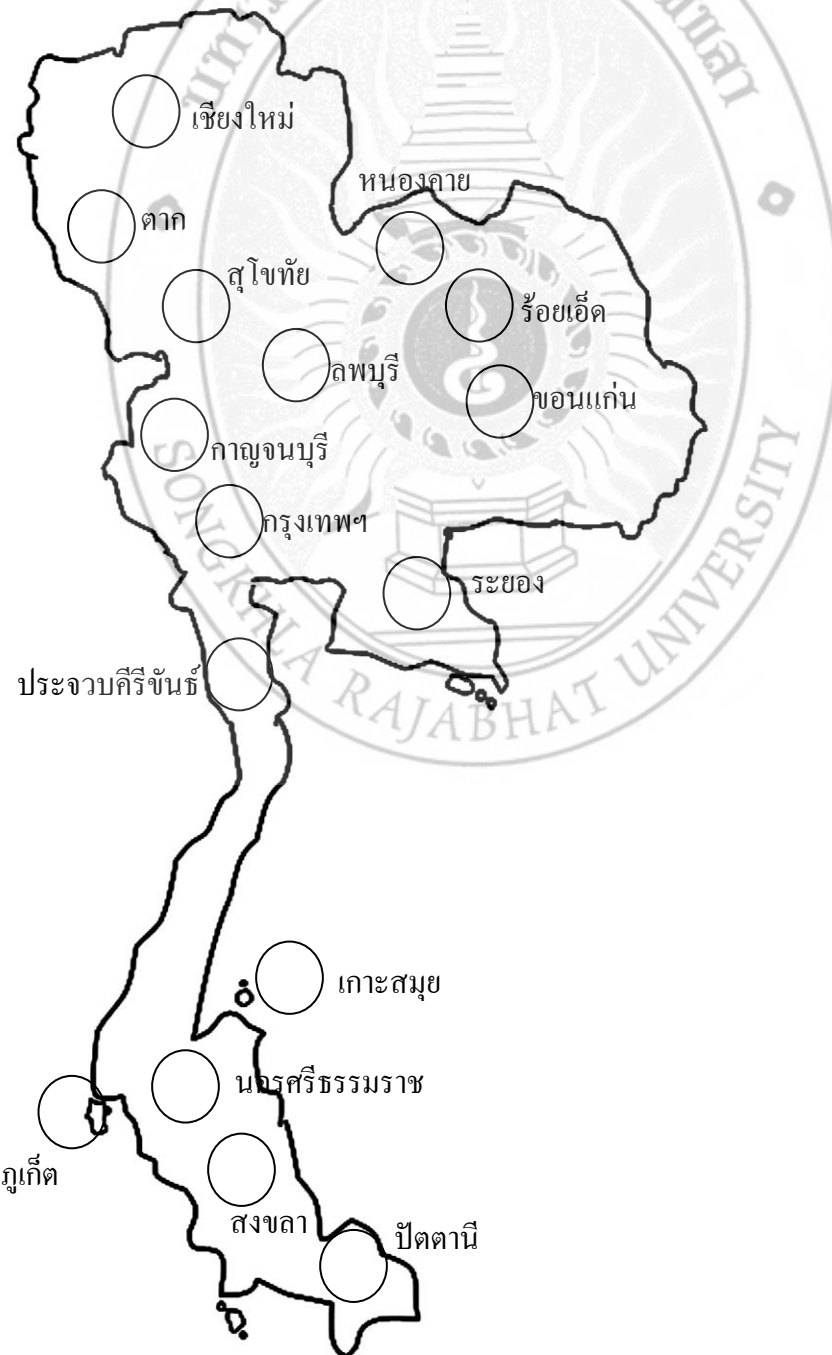
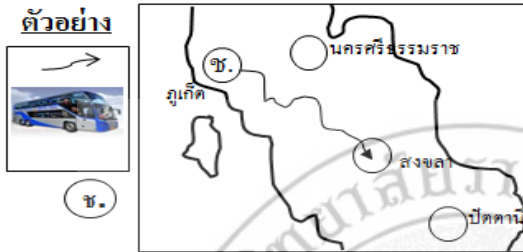
-
1. กระเป๋าลายจุดขนาดกลางใบนั้น สวยดี ฉันจึงตัดสินใจซื้อ
 2. แจกันดอกไม้ + ทำมีอวาด + วางอยู่บนโต๊ะ
 3. พ่อจีจักยานยนต์ ไปเห็นสัญญาณไฟจราจร สี เขียว แดง เหลือง
 4. ผู้ชายคนนี้ ชื่อสุรเกียรติ
 5. น้องสาวพิมพ์งานจนเสร็จ ดูนาฬิกา เวลา 22.10 น.

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

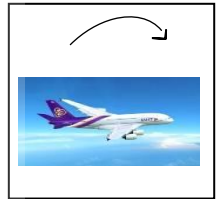
ส่วนที่ 2 คำชี้แจง 2.1 ให้ดูวีดิทัศน์ 2 ครั้ง

2.2 จงนำตัวอักษร ก ข ค ง จ ฉ ไปใส่ในวงกลมจังหวัดที่เริ่มต้นการเดินทาง

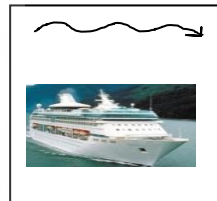
2.3 ให้วาดเส้นการเดินทางของยานพาหนะลงในแผนที่จากจังหวัด เริ่มต้นถึงจังหวัดปลายทางของการเดินทาง (5 คะแนน)

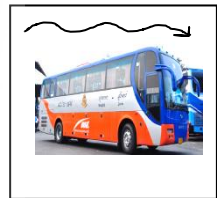
ก.

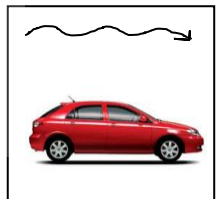
ข.

ค.

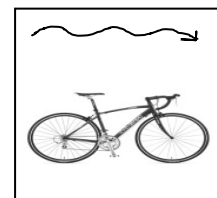
ง.

จ.

ฉ.

ช.

ส่วนที่ 2 คำชี้แจง

- 2.1 ให้คู่วิทัศน์ 2 ครั้ง
- 2.2 จงนำตัวอักษร ก ข ค ง จ ฉ ไปใส่ในวงกลมจังหวัดที่เริ่มต้นการเดินทาง
- 2.3 ให้วาดเส้นการเดินทางของยานพาหนะลงในแผนที่จากจังหวัด เริ่มต้นถึงจังหวัดปลายทางของการเดินทาง (5 คะแนน)

-
1. เรือสำราญเดินทางจากเกาะสมุยไประยอง
 2. แม่ นั่งเครื่องบินจากขอนแก่นไปเชียงใหม่
 3. พ่อ ขับรถยนต์จากกาญจนบุรีไปตาก
 4. พี่ชายขี่จักรยานยนต์จากสงขลาไปนครศรีธรรมราช
 5. คุณตานั่งรถไฟจากหนองคายไปกรุงเทพ

ส่วนที่ 3 คำชี้แจง รูปภาพภาษามือจากวีดิทัศน์ 2 ครั้งแล้วเขียนคำตอบที่ถูกต้องลงในช่องว่าง (20 คะแนน)

1. นิ้ว 1).....2).....มา 3).....ผล ราคา 4).....บาท
2. แม่ค้าขาย 5).....6)..... กิโลกรัม ราคา 7).....บาท
3. 8)..... สี 9)..... กำลังจิก 10).....
4. 11)..... สี 12)..... วัว สี 13)..... กำลัง 14).....
5. ใน 15)..... มี 16)..... 17)..... 18).....
19)..... 20).....

เฉลย

ส่วนที่ 3 รูปภาพภาษามือจากวีดิทัศน์ 2 ครั้งแล้วเขียนคำตอบที่ถูกต้องลงในช่องว่าง (20 คะแนน)

1. นิ้ว 1)...ซื่อ...2)...แอปเปิ้ล...มา 3)...1...ผล ราคา 4)...18...บาท
2. แม่ค้าขาย 5)...ส้ม...6)...2... กิโลกรัม ราคา 7)...150...บาท
3. 8)...ไก่... สี 9)...ขาว... กำลังจิก 10)...ข้าวเปลือก...
4. 11)...วัว... สี 12)...แดง... วัว สี 13)...ดำ... กำลัง 14)...ชนกัน...
5. ใน 15)...กระเป๋าเดินทาง... มี 16)...ผ้าเช็ดตัว... 17)...ยาสระผม...
18)...แปรงสีฟัน... 19)...สบู่... 20)...น้ำหอม...

ชื่อ.....นามสกุล..... ชั้น ปี 4.....

วันที่ เดือน พ.ศ. 2558

การใช้ภาษามือไทย 30 คะแนน ซึ่งแบ่งเป็น 3 ส่วน

ส่วนที่ 1 ให้ผู้เรียนดูภาพ และบอกตำแหน่งสิ่งของเป็นภาษามือไทยตามภาพ

(10 คะแนน)

เฉลย

ส่วนที่ 1 ให้ผู้เรียนดูภาพ และบอกตำแหน่งสิ่งของเป็นภาษามือตามภาพ (10 คะแนน)

1. แจกันดอกไม้สีชมพูวางอยู่บนซ้ายของโต๊ะ
2. แก้วเล็กสีฟ้าวางอยู่ตรงกลางของโต๊ะ
3. หนังสือวางซ้อนกัน 3 เล่มอยู่บนขวาโต๊ะ
4. สุนัขสีดำ ขาว น้ำตาล 1 ตัวนั่งอยู่ใต้โต๊ะตรงขาโต๊ะมุมล่างขวา
5. ดินสอวางอยู่ใต้โต๊ะตรงกลาง

ส่วนที่ 2 คำชี้แจง ให้ผู้เรียนอ่านประโยคภาษาไทยแล้ว ตี้อสารเป็นภาษามือไทยให้
ถูกต้อง (5 คะแนน)

1. เต่าเดินอย่างช้า
2. แมวกัดหนู
3. แม่กินแอปเปิ้ลสีเขียว
4. เด็กผู้ชายพายเรือในแม่น้ำ
5. นก 3 ตัว สีนํ้าตาล, เทา, ดำ เกาะอยู่ต้นไม้ใหญ่

ส่วนที่ 3 คำชี้แจง ให้ผู้เรียนดูภาพ แล้วอธิบายภาพด้วยภาษามือเป็นประโยคต่อเนื่องกัน
อย่างน้อย 5 ประโยค (15 คะแนน)

เกณฑ์การให้คะแนนการสอบวิชาภาษามือไทยขั้นพื้นฐาน

ข้อ	เกณฑ์การประเมิน	3	2	1
1.	ความเข้าใจในเนื้อหาภาษามือไทยโดยรวม	บรรยายได้เห็นภาพได้ชัดเจนครบถ้วน	บรรยายได้เห็นภาพ ได้ชัดเจนเป็นบางส่วน	บรรยายได้เห็นภาพได้ไม่ชัดเจน
2.	เนื้อหา	เนื้อหา 4 - 5 ประโยค	เนื้อหา 2 - 3 ประโยค	เนื้อหาต่ำกว่า 0 - 1 ประโยค
3.	ความต่อเนื่อง	ประโยคต่อเนื่อง	ประโยคไม่ค่อยต่อเนื่อง	ประโยคไม่ต่อเนื่อง
4.	ความคล่องแคล่วของภาษามือ	คล่องแคล่ว	ติดขัดบ้าง	ติดขัดมาก
5.	ใช้ไวยากรณ์ภาษามือไทยถูกต้อง (ใช้ท่ามือ ตำแหน่ง การเคลื่อนไหว การพลิกหันฝ่ามือ และสีหน้าท่าทางได้ถูกต้องชัดเจน)	ใช้ไวยากรณ์ได้ครบ 4 - 5 องค์ประกอบ	ใช้ไวยากรณ์ได้ 2 - 3 องค์ประกอบ	ใช้ไวยากรณ์ได้ต่ำกว่า 0 - 1 องค์ประกอบ

แบบประเมินความสามารถในการใช้ภาษามือไทยขั้นพื้นฐาน

วันที่.....เดือน.....พ.ศ. 2557

ชื่อ - นามสกุล.....ชั้นปี 4

ที่	เกณฑ์การให้คะแนน	3	2	1	รวม (คะแนนเต็ม 15)
1.	ความเข้าใจในเนื้อหาภาษามือไทยโดยรวม				
2.	เนื้อหา				
3.	ความต่อเนื่อง				
4.	ความคล่องแคล่วของภาษามือ				
5.	ใช้ไวยากรณ์ภาษามือไทยถูกต้อง				
				รวม	

ดี	11-15
ปานกลาง	6-10
น้อย	1-5

ผู้ประเมิน.....

วันที่.....

**แบบสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษาศึกษาโปรแกรมวิชาการศึกษาพิเศษ
โดยการใช้โปรแกรมการอบรมภาษามือไทยขั้นพื้นฐาน
ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา**

ภาคการศึกษา..... ปีการศึกษา

ขอให้ผู้ประเมินแสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างอิสระและเป็นธรรม
เพื่อประโยชน์ต่อการปรับปรุงและพัฒนาการเรียนการสอนในอนาคต

ที่	รายการ	5 พอใจ มากที่สุด	4 พอใจ มาก	3 พอใจ ปานกลาง	2 พอใจ น้อย	1 พอใจ น้อยที่สุด
1.	เนื้อหา					
	1.1 ความน่าสนใจ ของเนื้อหา					
	1.2 ความเหมาะสม ของเนื้อหา					
	1.3 คุณภาพของ เนื้อหาและความชัดเจน					
	1.4 ปริมาณของ เนื้อหาที่จัดให้					
	1.5 ความมีประโยชน์ ต่องานในอนาคต					

ที่	รายการ	5 พอใจ มากที่สุด	4 พอใจ มาก	3 พอใจ ปานกลาง	2 พอใจ น้อย	1 พอใจ น้อยที่สุด
2.	ผู้สอนภาษาไทย					
	2.1 ความพร้อม ด้านวิชาการ					
	2.2 มีการลำดับและ เชื่อมโยงเนื้อหา					
	2.3 การบริหารเวลา ในชั้นเรียน					
	2.4 จัดโอกาสให้ แลกเปลี่ยนความรู้ ระหว่างเรียน					
	2.5 การเอาใจใส่ ต่อการการสอน					
3.	งานที่ให้ทำและ กิจกรรมการเรียนรู้					
	3.1 มีเหตุผลและ สาระเหมาะสม					
	3.2 ปริมาณงานที่ ให้เหมาะสม					
	3.3 กิจกรรมการเรียนรู้ ให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วม					
	3.4 กิจกรรมการเรียนรู้ ช่วยให้ผู้เรียนมีความ ถนัด และความสนใจ ของตนเอง					
	3.5 ผู้เรียนได้รับความรู้ เพิ่มเติมมากขึ้นจาก กิจกรรมการเรียนรู้					

ที่	รายการ	5 พอใจ มากที่สุด	4 พอใจ มาก	3 พอใจ ปานกลาง	2 พอใจ น้อย	1 พอใจ น้อยที่สุด
4.	เอกสารและสื่อประกอบ					
	4.1 ปริมาณที่ให้ ความเหมาะสม					
	4.2 แบบฝึกหัดมีสีสัน สวยงาม					
	4.3 แบบฝึกหัดมี หลากหลายน่าสนใจ					
	4.4 สื่อประกอบ การสอนเหมาะสม					
	4.5 เป็นประโยชน์ต่อ การศึกษาในโปรแกรม การอบรมภาษาไทย ขั้นพื้นฐานนี้					

5. จงบรรยายความรู้สึกหลังจากการอบรมครั้งนี้

.....

.....

.....

.....

.....

6. ท่านต้องการให้มีการปรับปรุงการเรียนการสอนในรายวิชานี้ อย่างไรบ้าง

.....

.....

.....

.....

.....

7. ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

.....

ขอขอบคุณที่ให้ความร่วมมือ

